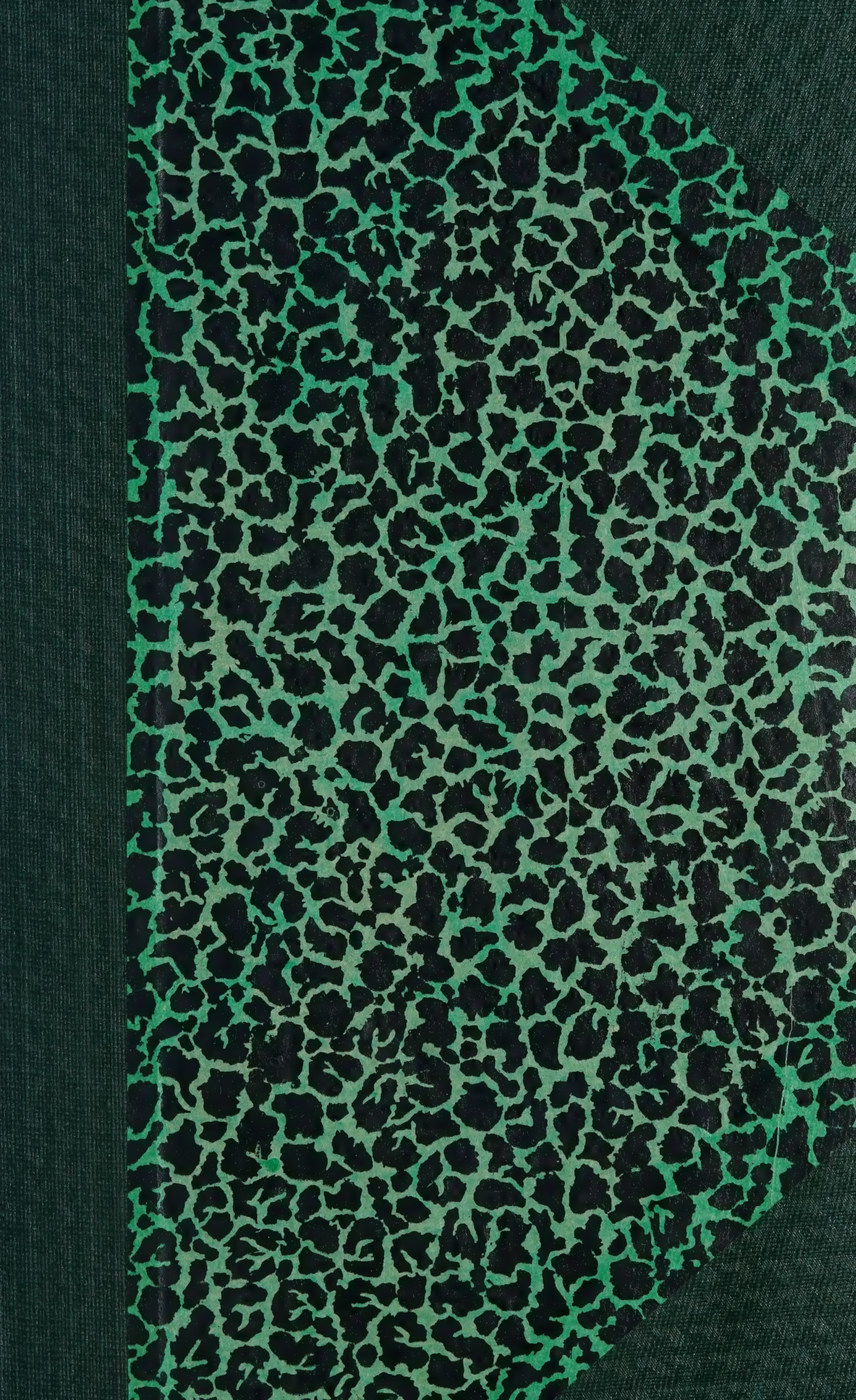

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்.)

இயற்பா.

மூன்றாந் திருவந்தாதி.

—⪤(*)⪥—

இந்த க்ரந்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் மூன்றாவது ப்ரபந்தம். இதில் பாசுரங்கள். ௧௦௦-இதை யருளிச்செய்தவர், நிர்ஹேதுக பகவத்கடாக்ஷலப்த திவ்யஜ்ஞாந முடைய பேயாழ்வார். இவர் முதலாழ்வார் மூவரில் மூன்றாமவர்; சென்னபட்டணத்துக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் மயிலாப்பூரில்மணிகை ரவமென்கிற கிணற்றில் செங்கழுநீர்ப்பூவிலவதரித்த அயோநிஜர். இவர் மஹாயோகியாய் லோகத்தைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம்செய் யாமல் பகவதாஸக்தமநஸ்கராய் உந்மத்தனைப்போல் ஸஞ்சரித்திரு ந்தாராகையால் இவருக்குப் பேயாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்று.

இவர், த்வாபராதி அ௬௦௬௦௦௦ - ம் ஸம்வத்ஸரமான ஸித்தார் த்திநாமஸம்வத்ஸரம் ஐப்பசிமாஸம் சுக்லபக்ஷதசமி வியாழக்கிழமை கூடிய சதயநக்ஷத்ரத்தி லவதரித்தார். இவருக்கு நாமாந்தரங்கள் — மஹதாஹ்வயர், மயிலாபுராதிபர். இவருக்குத்திருவாராதநம் - ஆழ் வார்கள் நைனார். ஆசார்யர்-ஸேனைமுதலியார். சிஷ்யர்-திருமழிசைப் பிரான். இவர் ப்ரபாவத்தைப்பார்த்து இவரை நந்தகாம்சமென்பர் கள். இவர் மங்களாசாஸநம் செய்த திவ்யதேசங்கள் - திருவல்லிக் கேணி, பெருமாள்கோயில், திருமலை, திருவெஃகா, வேளுக்கை, திருக்குடந்தை, பாடகம், திருப்பாற்கடல், பரமபதம், கடிகை, திரு விண்ணகர், ஸ்ரீரங்கம், திருக்கோட்டியூர், அஷ்டபுஜம், இவைகள். இப் ப்ரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யாந மருளிச்செய்த பெரியவாச்சான்பி ள்ளை, அவ் வ்யாக்யாநத்திற்கு அரும்பத மருளிச்செய்த அப்பிள்ளை, இவர்கள் ப்ரபாவம் முதல்திருவந்தாதி பீடிகையில் இச்சபையாரால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தபேயாழ்வாரும், பொய்கையாழ்வார் பூதத்தாழ்வார்களும் தங்கள் யோகமஹிமையினால் (௩௪௨௫) ஸம் வத்ஸரம் பூலோகத்தி லெழுந்தருளியிருந்து திருக்கோவலூரில் பரம பதத்துக்கெழுந்தருளினார்கள்.

திருநக்ஷத்ரதனியன்.

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵 𑌯𑍋𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌂 𑌰𑌮𑌯𑌾 𑌮𑌯𑌿𑌲𑌾𑌧𑌿𑌪𑌂।
𑌕𑍂𑌪𑍇 𑌰𑌕𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌪𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌹𑍍𑌵𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇॥

த்ருஷ்ட்வா துஷ்டாவயோவிஷ்ணும் ரமயாமயிலாதிபம்|
கூபேரக்தோத்பலேஜாதம் மஹதாஹ்வயமாஸ்ரயே||

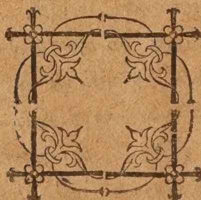
𑌤𑍁𑌲𑌾𑌶𑌤𑌭𑌿𑌷𑌗𑍍𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌮𑌯𑍂𑌰𑌪𑍁𑌰𑌿𑌕𑍈𑌰𑌵𑌾𑌤𑍍।
𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑌾𑌂𑌶𑌕𑌂॥

துலாசதபிஷக்ஜாதம் மயூரபுரிகைரவாத்|
மஹாந்தம் மஹதாக்யாதம் வந்தேஸ்ரீநந்தகாம்சகம்||

வாழி திருநாமம்.

திருக்கண்டேனென நூறும் செப்பினான்வாழியே
சிறந்தவைப்பசியிற் சதயம் செனித்தவள்ளல்வாழியே
மருக்கமழும் மயிலைநகர்வாழவந்தோன் வாழியே
மலர்க்கரியநெய்தல்தன்னில் வந்துதித்தான்வாழியே
நெருக்கிடவே இடைகழியில் நின்றசெல்வன்வாழியே
நேமிசங்கன்வடிவழகை நெஞ்சில்வைப்போன்வாழியே
பெருக்கமுடன் திருமழிசைப்பிரான்தொழுவோன்வாழியே
பேயாழ்வார்தாளிணைகள் பெருநிலத்தில்வாழியே.

இப்படிக்கு,
மாடபூசி-தர்க்கதீர்த்தர், ராமாநுஜாசார்யர்.
ஸபாபண்டிதர்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகம்ஜீய ரருளிச்செய்த

மூன்றாந் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை யுடையராய், அத்தாலே பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தையுடையராய், ததேகாநுபவ பரராய் "ஜ்ஞாநத்ருப்தஸ்ய யோகிந:—ஜ்ஞாநத்ருப்தஸ்ய யோகிந:" என்னும்படி ததேகதாரகராய், லோகயாத்ரையில் கண்வையாதே அலௌகிகராய் வர்த்திக்கிற முதலாழ்வார்களில் * மாடமாமயிலையிலே அவதரித்து மஹதாஹ்வயரென்னும்படி நிரதிசயப்ரேமத்தை யுடையராய், அத்தாலே "திருக்கண்டேன்" என்றுரைத்த பேயாழ்வார் திருவடிகளில் நிரந்தராநுஸந்தாநத்தை விதிக்கிறது இதில்.

குருகைகாவலப்ப னருளிச்செய்த தனியன்,

சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்
காரார்கருமுகிலைக் காணப்புக்கு—ஓராத்
திருக்கண்டேனென்றுரைத்த சீரான்கழலே
உரைக்கண்டாய்நெஞ்சே யுகந்து.

அ.—நெஞ்சே சீர் ஆரும் மாடம் திருக்கோவலூர் அதனுள் கார் ஆர் கரு முகிலை காணபுக்கு ஓரா திருக்கண்டேன்என்று உரைத்த சீரான் கழல் உகந்து உரை கண்டாய்,

அர்த்தம்.— மநஸ்ஸே! ஸம்பத்தினால் நிறைந்தும் மண்டபங்களையுடையதுமான திருக்கோவலூரென்கிற திவ்யதேசத்திற்குள் ஜலத்தினால் நிறைந்து கறுத்திருக்கிற மேகம்போன்றதிருமேனியை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவிக்கத்தொடங்கி ஆராய்ந்து திருக்கண்டேனென்று தொடக்கமான திருவந்தாதியை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமானான பேயாழ்வாருடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு சொல்லுகிறாய்.

வ்யா.— (சீராரும்மாடத் திருக்கோவலூரதனுள்) * சீரேறு மறையாளர் நிறைந்தசெல்வத்திருக்கோவலூ ராகையாலே, ஸ்ரீமத்தாய், அவர்களுக்குப் பாங்காகவஸிக்கும்படியான மாடங்களையுடைத்தாய், அத்தாலே ததேகநிரூபணீயமாயிருக்கிற திருக்கோவலூரென்றபடி, கோவலன் வர்த்திக்கையாலே அதுவே நிரூபகமானதேசம். (ஊர்) * தானுகந்தவூர். பின்புள்ளார்க்கு மாஶ்ரயணீயனாகைக்காக க்ருஷ்ணகுணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் தோற்ற "நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்" இத்யாதிப்படியே வர்த்திக்கிறதேசம். (அதனுள்) இப்படி விலக்ஷணமானதேசத்துக்குள்ளே, விலக்ஷணராலே அன்றெரித்த * ஞானச்சுடர்விளக்குகளாலே புறவிருளும் இதயத்திருளும் போனவாறே. (காரார்கருமுகிலைக்காணப்புக்கு) * மழைமுகிலே போல்வானான வவனை * பொலிந்திருண்டகார் வானின்படியே கண்டநுபவிக்கப்புக்கு. புறமழைக்கு ஒதுங்கினவர்க்கு உள்ளும் மழைமுகிலாயிருக்கிறபடி. (காணப்புக்கு) அன்பு கூரும்படியானதாம் அநுபவிக்கப்புக்கு.

(அதனுள் காரார்கருமுகில்) * குறுங்குடியுள் முகில்போலே க்ருபாவர்ஷியான மேகமிறே. (காரார்கருமுகிலை) வர்ஷுகவலாஹகம் போலே மேககாந்தியாயிருக்கை. காளமேகமன்றிக்கே வர்ஷுகவலாஹகதர்சநத்தாலே ஒருநிவேசநத்திலே ஒதுங்கப்புக்கு மூவரை [illegible] மற்றாரென்று ஆராயுமிடத்து என்று மாம். ஏவம்விதனானவனை * நெருநெசென்னு முட்கண்ணாலே காணப்புக்கு. (ஓரா) திருவுள்ளத்திலே அவ்வநுபவம் விசதமாம்படி ஓர்ந்து - அநுஸந்தித்து, மநநம்பண்ணி.

(திருக்கண்டேனென்றுரைத்த) அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே தாம், ஸாக்ஷாத்கரித்த படியை "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கி பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரஸித்தமாக வருளிச்செய்த, (சீரான் கழலே) இப்படி ஸ்ரீமானை யநுபவித்த ஸ்ரீயையுடையரான ஸ்ரீமானுடைய ஸ்ரீபாதங்களே. "மாமலராள் தன்னோடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும் தமிழ்த்தலைவன்பொன்னடி" என்னக்கடவதிறே. (உரைக்

ஸ்ரீரஸ்து.
ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—உபயவிபூதி யுக்தனென்றநுஸந்தித்தார் முத லாழ்வார். அதுக்கு வாசகசப்தம் நாராயணசப்தமென்றார் நடுவிலா ழ்வார். அதுக்கு ஸ்ரீசப்தம் கூட்டிக்கொள்ளவேணுமென்கிறா ரிவ்வா ழ்வார். ஜ்ஞாநத்தைச்சொல்லுகிறது வையந்தகளி. ஜ்ஞாநவிபாகை யான பக்தியைச்சொல்லுகிறது அன்பேதகளி. பக்தியாலே ஸாக்ஷா த்கரித்தபடி சொல்லுகிறது இதில்.

அரும்பதவிளக்கம்.— ப்ரவேசே-ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தாலே ஒருஸங்கதியும் ப்ரபந்தகர்த்தாக்கள் ஸ்வபாவத்தாலே ஒருஸங்கதி யும் ஆகவிரண்டு.

திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன், திகழும்
அருக்கனணிநிறமுங்கண்டேன்—செருக்கிளரும்
பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்
என்னாழிவண்ணன்பா லின்று. க

அ.—இன்று என் ஆழிவண்ணன்பால் திரு கண்டேன். (5) பொன் மேனி கண்டேன். திகழும் அருக்கன் அணி நிறமும் கண் டேன்.(13) செரு கிளரும் பொன் ஆழி கண்டேன். புரி சங்கம் கை கண்டேன். (22)

அ.— பகவந் நிர்ஹேதுககடாக்ஷம்பெற்ற வின்று (நான்) எனதுஸ்வாமியான கடல்வண்ணன்பக்கல் பெரியபிராட்டியை ஸேவித்தேன். (ரு) அழகிய திருமேனியை ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். விளங்காநின்ற வாதித்யன்போ லுஜ்வலமான வடிவை யறிந்தேன். (கங) யுத்தத்தில் வ்ருத்தியடைகிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை ஸேவித்தேன். விருப்பமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருக்கை யில் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (உஉ)

கண்டாய்நெஞ்சேயுகந்து) அவர் "திருக்கண்டேன்" என்றநுபவித்தாற்போலே நீயுமவர்திருவடிகளை வாக்காலே அநுஸந்திக்கப்பார். "யஜ்ஞஸாயுஜ்யாயதி தஸாவாவதி - யத்திமநஸாத்யாயதிதத்வாசாவததி" யிறே.

(நெஞ்சேயுகந்து) இப்படி ததீயசேஷத்வத்துக்குத் தகுந்த நெஞ்சே! அநுஸந்திக்குமிடத்தில் ஹர்ஷத்துடனே அநுஸந்தித்து "உகந்துபணிசெய்து" என்னுமாபோலே. "தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கு இனிநாமாளாகவே இசையுங்கொல்" என்ருரிறே. சீரானென்று - பகவத்ஸாக்ஷாத்கார ஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்த்யாதிகுணங்களையுடைய ரென்னவுமாம்.

இத்தால் - பகவத் ஸாக்ஷாத்காரமுடையராய், அத்தை ஸம்ஸாரிகளு மநுபவிக்கும்படி ஸ்வஸூக்திமுகேநப்ரகாசிப்பிக்கு மவர்களான ஸ்ரீமான்கள் திருவடிகள் நித்யாநுஸந்தேயமென்றதாயிற்று.

பிள்ளைலோகம்ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

வ்யா.— முதற்பாட்டு.— (திருக்கண்டேன்) தர்மந்தன்னைக் கண்டேன். (பொன்மேனிகண்டேன்) அவளிருக்கு மாஸநங்கண்டேன். (திகழுமருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன்)இருவரும்சேர்ந்தசேர்த்தியாலே இளவெய்யில் கலந்தாற்போலே யிருக்கிறபடி. (செருக்கிளரும் பொன்னாழிகண்டேன்) அஸ்தாநேபயசங்கை பண்ணி "வடிவாய்நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு,வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு" என்கிறபடியே திருவாழியைக் கண்டேன். (புரிசங்கங்கைக்கண்டேன்) "வ்யாஜ்ருதிம் ப்ரஹ்வாவிஷ்ட - ப்ராஞ்ஜலிம் ப்ரஹ்வமாஸீநம்" என்கிறபடியே. (என்னாழிவண்ணன்பாலின்று) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமானவடிவை யெனக்குக்காட்டினவன் பக்கலிலே. (திருக்கண்டேன் - பொன்மேனிகண்டேன்) ப்ரஸபக்காஸ்ரயங்கண்டேன். (திகழுமருக்கணணிநிறமுங்கண்டேன்) இருவருங் கலந்தகலவியாலே பிறந்த ஸமுதாய சோபை. (என்னாழிவண்ணன்பால்) கடலிலேயிறே பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள ரத்நங்களுமெல்லாம் பிறப்பது.(இன்று)அவன்காட்டக் கண்டவின்று. இவர்கள் புருஷகாரமாகக் கண்டவின்றென்னவுமாம்.

அரு.— முதற்பாட்டு.— (இளவெய்யில்) பாலாதித்யனுடைய அழகியதாய் ப்ரகாசிக்கிறநிறம்போன்ற பூகரைக்கண்டேன். செருவிலே - யுத்தத்திலே, கிளருகிற. பெரியாழ்வாரைப்போலே தாமுங் கண்டோமென்கிறார். (அஸ்த்தாநே இத்யாதி). புரிசங்கம்-புரிகை-ஒடுங்குதல். ஆழிவண்ணன்-ஸ்வபாவபரம் இரண்டாந்தாத்பர்யம். க.

இன்றேகழல்கண்டே னேழ்பிறப்பும்யானறுத்தேன்
பொன்தோய்வரைமார்பில்பூந்துழாய்—அன்று
திருக்கண்டுகொண்ட திருமாலே,உன்னை
மருக்கண்டுகொண்டென் மனம். உ.

அந்.— பொன் தோய் வரை மார்பில் பூ துழாய் (6) அன்று திரு கண்டு கொண்ட திருமாலே! (10) என் மனம் உன்னை மரு கண்டுகொண்டு. (15) இன்றே கழல் கண்டேன். ஏழ் பிறப்பும் யான் அறுத்தேன். (22)

அர்.— பிராட்டி யுறையக்கடவதாய் மலைபோன்ற திருமார்பிலழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடையவனாய் (சு) அந்த ஸமுத்ர மதநகாலத்தில் பிராட்டி தேடிப்பிடித்த ஸ்ரியஃபதியே! (க0) என்னுடைய மநஸ்ஸு உன்னை யாசைப்பட்டுக் கண்டுகொண்டது. (கரு)

இப்போதே (உன்) திருவடியை ஸேவித்தேன். வ்ருத்தியடையும் ஜந்மங்களை நான் போக்கினேன். (உஉ) உ.

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு.— (இன்றே யித்யாதி) கைங்கர்ய மேயாத்ராயாம்படியாயிற்று. (ஏழ்பிறப்பும் யானறுத்தேன்) ப்ரதிபந்தகம்போயிற்றென்றுதோற்றும்படியாயிற்று.(பொன்தோயித்யாதி) - பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்தலம்ஹரே:" என்று பிராட்டிதானே ஆசைப்பட்டுவந்து ஏறும்படியானமார்பு படைத்த. ஶ்ரிய:பதியை. (உன்னையித்யாதி)ஒருப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே உன்பக்கலிலே மருவிற்றென்மநஸ்ஸு. உ.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.— (பொன்தோய்வரைமார்பு)பொன்னென்று ஸ்த்ரீக்கும் பேராகையாலேபிராட்டி தோய்ந்த மார்பென்னுதல்; பொன்போன்ற வாபரணங்கள் தோய்ந்தமார்பென்னுதல். அன்று - அம்ருத மதநஸமயத்திலே. மருக்கண்டு - முழுச்சொல். மருவிற்றென்றபடி. உ.

மனத்துள்ளான்மாகடல்நீருள்ளான், மலராள்
தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன்—சினத்துச்
செருநருகச்செற்றுகந்த தேங்கோதவண்ணன்
வருநரகம்தீர்க்கும் மருந்து. ந.

அந்.— மா கடல் நீர் உள்ளான் மலராள் தனத்து உள்ளான் (7) தண் துழாய் மார்பன் செருநர் உக சினத்து செற்று உகந்த (15) தேங்கு ஓதம் வண்ணன் வரும் நரகம் தீர்க்கும் மருந்து மனத்து உள்ளான் (24)

அர்.— விசாலமான ஸமுத்ர ஜலத்தில் சயநித்தவனாய் கமலவாஸிநியான ஸ்ரீதேவியின் ஸ்தநத்தில் வாஸம் செய்யுமவனாய் (எ) குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையைத் திருமார்பிலுடையவனாய் பகைவர் வேறும்படி (அவர்களைக்) கோபித்துக் கொன்று களித்தவனாய் (கரு)நிறைந்த கடல்போன்ற வடிவையுடையவனாய் வரக்கடவ நரகத்தைப் போக்குகைக்கு ஔஷதம்போல்பவனான ஸர்வேஶ்வரன் (என்) மனதில் நித்யவாஸம் செய்கிறான். (உச) ந.

வ்யா.— அவ.— மூன்றாம்பாட்டு.— (மனதுள்ளான்) கீழ்வருடைய மநஸ்ஸு அங்கேமருவினபடி சொல்லிற்று. அவனிவருடைய மநஸ்ஸை யல்லதறியாதபடி சொல்லுகிறதிதில்.

(மனத்துள்ளானித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து அவ்வோபாதி பெரியபிராட்டியார் திருமுலைத்தடத்தையும் ஒருஸ்தாநமாக வுடையனாய், தண்டுழாய்மார்பனாய், சினத்திலேசெருநரானவர்கள் மங்கும்படிசெற்று ஆஸ்ரிதவிரோதிகள்போகப்பெற்றோமென்றுகந்து அத்தாலே ஸ்ரமஹாரமானவடிவையுடையனாய், அநுபவித்தல்லது விடாதநரகத்தைக் கடக்கைக்கு பேஷஜமானவன். (மனத்துள்ளான்) என்னுடைய மநஸ்ஸிலுள்ளான். ௧௯.

அரு.— மூன்றாம்பாட்டு.— செருநருக - சத்ருக்கள் மடிய. ௧௯.

மருந்தும்பொருளு மமுதமுந்தானே
திருந்தியசெங்கண்மாலாங்கே—பொருந்திய
நின்றுலகமுண்டுமிழ்ந்து நீரேற்றுமூவடியால்
அன்றுலகந்தாயோனடி. ௨௦.

அ௩.— திருந்திய செம் கண் மால் அன்று உலகம் உண்டு உமிழ்ந்து (8) ஆங்கே பொருந்திய நின்று நீர் ஏற்று மூவடியால் உலகம் தாயோன் அடிதானே மருந்தும் பொருளும் அமுதமும். (20)

அர்.— ருஜுவாய் சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் ஸர்வாதிகனாய் அந்தப்ரளயகாலத்தில் லோகங்களை யமுதுசெய்து (பின்பு) வெளிப்படுத்தி (அ) அந்தமஹாபலியின்யாகத்தில் இணங்கி நின்று தாநஜலத்தை வாங்கி மூவடியினா லவ்வுலகத்தை யளந்தவனுடைய திருவடிதானே ஔஷதமும்; தநமும்; அம்ருதமும். (௨௦) ௨.

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு.— (மருந்துமித்யாதி) மருந்தென்று விரோதிநிரஸநமாத்ரத்தைக்கொண்டு பொருளென்று உபாயமாக்கி அமுதமென்று உபேயமென்கிறது. மருந்தென்று உபாயமாக்கி, பொருளு மமுதமுந்தானேயென்று உபாயத்திலிரண்டவஸ்தையைச்சொல்லுகிற தென்றுமாம். (திருந்திய செங்கண்மால்) இவனீஸ்வரனென்றறியலாம்படி திருந்திச்சிவந்த கண்ணையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன். (திருந்திய) இவ்வாத்மாக்கள் திருந்தாவிட்டால் இவற்றைத்திருத்தப்பாராதே இவற்றுக் கீடாகத் தன்னைத்திருத்திக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரனென்னவுமாம். (ஆங்கே பொருந்திய) ஸ்ரியஃபதிவந்து நீரேற்கிறானென்று கூசவேண்டாதபடி இரப்பிலே பொருந்திநின்று,

லோகத்தைநீரேற்று,லோகத்தை வயிற்றிலேவைத்துக்காத்து,வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, நீரேற்றலோகத்தை மூவடியாலே 'அளந்தவனுடைய திருவடி மருந்தும் பொருளு மமுதமுந்தானே. ௪.

அரு.— நாலாம்பாட்டு.— பொருளுபாய மானபோது, மருந்தென்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொல்லுகையாலே இஷ்ட ப்ராப்திக்குபாயமென்றபடி. (திருந்திய) கண்ணுக்காதல், அவனுக்காதல் விசேஷணம். ௪.

அடிவண்ணந்தாமரை யன்றுலகந்தாயோன்
படிவண்ணம் *பார்க்கடல் நீர்வண்ணம்—முடிவண்ணம்
ஓராழிவெய்யோ னொளியு மஃதன்றே
ஆராழிகொண்டாற் கழகு. ரு.

அந்.— அன்று உலகம் தாயோன் அடிவண்ணம் தாமரை. (5) படி வண்ணம் பார் கடல்நீர் வண்ணம். (10) முடிவண்ணம் ஓர் ஆழி வெய்யோன். ஒளியும் அஃதன்றே. (16) ஆர் ஆழி கொண்டாற்கு அழகு. (20)

அர்.— மஹாபலிதானம் கொடுத்தவக்காலத்தி லுலக மளந்தவனுடைய திருவடியின்ஸௌந்தர்யம் தாமரைப்பூப்போலிருந்தது.(5) திருமேனியின் வர்ணம் பூமியைச்சூழ்ந்த ஸமுத்ரஜலத்தின் நிறம் போலிருந்தது. (10) கிரீடகாந்தி ஒற்றைச் சக்கரமுடையதேரேறின ஸூர்யன்போலிருந்தது. தேஜஸ்ஸு மந்த ஸூர்யன்போலவிருந்தது. (16) ஸௌந்தர்யபூர்ணமான திருவாழி யேந்தினவருடைய ஸௌந்தர்யம் இவ்விதமாயிருந்தது. (20) ரு.

வ்யா.—அவ.—ஐந்தாம்பாட்டு.—(அடிவண்ணம்) திருவுலகளந்தருளினபடி ப்ரஸ்துதமானவாறே அதுக்குத்தோற்று அவனழகையநுபவிக்கிறார்.

(அடிவண்ணந்தாமரை) திருவடிகளுடைய நிறம்தாமரை.(அன்றித்யாதி) லோகத்தை யடங்கலு மளந்துகொண்டவனுடைய நிறம் பார் சூழ்ந்த கடலின் நிறம். வெளுப்புப்பேசுகிற விடமாகில் திருப்பாற்கடலினுடைய நிறமென்னவுமாம். (முடியித்யாதி) திருவபிஷேகத்தினுடைய நிறம் ஆதித்யன். (ஒளியுமஃதன்றேயித்யாதி) கையிலே திருவாழிபிடித்தால் வேறொரு ஆபரணம் சாத்தவேண்டாதிருக்கிறவனுடைய அழகு அடிவண்ணந்தாமரை. ரு.

* (பா) பாற்கடல்

அரு.— ஐந்தாம்பாட்டு.— (ஒளியுமஃதன்றே) ஆபரண சோபையால் வந்ததேஜஸ்ஸமஸ்தவாதித்யனுடையதேஜஸ்ஸுபோலே அன்றோவென்றபடி. இதுக்ரியாபதம். ரு.

அழகன்றேயாழியாற் காழிநீர்வண்ணம்
அழகன்றேயண்டங்கடத்தல்—அழகன்றே
அங்கைநீரேற்றார்க் கலர்மேலோன்கால்கழுவக்
கங்கைநீர்கான்றகழல். ௬.

அந்.— ஆழியாற்கு ஆழிநீர்வண்ணம் அழகன்றே ? அண்டம் கடத்தல் அழகன்றே ? (6) அம் கை நீர் ஏற்றார்க்கு அலர்மேலோன் கால் கழுவ (12) கங்கைநீர் கான்ற கழல் அழகன்றே? (16).

அர்.—திருவாழியேந்திய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸமுத்ரஜலம்போன்றநிறம் அழகன்றோ? ப்ரஹ்மாண்டத்தை யாக்ரமித்த தழகன்றோ? (௬)அழகிய திருக்கையில் தாரஜலமேந்தியஸர்வேஸ்வரனுக்கு கமலாஸநனாகியப்ரஹ்மா திருவடி விளக்க (௧௨) (அப்போது) கங்காஜலத்தைப் பெருக்கின திருவடி அழகன்றோ? (௧௬). ௬.

வ்யா.—ஆறாம்பாட்டு.— (அழகு) (ஆழியித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுக்குக் கடலினீரினுடைய நிறம் வெறுமனே நிறமாகுமதேயோ ? அழகன்றோ ? இன்னிறமுடையவற்கு வேறொரு ஒப்பனைவேணுமோ ? (அண்டங்கடத்தலழகன்றே) செயலோவழகிய தன்றிக்கேயிருக்கிறது. (அங்கையித்யாதி) திருவடிதான் கங்கைக்குக்காரணமென்று பாவநமாத்ரமாகுமதேயோ? அதுவுமவனுக்கழகன்றோ. ௬.

கழல்தொழுதும்வாநெஞ்சே கார்க்கடல்நீர்வேலை
பொழிலளந்த புள்ளூர்திச்செல்வன்—எழிலளந்து
மெண்ணற்கரியானையெப்பொருட்குஞ்சேயானை
நண்ணற்கரியானை நாம். ௭.

அந்.— நெஞ்சே ! கார் கடல்நீர் வேலை பொழில் அளந்த புள் ஊர்தி செல்வன்(9)எழில் அளந்து எண்ணற்கும் அரியானை எப்பொருட்கும் சேயானை (15) நண்ணற்கு அரியானை நாம் கழல் தொழுதும். வா. (21)

அர்.— மனமே ! கரிய கடல்நீருக் கெல்லையாயிருக்கிற பூமியை யளந்தவனாய் கருடனை வாஹநமாகவுடையவனாய் ஸ்ரீமானாய் (௯), அழகைப் பரிச்சேதித்து(இவ்வளவென்று) நினைக்கைக்கும் துர்லப

ளாய் ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் தூரஸ்தனாய்(கஙி) (அநாஶ்ரிதர்க்குக்) கிட்ட வரியனாயிருக்கிறவர்வேஶ்வரனை நாம் திருவடி தொழு வோம் வா. (உக). எ.

வ்யா.— அவ.— ஏழாம்பாட்டு.— (கழல) அழகிப்படி குறை வற்றபின்பு நாமுமிப்படி யநுபவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தை யழைக்கிறார்.

(கார்க்கடலித்யாதி) கடல்சூழ்ந்தபூமியை யளந்து, புள்ளூர்தி, அத்தாலே ஶ்ரீமானாய். (எழிலித்யாதி) எழிலையளந்து மநோரதிக்க வொண்ணாதவனை. (எப்பொருட்கும் சேயானை) எல்லாப்பொருளுக் கும் தூரஸ்தனாயுள்ளவனை. (நண்ணற்கரியானை) ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்குக் கிட்டவரியனானவனை. (நாம்கழல்தொழுதும்வாநெ ஞ்சே) அவன்காட்டக்காணவிருக்கிற நாம் திருவடிகளைத்தொழு வோம்போகு. எ.

அரு.— ஏழாம்பாட்டு.— கார்க்கடல்நீர் வேலைபொழில் - கருநீ ரையுடைய கடற்கரையாலே சூழப்பட்ட பூமி. பொழில்-பூமி.வேலை- கரை. அளந்து - அழகைப்பரிச்சேதித்து. எ.

நாமம்பலசொல்லிநாராயணாவென்று
நாமங்கையால்தொழுதுநன்னெஞ்சே—வாமருவி
மண்ணுலகமுண்டுமிழ்ந்து வண்டறையுந்தண்டுழாய்
கண்ணனையே காண்கநங்கண். அ.

அர்.— நல் நெஞ்சே! பல நாமம் நாராயணாவென்று சொல்லி (6)நாம் அம் கையால் தொழுதும். மருவி வா.(12)மண் உலகம்உண்டு உமிழ்ந்து (16) வண்டு அறையும் தண் துழாய் கண்ணனையே நம் கண் காண்க. (24)

அர்.— அநுகூலமான மநஸ்ஸே! அநேக திருநாமங்களையும் நாராயணாவென்கிற திருநாமத்தையும் சொல்லி(௬)நா மழகிய கையினு லாஶ்ரயிப்போம். விருப்புற்று வா, (கஉ) பூலோகம்முதலிய லோக ங்களை யமுதுசெய்து(பின்பதை)வெளிப்படுத்தினவனாய் (கசு)வண்டு கள்சப்தியாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடையனான க்ரு ஷ்ணனையே நம்முடைய நேத்ரங்கள் காணக்கடவதாக. (உச). அ.

வ்யா.— அவ.— எட்டாம்பாட்டு.— (நாமம்) எல்லாவிதத்ரி யங்களு மவனையநுஸந்திக்க வேணுமென்கிறார்.

(நாமம்பலசொல்லி) கார்யபுத்யாசொல்லுகிறாரகிலிறே யொன்றைச்சொல்லுவது. எல்லாத்திருநாமங்களையும் சொல்லி.(நாராயணாவென்று)அஸாதாரணமான நாமத்தைச்சொல்லி. (கையால்தொழுது நன்னெஞ்சே) எல்லாவிந்த்ரியங்களுக்குமடி நீயிறே. (மண்ணித்யாதி) ப்ரளயம் வருமென்றேற்கவேகோலி வயிற்றிலேவைத்து. வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்து போக்யபூதனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனையே விரும்பிக்காணவேணுங்காண். அ.

கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும்
மண்ணளந்தபாதமும்மற்றவையே—எண்ணில்
கருமாமுகில்வண்ணன் கார்க்கடல்நீர்வண்ணன்
திருமாமணிவண்ணன் தேசு. கூ.

அந்.— கரு மா முகில் வண்ணன் கார் கடல்நீர் வண்ணன் (7) திரு மா மணி வண்ணன் தேசு எண்ணில். (13) கண்ணும் கமலம் கைத்தலமும் கமலமே. (17) மற்று மண் அளந்த பாதமும் அவையே. (22)

அர்.— கறுத்த பெரிய மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனாய் கருங் கடல்நீர் நிறத்தனாய் (எ) அழகிய ஶ்லாக்யமான மணி யுருவனான ஸர்வேஶ்வரன் தேஜஸ்ஸை யாராய்ந்து பார்க்கில் (கந) திருக்கண்களும் தாமரஸ புஷ்பம்போன்றிருக்கும். திருக்கைத்தலமும் தாமரஸபுஷ்பம்போலவே யிருக்கும்.(கஎ) இன்னமும் பூலோகத்தை யாக்ரமித்த திருவடியும் அப்புஷ்பம்போலவே யிருக்கும். (உஉ) கூ.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு.—(கண்ணும்)(கருமாமுகில்வண்ணன், கார்க்கடல் நீர்வண்ணன் திருமா மணிவண்ணன் தேசெண்ணில்) ஶ்ரமஹரமாய் கண்ணுக்கடங்காதேதிரண்டு குளிர்ந்திருந்தவனுடைய வழகையெண்ணில். (கண்ணுங்கமலம் கமலமேகைத்தலமும் மண்ணளந்தபாதமும் மற்றவையே) காடுமேடுமான பூமியையளந்ததுவும் பூவைக்கொண்டே. கூ.

தேசுந்திறலும் திருவுமுருவமும்
மாசில்குடிப்பிறப்பும் மற்றவையும்—பேசில்
வலம்புரிந்தவான்சங்கங் கொண்டான்பேரோத
நலம்புரிந்துசென்றடையும் நன்கு. கo.

அந்.— வலம்புரிந்த வால் சங்கம் கொண்டான் பேர் ஓத பேசில் (7) தேசும் திறலும் திருவும் உருவமும் மாசு இல் குடி பிறப்பும் (15) மற்றவையும் நன்கு நலம் புரிந்து சென்று அடையும். (21)

அர்.— தக்ஷிணாவர்த்தமான வெண் சங்கை (திருக்கையில்) ஏந்திய திருமாலுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல (அதின்பலத்தைப்) பேசினால் (எ) தேஜஸ்ஸும் ஸாமர்த்யமும் ஐஸ்வர்யமும் ஸௌந்தர்யமும் குற்றமற்ற குலத்தில் ஜந்மமும் (கடு) மற்றுமுண்டான நன்மையும் (தங்கள்) மேன்மையை விரும்பி (த்தானே) வந்து சேரும். (உக) கo.

வ்யா.— அவ.— பத்தாம்பாட்டு.— (தேசும்) அங்குள்ளவழகைப்பேசிப் போமித்தனையோ? நமக்கும் சிலபேறுகள் வேண்டாவோ வென்னில்; நாமவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்ல உபக்ரமிக்க எல்லாஸம்பத்துக்களும் தங்களுடைய ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காகத் தானேவந்தடையுமென்கிறது.

(தேசும்) மதிப்பும். (திறலும்) பராபிபவநஸாமர்த்யமும் (திருவும்) ஐஸ்வர்யமும். (உருவமும்) வடிவழகும். (மாசில்குடிப்பிறப்பும்) குற்றமற்றபிறப்பும் (மற்றவையும்நன்கு) அநுக்தமானவையும் இவையெல்லாமானநன்கு. (பேசில்) திருநாமம்சொன்னதுக்கு பலம் பேசப்போகாது, ப்ரயோஜநத்திலே பேசில். (வலம்புரிந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்ல. (நலம்புரிந்து சென்றடையும்) இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் தன்பேறாகச் சென்றடையும். கo.

அரு.— பத்தாம்பாட்டு.— நன்கு-கீழ்ச்சொன்ன வெல்லா நன்மையும். வலம்புரிந்த-வலமாகப்புரிந்திருக்கை. கo.

நன்கோதும்நால்வேதத்துள்ளான், நறவிரியும்
பொங்கோதருவிப் புனல்வண்ணன்—சங்கோதப்
பாற்கடலான்பாம்பணையின்மேலான், பயின்றுரைப்பார்
நூற்கடலான் நுண்ணறிவினன். கக.

அந்.— நன்கு ஓதும் நால்வேதத்து உள்ளான் (4) நறவு இரியும் பொங்கு ஓதம் அருவி புனல் வண்ணன் (11) சங்கு ஓதம் பாற்கடலான் பாம்பணையின் மேலான்(16) பயின்று உரைப்பார் நூற்கடலான் நுண்ணறிவினன். (20)

அர்.— நன்றாய் (க்ரமத்துடன்) ஓதப்படுகிற நால்வகையான வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய் (ச) தேன் தோற்கும்படியாயும் வ்ருத்தியடைகிற ஸமுத்ரம்போலவும் மலையருவியின் ஜலம் போலவு மிருக்கிற திருமேனியையுடையனாய் (கக) சங்கங்களோடு கூடிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளு மவனாய் ஆதிசேஷனாகிறபடுக்கைமேல் பள்ளிகொண்டவனாய் (ககா) விமர்சித்துச் சொல்லும்மந்வாதிகளுடைய சாஸ்த்ரஸாகரத்தில்ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறஸர்வேஸ்வரன் ஸூக்ஷ்ம புத்தியாலறியத்தக்கவனாயிருப்பன். (உ0) கக.

வ்யா.— அவ.— பதினோராம்பாட்டு.— (நன்கோதும்) அவன் திருநாமத்தைச்சொல்லத் தானே காட்டக் காணுமத்தனை. அல்லாதார்க்கு துர்ஜ்ஞேயனென்கிறது.

(நன்கோது மித்யாதி) ப்ரதிநியத விசேஷங்களோடேகூட ஸாங்காத்யயநம் பண்ணினவேதங்களிலே "வேதைஶ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய: - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிறபடியே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவித்யாதி) தேன் தோற்கும்படியாய்க் கிளர்ந்த கடல்போலேயும் அருவிப் புனல்போலேயு மிருந்துள்ள திருமேனியையுடையவன். (சங்கோதப்பாற்கடலான்) சங்குகளோடேகூடின திரையையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுமவன். (பாம்பணையின்மேலான்) அநந்தசாயி. (பயின்றுரைப்பார் நூற்கடலான்) ஸாதரமாகவுரைக்குமவர்களாலே இதிஹாஸபுராணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் (நுண்ணறிவினான்) ஸ்வயத்நத்தாலே யறிவார்க்கு துர்ஜ்ஞேயன். கக.

அரு.— பதினோராம்பாட்டு.— சொல்ல-சொல்லுகைக்கு. ப்ரதிநியதவிசேஷங்களோடேகூட என்றபடி. (நறவிரியும்) நறவு-தேன், இரியும்-சிதறும்படி, தோற்கும்படியென்கை, நூற்கடல் - சாஸ்த்ரக்கடல். ௰க.

அறிவென்னுந்தாள்கொளுவி யைம்புலனுந்தம்மில்
செறிவென்னுந்திண்கதவம்செம்மி—மறையென்றும்
நன்கோதிநன்குணர்வார்காண்பரோ, நாடோறும்
பைங்கோதவண்ணன்படி. ௰உ.

அர்.— என்றும் மறை நன்கு ஓதி அறிவென்னும் தாள் கொளுவி (7) ஐம்புலனும் தம்மில் செறிவென்னும் திண் கதம் செம்மி

நன்கு உணர்வார் (15) பைங்கோதவண்ணன்படி நாடோறும் காண்பர். (18)

அந்.— எப்போதும் வேதத்தைச் செவ்வையாயத்யயநம்செய்து ஞானமாகிற பூட்டைத்தொடுத்து (எ) ஐவகையான விந்த்ரியங்களைத் தமக்குள் ளடக்குகையாகிற வலிய கதவை யடைத்து நன்றாயறியவல்லவர்கள் (கரு) அழகியகடல்நிறத்தனான ஸர்வேஸ்வரன் வகையை ப்ரதிதிநமு மறிவார்கள். (கஅ) கஉ.

வ்யா.— அவ.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (அறிவென்னும்) ஒருத்தருக்கு மறியப்போகாதோவென்னில், இப்படி யறிவார்க்கறியலாமென்கிறது.

(அறிவித்யாதி) தன்னிதான ஸ்ரவண ஜ்ஞாநத்தை மூட்டி. (ஐம்புலனுமித்யாதி) பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் மநஸ்ஸோடேகூடி மநஸ்ஸு ஆத்மாவோடேகூடி யிருக்கிற விந்தச் செறிவாகிற திண்ணிய கதவை இந்த்ரியங்கள் பாஹ்யவிஷயங்களில் போகாதபடி செம்மி. (மறையென்றும் நன்கோதி) "யோமாத்ஸ்வாத்யாயாந் நகா. யோகாத்ஸ்வாத்யாயமாமநேத்". யோகங் கைவந்தாலும் ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடைய சேர்த்தி யநுஸந்திக்கவேணும். (நன்கித்யாதி) உபாஸநம், த்ருவாநுஸ்ம்ருதி, தர்சந ஸமாநாகாரப்ரத்யக்ஷதாபத்தி. இவ்வளவாகவுணர்ந்தவர்கள் நன்குணர்ந்தவராகிறார். ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனுடையபடி. இப்படி யுணர்ந்தவர்கள் நாள்தோறுங் காண்பர்கள். ௰உ.

அரு.— பன்னிரண்டாம்பாட்டு.— (தாள்கொளுவி) மேலே தகவு சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநமாகிற தாளையிட்டு என்கிறது. (யோகாதித்யாதி)யோகத்தினாலே அநதீத சாகைகளையு மறிகை. கஉ.

படிவட்டத்தாமரை பண்டுலகம் நீரேற்று
அடிவட்டத்தாலளப்ப நீண்ட—முடிவட்டம்
ஆகாயமூடறுத் தண்டம்போய்நீண்டதே
மாகாயமாய்நின்ற மாற்கு. கங.

அந்.— பண்டு உலகம், நீரேற்று படிவட்டத்தாமரை அடிவட்டத்தால் அளப்ப (6) மா காயமாய் நின்றமாற்கு நீண்ட முடிவட்டம் (12) ஆகாயம் ஊடறுத்து அண்டம்போய் நீண்டதே. (16).

அர்.— முற்காலத்தி லுலகத்தை தாநஜல மேற்றுவாங்கி தாமரைப்பூப்போன்ற பூமியைத் திருவடியினு லளக்கைக்காகப்(கூ)பெரிய திருமேனியுடையனாய் நின்ற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நீண்ட கிரீடமானது (கஉ) ஆகாயத்தைப் பிளந்து அண்டபித்திவரையிலும் போய் வளர்ந்தது. (கஈ) கஙு.

வ்யா.— பதின்மூன்றாம்பாட்டு.—(படிவட்டத்தாமரை) பூவலயமாகிற தாமரைப்பூவை. (பண்டித்யாதி) அடிவலயத்தாலே அளப்ப. (நீண்டவித்யாதி) வடிவாலே பாரித்து வ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனுக்குத் திருவபிஷேகமானது ஆகாசத்தையூடறுத்து அண்டபித்திக் கவ்வருகே நீண்டது. யிங.

அரு.— பதின்மூன்றாம்பாட்டு.— படிவட்டத்தாமரை - வட்டமாயிருக்கிற பூமியாகிறதாமரை. மாகாயமாய்நின்ற - பெரியவடிவையுடைய. மாற்கு - வ்யாமோஹத்தை யுடையவனுக்கு. கங.

மாற்பால்மனம்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு
நூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்—நாற்பால
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர்முடிதோயும்
பாதத்தான்பாதம் பணிந்து. கச.

அந்.—நால்பாலவேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும் பாதத்தான் பாதம் பணிந்து (8) மால்பால் மனம் சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு (14) நூல்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம். (18)

அர்.— சதுர்விதவேத ப்ரதிபாத்யனாய் திருமலையை வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாய் நித்யஸூரிகளின் கிரீட முறையும்படியான திருவடிகளை யுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து (அ) அந்தஸர்வேஶ்வரன் பக்கல் மநஸ்ஸை ப்ரவணமாக்கினால் பெண்களின் தோளை நிராசைபண்ணி (கச) வேதங்களி லுள்ளத்தைப் பொருந்த வெளிதாம். (கஅ) கச.

வ்யா.— அவ.— பதினாலாம்பாட்டு.— (மாற்பால்) "அறிவென்னுந்தாள்கொளுவி" என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடி இந்த்ரிய ஜயம்பண்ணி யறிகை யரிதாயிருந்ததீ ; அசக்த ரிழக்குமத்தனையோ வென்னில், இழக்கவேண்டாதவுபாயம்சொல்லுகிறது.

(நாற்பாலவேதத்தான்) நாலுவகையான வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் படுமவன். வேதைகஸமதிகம்யனாகில் கண்ணாலேகாண

கிற சப்தாதிகளை யநுபவிப்பார்க்குக் காண வரிதிறேயென்னில் ; (வேங்கடத்தான்) கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றவனை. ஆகில் கண்ணாலே காணப்படுகிற சப்தாதிகளோ டொக்குமோவென்னில், (விண்ணோர்முடிதோயும்பாதத்தான்) இப்படி திருமலையிலே நிற்கிறவன் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனானவன். அவன் திருவடிகளிலேபணிந்து. (மாற்பால்மனம்சுழிப்ப) வ்யாமுக்தனாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே மநஸ்ஸூசுழிக்க. (மங்கையர் தோள்கைவிட்டு) நரகத்திலே மூட்டக்கடவதான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளைக் கைவிட்டு. (நூற்பால்மனம்வைக்க நொய்விதாம்) ப்ரமாணங்களிலே அல்பம் மநஸ்ஸை வைக்கவெளிதாம். யச.

பணிந்துயர்ந்த பௌவப் படுதிரைகள் மோதப்
பணிந்தபணமணிகளாலே—அணிந்து, அங்
கனந்தனணைக்கிடக்குமம்மான், அடியேன்
மனந்தனணைக்கிடக்கும்வந்து. கரு.

அ.— பௌவம் படு பணிந்து உயர்ந்த திரைகள் மோத(6) பணிந்த பணமணிகளாலே அணிந்து அனந்தன் அணை கிடக்கும் அம்மான் அங்குவந்து (13) அடியேன் மனந்தன் அணை கிடக்கும். (16)

அர்.— ஸமுத்ரத்தி லுண்டாய் மடிந்து கிளம்புகிற வலைகளடிக்க (சு) (அத்திவலை மேல்விழாதபடி)கவிந்த படங்களிலுள்ள மாணிக்கங்களினா லலங்கரிக்கப்பட்ட திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேற் பள்ளிகொண்ட ஸ்வாமி (கரு) அப்படுக்கையைவிட்டுவந்து அடியேனுடைய மநஸ்ஸாகிற படுக்கையில் சயநித்தான். (கசு) கரு.

வ்யா.— அவ.— பதினைந்தாம்பாட்டு.— (பணிந்து) அவனாலே ஸ்வயம்வரிக்கப் பட்டவனுக்கு துக்கமொன்றுமில்லையிறே என்கிறது.

(பணிந்தித்யாதி) தாழ்வதுகிளருவதானகடல் திரைகளைமோத. மோதவென்கிறது— குறுந்திவலைபடிலும் திருமேனியிலே ஒருமலை விழுந்தாற்போலே யிருக்கை. (பணிந்தபணமணிகளாலே) அத்திவலைகள் திருமேனியில் படாதபடி காத்தபணத்தின்மணிகளாலே. (அணிந்தித்யாதி)அதினாலே யலங்க்ருதனான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கிடக்கிற ஸர்வேஶ்வரன். (வந்து அடியேன் மனந்தனணைக்கிடக்கும்) அப்பெரிய படுக்கையிலே கிடக்குமவன் பரியவு மறியாதே அப்படுக்கை வாய்ப்புமின்றிக்கேயிருக்கவந்தென்மன

ஸ்ஸிலே தங்காநின்றான். எங்கேதங்குமவன் எங்கே தங்காநின்றான். கிடக்கவொருபடுக்கையில்லாதவன் படுக்கையுள்ள விடந்தேடிவருமாபோலே. திருவயோத்யையிலுள்ளார் அவனைச் சரணம்புக்குக்கிடக்க, "ஆவாஸஂத்வஹமிச்சாமி-ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" என்றிருந்தாற்போலே. ௯௫.

வந்துதைத்தவெண்டிரைகள் செம்பவளவெண்முத்தம்
அந்திவிளக்குமணிவிளக்காம்—எந்தை
ஒருவல்லித்தாமரையாளொன்றியசீர்மார்பன்
திருவல்லிக்கேணியான் சென்று. கசு.

அ்.— ஒரு அல்லி தாமரையாள் சென்று ஒன்றிய சீர் மார்பன் (7) வெண் திரைகள் வந்து உதைத்த செம் பவளம் வெண் முத்தம் (15) அந்தி விளக்கும் அணிவிளக்காம் திருவல்லிக்கேணியான் எந்தை. (20)

அர்.— மிக்கவழகிய விதழ்களையுடைய கமலப்பூவில் வஸியாநின்றபிராட்டி போ யுறைந்த வழகிய திருமார்பையுடையனாய் (எ) வெண்மையான அலைகள் கொண்டுவந்து தள்ளாநின்ற சிவந்த பவளத்தையும் வெள்ளை முத்துக்களையும் (கரு) ஸந்த்யாகாலத்துக்கு ப்ரகாசகமான மங்களதீபமாகவுடைய திருவல்லிக்கேணியிலெழுந்தருளியிருக்கிற பார்த்தஸாரதி யெனக்கு ஸ்வாமி. (20) கசு.

வ்யா.— அவ.— பதினாறாம்பாட்டு.— (வந்து) இப்படி வந்து தங்குகைக்கடி பிராட்டியோடேயிருக்கை யென்கிறார்.

(வந்தித்யாதி) வந்துதையா நின்றுள்ள வெண்டிரைகளாலேயுண்டானசிவந்த பவளமும், ஒளியையுடைத்தானமுத்தும், அந்திக்கு ப்ரகாசகமாக நின்றமங்களதீபத்தை யுடைத்தான திருவல்லிக்கேணியிலே நின்றவன். (சென்று ஒருவல்லித்தாமரையா ளொன்றிய சீர் மார்பன்) [பஶ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்தலம்ஹரேঃ - பஶ்யதாம்ஸர்வதேவாநாம் யயௌவக்ஷஸ்தலம்ஹரேঃ] "பஶ்யதாம்" என்று அநாதரேஷஷ்டீ. ப்ரஜைகள் பார்த்திருக்க பர்த்தாவின் படுக்கையைக் கணிசித்தேறுவாரைப்போலே தேவர்கள் பார்த்துக்கிடக்கத் திருமார்பிலே யேறினாள். [தயாவலோகிதாதேவாঃ- தயாவலோகிதா தேவாঃ] பின்னை ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களுடைய அலமாப்பைப்பாராயென்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்தபடி தோற்றப் பின்னை யவளாலே பார்க்கப் பட்டவர்கள். [வ்ருக்ஷஸ்ஸமே

ஹாரஃ - ப்ரதேஹீஸ-பகேஹாரம்] அவன்நினைவுஞ் சொல்லுமறிந்திறே சிலரைக் கடாக்ஷிப்பதும், சிலரைக் கொண்டுகொடுப்பதும். பெரியபிராட்டியார் தானே சென்றடையும் திருமார்பை யுடையனாய் திருவல்லிக்கேணியானானவன். (எந்தை) எனக்குஸ்வாமி. கசு.

அரு.— பதினாறும்பாட்டு.— பவளமும் முத்தும் ப்ரகாசகத்வேக விளக்காக ப்ரகாசியாநிற்கை. அவன் நினைவறிந்தே பார்க்குமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதேஹீத்யாதி). கசு.

சென்றநாள் செல்லாதசெங்கண் மாலெங்கண்மால்
என்றநாளெந்நாளும் நாளாகும்—என்றும்
இறவாத வெந்தை யிணையடிக்கே யாளாய்
மறவாது வாழ்த்துக வென்வாய். கள.

அ.— செம் கண் மால் எங்கள் மால் என்றநாள் சென்றநாள் செல்லாதநாள் எந்நாளும் நாளாகும். (10) என்றும் இறவாத எந்தை இணை அடிக்கே ஆளாய் என்வாய் மறவாது வாழ்த்துக. (19)

அர்.— சிவந்த நேத்ரங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வர னெங்களிடத்தில் வ்யாமோஹத்தையுள்ளவன் என்றறிந்தநாள் (அதற்குமுன்) கழிந்தநாள் (இனி) வரக்கடவ நாளாகிய வெல்லாநாளும் நன்னாளாம். (க0) எப்போது மழிவில்லாத பிதாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பொருந்திய திருவடிக்கு தாஸனாய் என்னுடைய வாக்கு விஸ்ம்ருதியின்றி மங்களாசாஸநம் செய்யக்கடவதாக. (கக) கள.

வ்யா.— அவ.— பதினேழாம்பாட்டு— (சென்றநாள்) அவனோடே கூடியிருக்கையாலே பலத்துக்குத்தட்டில்லை, இனி யென்னுடைய வாக்கானது அவனை விச்சேதமின்றிக்கே. அநுபவிப்பதாக.

(செங்கண்மா லெங்கண்மா லென்றநாள் சென்றநாள் செல்லாத எந்நாளும் நாளாகும்) ஸர்வேஶ்வரன் என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணினானென்று அறிந்தநாள், கழிந்தநாள், வரக்கடவ நாளானவெல்லாநாளும் நல்விடிவாம். இந்நாள்வரும்படி கழிந்தநாளாகையாலேபோனநாளுமழகிது. மேல் விச்சேதமின்றிக்கே அநுபவிக்கப்பெறுகையாலே வரும்நாளு மழகிது. (என்றுமித்யாதி.) ஒருநாளுண்டாய் ஒருநாளின்றிக்கே யொழியுமுறவின்றிக்கே நித்யனான பிதாவினுடைய வாக்கானது விச்சேதமின்றிக்கே வாழ்த்துக. கள.

வாய்மொழிந்து வாமனனாய் மாவலிபால்; மூவடிமண்
நீயளந்துகொண்ட நெடுமாலே—தாவிய நின்
எஞ்சாவிணையடிக்கே யேழ்பிறப்புமாளாகி
அஞ்சாதிருக்கவருள். கஅ.

அ.—வாமனனாய் வாய்மொழிந்து மாவலிபால் மூவடி மண் அளந்துகொண்ட நெடுமாலே! (7) தாவிய எஞ்சா நின் இணை அடிக்கே ஏழ் பிறப்பும் ஆளாகி அஞ்சாதிருக்க நீ அருள். (18)

அர்.—வாமநாவதாரமெடுத்து (சிலவற்றைச்) சொல்லி மஹாபலிபக்கல் மூன்றடி பூமியை (வாங்கி அதைத்திருவடிகளாலே) யாக்ரமித்த ஸர்வாதிகனே! (எ) உலகமளந்த குறைவற்ற உன் னிரண்டு திருவடிகளுக்கே மேல்வரும் ஜந்மங்களெல்லாவற்றிலு மாட்பட்டு பயப்படாதிருக்கும்படி நீ க்ருபைசெய்யவேண்டும். (கஅ) கஅ.

வ்யா.— அவ.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (வாய்மொழிந்து) உன்னுடைமையை யொன்றுஞ் சோரவிடாத நீயென்னைக்கைக்கொண்டருளவேணுமென்கிறார்.

(வாமனனாய் வாய்மொழிந்து) ஸ்ரீவாமநனாய், "மாவலி! மூவடி மண்தா" என்றருளிச்செய்து. (மாவலியித்யாதி) அவன் தரப்பின்னை யளந்து கொண்ட ஸர்வேஶ்வரனே! (தாவியவித்யாதி) திருவுலகளந்தருளினவனுடைய கல்யாணமான திருவடிகளிலே நிர்ப்பயனாய் காலமெல்லாமடிமை செய்திருக்கும்படி யருள். ஔஷதத்தை ஸேவித்தானொருவன் தனக்குபயமின்றிக்கே ஸர்ப்பத்தின்வாயிலே கைகொடா நின்றானிறே. அவனுடையவருள் பெற்றவன் று ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து பயங்கெடவிருக்கத்தட்டில்லை யிறே, கஅ.

அரு.— பதினெட்டாம்பாட்டு.— (எஞ்சாவிணையடி) எஞ்சுதல்-சுருங்குதலாய், சுருக்கமின்றி என்கையாலே கல்யாணகுண பூர்ணமான திருவடிகளென்றபடி. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சாதே யிருக்கக்கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஔஷதத்தை யித்யாதி). கஅ.

அருளாதொழியுமேயாலிலைமேல், அன்று
தெருளாதபிள்ளையாய்ச்சேர்ந்தான்—இருளாத
சிந்தையராய்ச்சேவடிக்கேசெம்மலர் தூய்க்கைதொழுது
முந்தையராய்நிற்பார்க்குமுன். கக.

அந்.—இருளாத சிந்தையராய் சே அடிக்கே செம் மலர் தூய் கைதொழுது (8) முந்தையராய் நிற்பார்க்கு முன் அன்று ஆலிலை மேல் தெருளாத பிள்ளையாய் சேர்ந்தான் அருளாதொழியுமே? (17)

அர்.— அஜ்ஞாநாந்தகாரமில்லாத மநஸ்ஸையுடையராய்க்கொண்டு அழகிய திருவடிகளில் சிவந்த புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கைகூப்பி(அ) முற்பாடராய் நிற்குமுபாஸகருக்கு முன்னமே அந்தப்ரளயகாலத்தில் வடதளத்தில் ஜ்ஞாநயோக்யதையில்லாத பிள்ளையுருவையுடையனாய்ப் பள்ளிகொண்ட ஸர்வேஶ்வரன்(நமக்கு)க்ருபைசெய்யாமற்போவனோ? (கஎ) கக.

வ்யா.— அவ.— பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (அருளாது) அருளென்னுங்காட்டில் அருளுமோவென்று திருவுள்ளம் விசாரிக்க நமக்கருளா தொழியுமோவென்கிறார்.

(ஆலிலையித்யாதி) ஆலிலையிலேசேர்ந்து வ்யாமுக்தனான பிள்ளை நமக்கருளாதொழியுமோ? (இருளாதவித்யாதி) இருளாதசிந்தைகளையுடையராய்த் திருவடிகளிலே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு கைகளாலே தொழுது முற்பாடராயிருக்கிறவர்களுக்கு முன்னருளாதொழியுமோ? முன்னேயருளானோ. கக.

முன்னுலகமுண்டுமிழ்ந்தாய்க்கு, அவ்வுலகமீரடியால்
பின்னளந்துகோடல்பெரிதொன்றே—என்னே
திருமாலேசெங்கணெடியானே, எங்கள்
பெருமானே நீயிதனைப்பேசு. உ0.

அந்.—முன் உலகம் உண்டு உமிழ்ந்தாய்க்கு அவ்வுலகம் பின் ஈரடியால் அளந்துகோடல் பெரிதொன்றே? (9) திருமாலே! செங்கண் நெடியானே! எங்கள் பெருமானே! நீ இதனை பேசு. என்னே! (18)

அர்.— முற்காலத்தி லுலகத்தை யமுதுசெய்து (அநந்தரம்) வெளிப்படுத்தி அவ்வுலகத்தைப் பின்பொருகாலத்தி லிரண்டடியினாலளந்துகொண்டது ஒரு பெரிதோ? (கூ) பெரியபிராட்டியினிடத்தில் வ்யாமோஹமுடையவனே! சிவந்ததிருக்கண்களையுடைய ஸர்வாதிகனே! எமக்கு ஸ்வாமியே! நீ யிதைச் சொல். என்ன ஆஶ்சர்யம். (கஅ) உ0.

வ்யா.— இருபதாம்பாட்டு.— (முன்னுலகமித்யாதி) உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும்பட்ட விந்தலோகந்தன்னையே

பெறுதுபெற்றாயாக வளந்துகொள்கை. இதுபெரியதொன்றே? (என்னே திருமாலே யித்யாதி) உன்னுடைய மேன்மைக்கும் இத்தாழ்ச்சிக்குமெங்கே சேர்த்தியுண்டு. நீ யித்தைச்சொல்லவேணுமென்று எத்திறமென்கிறார். உ௦.

அரு.— இருபதாம்பாட்டு.—அளந்துகோடல் - அளந்துகொள்கை - பெரியதொன்றே - அன்றென்றபடி! உ௦.

பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவர், அவ்வளவே
வாசமலர்த்துழாய் மாலையான்— தேசுடைய
சக்கரத்தான் சங்கினன்சார்ங்கத்தான், பொங்கரவ
வக்கரனைக்கொன்றான் வடிவு. உக.

அந்.— வாசம் மலர் துழாய் மாலையான் தேசு உடைய சக்கரத்தான் சங்கினன் (8) சார்ங்கத்தான் பொங்கு அரவம் வக்கரனை கொன்றான் வடிவு பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவர், அவ்வளவே. (18)

அர்.—பரிமளம்மிக்க விதழ்களையுடைய திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய் தேஜஸ்ஸை யுடைய திருவாழியையுடையனாய் ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தையுடையனாய் (எ) சார்ங்கமென்கிற வில்லையுடையனாய் பெரிய கூச்சலையுடைய தந்தவக்த்ரனை ஸம்ஹரித்தவனான ஸர்வேஶ்வரன் படியைப் பேசவல்லர்களெவ்வளவு பேசவார்களோ? அவ்வளவேபேசுவார்கள். (இவன்படியைப் பூர்ணமாகப்பேச ஒருவரும் சக்தராகார்கள்) (கஅ) உக.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— (பேசுவார்) கீழ்திருவுலகளந்தருளின விடம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அப்படிவரையாதே பரிமாறுங் க்ருஷ்ணவதாரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(பேசுவாரித்யாதி) பேசுமவர்களுக்கு யாதோரளவுண்டு, அவ்வளவுபேசிப்போமத்தனை. விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்துப் பேசப்போகாது. (வாசமித்யாதி) பரிச்சேதிக்கப்போகாமைக்கிவை தனித்தனியே ஹேதுக்கள். (பொங்கரவ வித்யாதி) விஸ்த்ருதமான சப்தத்தையுடையனான தந்தவக்த்ரனைக் கொன்றவனுடைய வடிவு பேசுவா ரெவ்வளவு பேசுவர்; அவ்வளவே. உக.

அரு.— இருபத்தோராம்பாட்டு.— அரவம் - சப்தம். வடிவு - ஸ்வபாவம். உக.

வடிவார்முடிகோட்டி வானவர்கள், நாளும்
கடியார்மலர் தூவிக் காணும்—படியானை
செம்மையாலுள்ளுருகிச் செவ்வனேநெஞ்சமே
மெய்ம்மையே காணவிரும்பு. உஉ.

அந்.— வானவர்கள் வடிவு ஆர் முடி கோட்டி (5) கடி ஆர் மலர் நாளும் தூவி காணும் படியானை(11)நெஞ்சமே! செம்மையால் உள் உருகி செவ்வனே மெய்ம்மையே காண விரும்பு. (19)

அர்.— நித்யஸூரிகள் ஸௌந்தர்யம் மிக்க திருவபிஷேகங்களை வணக்கி பரிமளத்தினால் நிறைந்த புஷ்பங்களைத் தினந்தோறும் ஸமர்ப்பித்து ஸேவிக்கத்தக்கஸ்வபாவத்தையுடையஸர்வேஸ்வரனை (கக) மனமே! மெய்ப்பாட்டை யநுஸந்தித்து உள்ளங் கரைந்து ஸந்மார்க்கத்தினால் யதார்த்தமாகக் காண வாசைப்படு. (ககூ) உஉ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (வடிவார்) அவன்படி பரிச்சேதிக்கப் போகாதபின்பு அவன்தானே காட்டக் காணென்கிறார்.

(வடிவாரித்யர்தி) தர்சநீயமாயிருந்துள்ள முடிகளைவணக்கித் தேவர்கள் நாள்தோறும் பரிமளமிக்கிருந்துள்ள புஷ்பத்தைக் கார்ய புத்தியின்றிக்கே திருவடிகளிலே பொகட்டுக்காணும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாயுள்ளவனை. (செம்மையாலுள்ளுருகி) "அவன் சேஷி-நான் சேஷபூதன்" என்னும்முறையாலே ஹ்ருதயம சிதிலமாய். (செவ்வனே) அவன்காட்டும்வழியாலே. (நெஞ்சமே மெய்ம்மையே காணவிரும்பு) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் காணவாசைப்படு. உஉ.

அரு.— இருபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (முடிகோட்டி) கோடுதல்-வணங்குதல். செவ்வனே-செவ்வே. உஉ.

விரும்பிவிண்மண்ணளந்த வஞ்சிறையவண்டார்
சுரும்புதுளையிற்சென்றூத—அரும்பும்
புனந்துழாய்மாலையான் பொன்னங்கழற்கே
மனந்துழாய்மாலாய் வரும். உ௩.

அந்.— அம் சிறைய வண்டு ஆர் சுரும்பு சென்று துளையில் ஊத (8) அரும்பும புனம் துழாய்மாலையான் விரும்பி விண் மண் அளந்த பொன் அம் கழற்கே (18) மனம் துழாய் மாலாய் வரும். (22)

அர்.—அழகிய இறகுகளையுடைய ஆண்வண்டோடு கூடிய பெண்வண்டுபோய் ரஸாதியினாலதும்போது(அ) அரும்பிடாநின்றும் தன்னிலத்திற்போல் செழித்துமிருக்கிற திருத்துழாய்மாலையையுடையவனுடைய, ஆசைப்பட்டு ஆகாசத்தையும் பூமியையுமளந்த பொன்போலழகிய திருவடிகளை (கஅ) யாராய்ந்துகொண்டு (என்) மநஸ்ஸானது வ்யாமோஹத்தையுடையதாய் வரும். (உஉ)   உங.

வ்யா.— அவ—. இருபத்துமூன்றாம்பாட்டு —(விரும்பி)உபதேசம்பலித்தபடி சொல்லுகிறது.

(விரும்பி யித்யாதி) பொன்னங்கழற்கே விரும்பி என்னவுமாம. விருப்பத்தோடே விண்ணும்மண்ணுமளந்த, அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டார்க்கும் சுரும்பு நரம்பறிந்தூத அரும்பாநின்றுள்ள புனந்துழாய்மாலையானுடைய விலக்ஷணமான கழலிலே மநஸ்ஸானது வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணித் துழாவி வாராநின்றது.   உங.

அரு.— இருபத்து மூன்றாம்பாட்டு.— விரும்பி - மநஸ்ஸூ விரும்புதல்; அவன்விரும்புதல். வண்டார்சுரும்பு - வண்டுகளும் வண்டு விசேஷமான சுரும்புகளும், ஆர்-மிக்கு, திரண்டென்றபடி. நரம்பு-தேன் புறப்படுகிறவழி.   உங.

வருங்காலிருநிலனும் மால்விசும்புங்காற்றும்
நெருங்குதீநீருருவுமானான்—பொருந்தும்
சுடராழியொன்றுடையான் சூழ்கழலே, நாளும்
தொடராழிநெஞ்சே தொழுது.   உச.

அந்.—ஆழி நெஞ்சே! இருநிலனும் மால் விசும்பும் காற்றும் நெருங்கு தீ நீருருவுமானான்(10)பொருந்தும் சுடர் ஒரு ஆழி உடையான் சூழ் கழலே வருங்கால் நாளும் தொழுது தொடர். (21)

அர்.—கம்பீரமான மநஸ்ஸே! விசாலமானபூமியும் பெரிய ஆகாசமும் வாயுவும் அடர்ந்த நெருப்பும் ஜலமுமாகிய இவைகளைச் சரீரமாகவுடையவனும் (கo) அமர்ந்து உஜ்வலமாய் அத்விதீயமான திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுடைய (ஆஶ்ரிதரை) வ்யாபியாநின்ற திருவடிகளையே மேல்வரப்போகிறகாலமெல்லாம் தினந்தோறும் வணங்கி யாஶ்ரயி. (உக)   (24)

வ்யா.— அவ.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— (வருங்கால்) ஆசைபிறந்தபின் விச்சேதமின்றிக்கே அநுபவிக்கப்பார்,

(இருநிலனுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகமும் லீலாவிபூதிக்குமுபலக்ஷணம். (பொருந்து மித்யாதி) நித்ய விபூதிக்கு முபலக்ஷணம். உபய விபூதியுக்தனுடைய சூழ்கழலே வருங்கால் நாளு மாழி நெஞ்சே! தொழுது தொடர். கீழ் விச்சேதித்து அநர்த்தப்பட்டது போரும். முறையாலே ஆஶ்ரயி. உச.

அரு.— இருபத்துநாலாம்பாட்டு.— வருங்கால் - தானேவரும் போது. சூழ்கழல்-ஆபரணங்களாலே சூழ்ந்திருக்கிற கழல். முறை-சேஷத்வமுறை. உச.

தொழுதால்பழுதுண்டே தூநீருலகம்
முழுதுண்டுமொய்குழலாளாய்ச்சி—விழுதுண்ட
வாயானைமால்விடையேழ்செற்றானை,வானவர்க்கும்
சேயானைநெஞ்சே சிறந்து. உரு.

அந்.—நெஞ்சே! தூ நீர் உலகம் முழுது உண்டு(6) மொய் குழலாள் ஆய்ச்சி விழுது உண்ட வாயானை (12) மால் ஏழ் விடை செற்றானை வானவர்க்கும் சேயானை சிறந்து தொழுதால் பழுதுண்டே? (21)

அர்.—மனமே! தெளிந்த நீர்சூழ்ந்த வுலக மனைத்தையு மமுதுசெய்து (சு) அழகிய மயிர்முடியையுடைய யசோதையினுடைய விழுதானநெய்யை யமுதுசெய்த திருப்பவளத்தையுடையனாய் (கஉ) பெரிய ஏழெருதுகளைக்கொன்றவனாய் தேவர்களுக்கும் கிட்டவரியனாயிருக்கிறஶ்ரியஃபதியைத் தகுந்தபடி யாஶ்ரயித்தால் தோஷமுண்டோ? (உக) (உரு)

வ்யா.— அவ.— இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.— (தொழுதால்) நான்சொல்லுகிறது தப்புண்டோவென்கிறார்.

(தூநீருலகம்முழுதுண்டு) சூழ்ந்தகடல் அலையாதபடிக் கீடாக லோகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலேவைத்து. (மொய்குழலித்யாதி) அநுகூலருடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது தரியாதவனை. (மால்விடையேழ்செற்றானை) நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு விரோதியானமதித்த ஏறேழையும் செற்றவனை. (வானவர்க்குஞ்சேயானை) ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்கு மநஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் தூரஸ்தனானவனை. (சிறந்து நெஞ்சே தொழுதால் பழுதுண்டே) ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனானவனைக் கிட்டித்தொழுதால்பழுதுண்டோ!

அரு.—இருபத்தைந்தாம்பாட்டு.—தூநீர்-தெளிந்தநீர். சிறப்பு-தகுதி. உரு.

சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்கணரவும்
நிறைந்தசீர் நீள்கச்சியுள்ளும்—உறைந்ததுவும்
வேங்கடமும்வெஃகாவும் வேளுக்கைப்பாடியுமே
தாங்கடவார் தண்டுழாயார். உசூ.

அ.—தண் துழாயார் நிறைந்த சீர் நீள் கச்சியுள்ளும் வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப்பாடியும் உறைந்ததுவும். (10) சிறந்த என் சிந்தையும் செம் கண் அரவும் தாம் கடவார். (18)

அர்.—குளிர்ந்த திருத்துழாயினுலலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரியஃபதி, பூர்ணமான ஸம்பத்தையுடைய விசாலமான பெருமாள்கோயிலிலும் திருமலையிலும் திருவெஃகாவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலும் வாஸம் செய்ததும். (கo) ஶ்லாக்யமான வென்னுடைய மநஸ்ஸையும் சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானையும் தாம் அதிக்ரமியார் (விரும்பியிருப்பர்). (கஅ) உசூ.

வ்யா.— இருபத்தாறும்பாட்டு.— (ஒிறந்த வித்யாதி) என்னுடைய சிந்தையுள்ளும் திருவனந்தாழ்வான் மேலும் கச்சியுள்ளும் ஸாதரமாகவுறைந்தது. (வேங்கடமித்யாதி) திருமலையிலும் திருவெஃகாவிலும் வேளுக்கைப்பாடியிலுங் கடவரானமாத்ரம்.கடவரானமாத்ரமென்று சொன்ன வுரமெத்தாலே யென்னில்; (தண்டுழாயார்), நிறைந்த சீர் நீள்கச்சியுள்ளும், வேங்கடமும் வெஃகாவும் வேளுக்கைப்பாடியுமுறைந்ததுவும், சிறந்தவென்சிந்தையும் செங்கணரவும் தாங்கடவார். உகந்த படுக்கையான திருவனந்தாழ்வானோபாதி யென்னுடையநெஞ்சை அதிக்ரமியார். அன்றிக்கே, திருவனந்தாழ்வானையும் என்னுடைய நெஞ்சையும் தம்மதாகவபிமாநித்திருப்பது; அல்லாதவற்றிலுறைந்த மாத்ரமேயென்று மருளிச்செய்வர். உசூ.

ஆரு.— இருபத்தாறும்பாட்டு.—(கடவரானமாத்ரம்) அங்கெல்லாம் நிர்வாஹகரான மாத்ரமின்றிக்கே, உறைந்ததென்னுதல், இங்கேஉறைகைக்கு ஹேது (தண்டுழாயார்).ஆஶ்ரித பவ்யராகையாலெ ன்கிறது. அன்றிக்கே, திவ்யதேசங்களிலே உறைந்தது. கடவார் நெஞ்சை யதிக்ரமியாரென்னுதல், அங்ஙனுமன்றிக்கே, கடவார்

அபிமானமெல்லாமிங்கே, அங்கெல்லாமுறைந்தமாத்ரமென்னுதல். இத்தாலெல்லாயோஜனையாலும் ஆதிக்ய மிங்கே. மற்ற விடங்களி லுதித்தமாத்ர மென்கை. உசு.

ஆரே துயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார்
காரேமலிந்தகருங்கடலை—நேரே
கடைந்தானைக் காரணனை நீரணைமேல், பள்ளி
அடைந்தானை நாளு மடைந்து. உஎ.

அந்.—கார் மலிந்த கருங்கடலை நேரே கடைந்தானை காரணனை நீரணைமேல் பள்ளியடைந்தானை அடைந்து (9) துயர் உழந்தார் ஆண்டையார் நாளும் துன்புற்றார் ஆரே! (15)

அர்.—மேகங்கள் நிறைந்தும் (அத்தால்) கறுத்துமிருக்கிற ஸமுத்ரத்தை நேர்நின்று கடைந்தவனும் ஜகத்காரணனும் ஜலமாகிற படுக்கையின்மேல் சயனித்தவனுமான ஸ்ரிய:பதியை யாஸ்ரயித்து, (௯) துக்கஹேதுவான பாபத்தை யிடைவிடாமற்செய்த வுலகத்தார் ஒருநாளாகிலும் துன்பமடைந்தவர் யார்? (கரு) உஎ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தேழாம்பாட்டு.— (ஆரே) அவன்படி யிதுவானபின்பு அவனை யாஸ்ரயித்தும் தாங்கள் பண்ணின பாபத்தின் பலம் புஜிப்பாருண்டோ வென்கிறார்.

(காரேமலிந்தகருங்கடலை நேரேகடைந்தானை) மேலேபடிந்த மேகங்கள் சலியாதபடி அம்ருதம்படும்படிக்கிடாகக் கடலைக்கடைந்தானை. (காரணனை) ஜகத்காரணபூதனை. (நீரணைமேல்பள்ளியடைந்தானை) ஆஸ்ரிதர்கார்யஞ் செய்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கிட்டவந்து கிடந்தவனை. (நாளுமடைந்து ஆரேதுயருழந்தார் துன்புற்றாராண்டையார்) தாந்தாம் பண்ணின நிஷித்தகர்மத்தினுடைய பலமான துக்கத்தை யவனை யாஸ்ரயித்து அநுபவிப்பாருண்டோ? "ஆண்டையார்" என்றது-எங்குள்ளாரென்றபடி. "நாளும்" என்றது-எக்காலத்திலென்றபடி. எக்காலத்தில் எத்தேசத்தில் ஆரவனைப்பற்றி துஷ்கர்மபலத்தை யநுபவித்தார். உஎ.

அரு.—இருபத்தேழாம்பாட்டு.— "துயர், துன்பம்" என்கிற விரண்டாலும் கர்மத்தையும் கர்மபலமான துக்கத்தையுஞ் சொல்லுகிறது-ஆண்டையார்-அண்டஸம்பந்திகளாகையாலே தேசபரம். உஎ.

அடைந்ததரவணைமேலைவர்க்காய், அன்று
மிடைந்ததுபாரதவெம்போர்—உடைந்ததுவும்
ஆய்ச்சிபால்மத்துக்கேயம்மனே வாளெயிற்றுப்
பேய்ச்சிபா லுண்டபிரான். உஅ.

அந்.—வாள் எயிற்று பேய்ச்சி பால் உண்ட பிரான் அரவு அணைமேல் அடைந்தது, (9) அன்று ஐவர்க்காய் பாரதம் வெம் போர் மிடைந்தது, (15) ஆய்ச்சிபால் மத்துக்கே உடைந்ததுவும், அம்மனே ! (19)

அர்.—வாள்போன்ற பற்களையுடைய பூதனையின் பாலை யமுது செய்த உபகாரகனான ஸ்ரியःபதி திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல் பள்ளிகொண்டது, (கூ) அக்காலத்தில் பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக பாரதமென்கிற கொடிய யுத்தத்திலடர்ந்துசென்றது, (கரு) யசோதாதேவிபக்கலுண்டான மத்துக்குப் பயந்தது, ஆகிய விவை என்ன ஆஸ்சர்யமோ ! (கூகூ) உஅ.

வ்யா.— இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அடைந்ததரவணைமேல்) உகந்தார்க்குடம்புகொடுப்பது.(ஐவர்க்காயித்யாதி) ஆஸ்ரிதர்க்காகத்தன்னுடம்பை யழியமாறி அம்பேற்பது. (உடைந்ததுவுமித்யாதி) பரிஹாரமின்றிக்கே ஒழிந்ததுவும் யசோதைப்பிராட்டிக்குப்பயப்பட்டு. (வாளெயிற்று இத்யாதி) பருவம் நிரம்பாதேயிருக்கச்செய்தே வாள் போலேயிருந்துள்ள வெயிற்றையுடைய பூதனையை முடித்தவுபகாரகன் அநுகூலையா யிருப்பாளொரு இடைச்சிக்குப் பயப்பட்டு, பரிஹாரமின்றிக்கே யிருப்பதே! (அம்மனே) எத்திறம். உஅ.

அரு.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (மிடைந்தது) மிடை-படுகையாய், அம்பேற்கை. பரிஹாரம்-ப்ரதிக்ரியை,இன்றிக்கே, உடைந்தது. அம்மனே - ஈடுபாடு. உஅ.

பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானைப்பேர்ந்தெடுத்து
ஆய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே—வாய்த்த
இருளார்திருமேனியின்பவளச்செவ்வாய்
தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து. உகூ.

அந்.—பேய்ச்சி பால் உண்ட பெருமானை வாய்த்த இருளார் திருமேனி (7) இன் பவளம் செவ்வாய் தெருளாமொழியானை (11) ஆய்ச்சி பேர்ந்து சேர்ந்து அஞ்சாதே எடுத்து முலைகொடுத்தாள்.(17

அர்.—பூதனையின் பாலை யமுதுசெய்தஸ்வாமியாய் திரண்ட விருளோடொத்த திருமேனியையுடையனாய் (எ) அழகிய பவளம் போல் சிவந்ததிருப்பவளத்தையுடையனாய் நிறைவற்றசொற்களை யுடையனானக்ருஷ்ணனை (கக) யசோதாதேவி பேர யடைந்து பயப் படாம லெடுத்து முலைதந்தாள். (கஎ) உகூ.

வ்யா.— அவ.— இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (பேய்ச்சிபால்) அச்சத்துக்கிவனுக்கொப்பில்லாதாற்போலே ஸ்நேஹத்துக்கு யசோ தைப்பிராட்டிக் கொப்பில்லையென்கிறது.

(பேய்ச்சிபாலுண்டபெருமானை) பூதனையை முடித்தவனை. (வா ய்த்தவிருளார் திருமேனி இன்பவளச்செவ்வாய்) பூதனையுடைய மடி யிலே ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடையனாய், பவளம்போன்றிருந்துள்ள வதரத்தையுடையனாய். (தெருளாமொழியானைச்சேர்ந்து பேர்ந்தெடு த்தாய்ச்சிமுலைகொடுத்தாளஞ்சாதே) பூதனைமுகத்திலே முக்தஜல் பிதம் பண்ணுகிறவனைக்கிட்டி கால்நடைதந்தெடுத்துத்தாயானவள் அஞ்சாதேமுலையைக் கொடுத்தாள். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறி முலை யைக்கொடுத்தாள். ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமிறே அச்சம். உகூ.

அரு.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (அஞ்சாதே) பிணத்தி ன்மேலே யிருக்கச்செய்தேயும். பயப்படாமல் முலைகொடுத்தாளெ ன்றபடி. உகூ.

சேர்ந்ததிருமால் கடல் குடந்தை வேங்கடம்
நேர்ந்தவென்சிந்தை நிறைவிசும்பும்—வாய்ந்த
மறைபாடகமனந்தன் வண்டுழாய்க்கண்ணி
இறைபாடியாயவிவை. ௩0.

அந்.—கடல் குடந்தை வேங்கடம் நேர்ந்த என் சிந்தை நிறை விசும்பு (8) வாய்ந்த மறை பாடகம் அனந்தன் ஆய இவை (14) வண் துழாய் கண்ணி திருமால் சேர்ந்த இறைபாடி. (20)

அர்.—திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை திருமலை (ஶ்ரிய:பதி க்கு) உடன்பட்ட வென்னுடைய மநஸ்ஸு பரிபூர்ணமான ப்ரமபதம் (அ) தகுதியான வேதம் திருப்பாடகம் திருவநந்தாழ்வா னாகிய விவைகள் (கச) போக்யமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஶ்ரிய: பதி நித்யவாஸம்செய்யும் ராஜதாநிகள். (உ0) ௩0.

வ்யா.— அவ.— முப்பதாம்பாட்டு.— (சேர்ந்த) அவன் ஸந்நிஹிதனாகையாலே ஸ்நேஹித்தாள்; இப்போது நமக்கு ஸந்நிஹிதனன்றேயென்னில்; அவன் ஸந்நிஹிதனான விடங்கள் சொல்லுகிறார்.

(கடலித்யாதி) ஸ்வாமிக்குப்படைவீடான விவை ஸ்ரியஃபதி சேர்ந்த பாடியாயவிவை. இறையாயதிருமால் சேர்ந்த வென்னவுமாம். "சிந்தை" யென்கையாலே இத்திருப்பதிகளிலேவந்திருக்கிறதெல்லாம் என் ஹ்ருதயத்துள்ளே புகுருகைக்கென்கிறது. "வாய்ந்த மறை" என்றத்தாலே ப்ரமாணமான வேதத்திலே நின்றத்தோடு கண்ணாலே காணப்படுகிற திருப்பதிகளோடு வாசியற விவர்க்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடி. ௩௦.

அரு.—முப்பதாம்பாட்டு.—விறைவிசும்பு - பரமபதம் - துழாவீகாநநயத்ர - "துளஸீகாநநம் யத்ர" என்கிற ந்யாயத்தாலே வண்டுழாய்க் கண்ணியுமிருப்பிடம். ௩௦.

இவையவன்கோயிலிரணியனதாகம்
அவைசெய்தரியுருவமானான்—செவிதெரியா
நாகத்தான்நால்வேதத்துள்ளான், நறவேற்றான்
பாகத்தான்பாற்கடலுளான். ௩௧.

அ்ந்.—இரணியனது ஆகம் அவைசெய்து அரியுருவமானான் செவிதெரியான் நாகத்தான் (6) நால்வேதத்துள்ளான் நறவேற்றான் பாகத்தான் பாற்கடலுளான் அவன் இவை கோயில். (12)

அர்.— ஹிரண்யாஸுரனுடைய சரீரத்தைச் சிந்நபிந்நமாக்கி நரஸிம்ஹாவதாரமெடுத்தவனாய் காதுதெரியாத (இல்லாத) திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனாய் (௬) நால்வகையானவேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாய் தேன்போலினிமையான கங்கையையும் எருதையுமுடையனான ருத்ரனைத் தன் திருமேனியிலொருபக்கத்திலுடையவனாய்த் திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனான அந்த ஸ்ரியஃபதிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன திவ்யதேசங்கள் வாஸஸ்தாநங்களாயிருக்கும். (௧௨) ௩௧.

வ்யா.— முப்பத்தோராம்பாட்டு.— (இரணியனித்யாதி) உபசயாத்மகமான ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப்பலவாகச்செய்துஸிம்ஹரூபியானான். (செவிதெரியாநாகத்தான்) ஒரு இந்த்ரியத்தாலே எல்லாவற்றையுங் க்ரஹிக்குமவன். சக்ஷுஸ்ஸ்ரவாவிறே. (நால்வேதத்

துள்ளான்) நாலுவேதங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவன். (நறவேற்றான் பாகத்தான்) நறவையேற்றவன். நறவையும் ஏற்றையுமுடைய ருத்ரானுக்குத் திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்த சீலவான், (பாற்கடலுளான்) திருப்பாற்கடலிலேயுள்ளவன். (இவையவன்கோயில்) கீழ்ச்சொன்னவை. கெழுந்தைசவருந்தியநுவர்த்தித்தபடி. ௩௧.

அரு —முப்பத்தோராம்பாட்டு.— ஆகமவைசெய்து-அவயவமாகப்பிரித்து-செவிதெரியான். செவிதெரியாதவன்; செவியில்லாதவன். கண்ணே செவியாகவுடையவனென்றபடி. ஆகத்தான்-இவனாகத்திலே யிருக்கிறவன்; படுக்கை யென்றபடி. நறவு-தேனாய், தேன்போலே போக்யமான கங்கையையுடையவன். திரியவுஞ் சொல்லுவானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்சொன்னவை இத்யாதி). ௩௧.

பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனிவிசும்பும்
நூற்கடலும் நுண்ணூலதாமரைமேல்—பாற்பட்
டிருந்தார்மனமுமிடமாகக் கொண்டான்
குருந்தொசித்தகோபாலகன். ௩௨.

அ்.—குருந்து ஒசித்த கோபாலகன் பாற்கடலும் வேங்கடமும் பாம்பும் பனி விசும்பும் (8) நூல் கடலும் நுண் நூல தாமரைமேல் பால்பட்டிருந்தார் மனமும் இடமாக கொண்டான். (17)

அர்.—குறுக்கத்திமரத்தை முறித்துத்தள்ளின ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், திருப்பாற்கடலையும் திருமலையையும் திருவநந்தாழ்வானையும் குளிர்ந்த பரமபதத்தையும் (அ) சாஸ்த்ரமாகிற ஸமுத்ரத்தையும் ஸூக்ஷ்மமாயும் சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ஹ்ருதயகமலத்தின்மேல் வைக்கப்பட்ட கரணங்களையுடையயோகிகளுடைய மநஸ்ஸையும் வாஸஸ்தாநமாக ஸ்வீகரித்தான். (கஎ) ௩௨.

வ்யா.— முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (பாற்கடலித்யாதி) (நூற்கடலும்) இதிஹாஸபுராணங்களாகிற கடலும். (நுண்ணூலித்யாதி) இதிஹாஸபுராணங்களிலே ஹ்ருதயகமலமென்று சொல்லப்படுகிறதின் மேலே வைக்கப்பட்ட இந்த்ரியங்களையுடையவர்களுடைய மநஸ்ஸைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டான். (குருந்தொசித்த கோபாலகன்) விரோதியைப்போக்கி ஸுலபனானவன். இவனுடைய உண்மை யெல்லாம் பரார்த்தமென்கிறது. ௩௨.

அரு.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—பனிவிசும்பு-குளிர்ந்த பரமபதம். பால்பட்டு-அதினிடத்திலே வைக்கப்பட்டு - இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்ஷாக்குகையாலே அந்தர்யாமி யிடத்திலே வைக்கப்பட்டு என்றபடி. ௩௨.

பாலகனா யாலிலைமேல்பைய, உலகெல்லாம்
மேலொருநா ளுண்டவனே மெய்ம்மையே—மாலவனே
மந்தரத்தால்மாநீர்க்கடல் கடைந்து, வானமுதம்
அந்தரத்தார்க்கீந்தாய் நீயன்று. ௩௩.

அந்.—மேலொருநாள் ஆலிலைமேல் பாலகனாய் உலகெல்லாம் மெய்ம்மையே பைய உண்டவனே! மாலவனே! (8) நீ அன்று மந்தரத்தால் மா நீர் கடல் கடைந்து வான் அமுதம் அந்தரத்தார்க்கு ஈந்தாய். (19)

அர்.—முன்பொருகாலத்தில் வடபத்ரத்தின்மேல் குழவியாயிருந்து லோகங்களை யெல்லாம் உண்மையாக மெள்ள வமுதுசெய்தவனே! ஸர்வாதிகனான ஸ்ரியஃபதியே! (அ) நீ யக்காலத்தில் மந்தர பர்வதத்தினால் மிக்க ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து ஶ்லாக்யமான வம்ருதத்தை (யெடுத்து) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக் களித்தாய். (கக) ௩௩.

வ்யா.— முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.— (பாலகனித்யாதி) ஒரு பவனுயிருப்பதோராலிலையின் மேலே பருவம் நிரம்பாப் பிள்ளையாய். (மேலொருநாளுலகெல்லாம் பைய உண்டவனே) லோகங்களையெல்லாம் நோவுபடாமல் மெள்ளத்திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (மெய்ம்மையே) ஐந்த்ரஜாலிகரைப்போலேயன்றிக்கே ஸத்யமே. (மாலவனே) ப்ராணனைக்கொடுக்கவல்ல மிடுக்கையுடைத்தான வம்ருதத்தை. (அந்தரத்தித்யாதி) ஆகாசத்தே நிற்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்தாய் நீ அன்று. ௩௩.

அரு.—முப்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.—வானமுதம்-மிடுக்கான அம்ருதம். மாலவன்-ஸர்வேஶ்வரன். ௩௩.

அன்றிவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல்
நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்—அன்று
கிடந்தானைக் கேடில் சீரானை, முன்கஞ்சைக்
கடந்தானை நெஞ்சமேகாண். ௩௪.

அந்.—நெஞ்சமே! அன்று நின்று இவ்வுலகம் அளந்த அசை வேகொல் அன்று வேளுக்கை இருந்து நீள் நகர்வாய் கிடந்தானை 12) கேடு இல் சீரானை முன் கஞ்சை கடந்தானை காண். (19)

அர்.— மனமே ! அந்தவாமநாவதாரகாலத்தில் (த்ரிவிக்ரமனாய்) நின்று இந்தலோகங்களை யாக்ரமித்த ஆயாஸத்தினாலேயோ? (௯) அப்போது வேளுக்கையி லெழுந்தருளியிருந்து பெருநகரான திரு வெஃகாவில் பள்ளிகொண்டவனை (௧௨) அழிவில்லாக் கல்யாண குணங்களையுடையனாய் முற்காலத்தில் கம்ஸனைக்கொன்றவனான புருஷோத்தமனை ஸேவி. (௧௯) ௩௪.

வ்யா.— அவ.— முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.— (அன்றிவ்வுலகம்) அவனுடைய ஸத்தை பரார்த்தமான பின்பு அவனைக்காண வாசைப் படாவென்று தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்துச்சொல்லுகிறார்.

அன்றிவ்வுலக மளந்தவசைவேகொல் நின்றிருந்து வேளுக்கை நீணகர்வாய்க் கிடந்து. (கேடில் சீரானை) நித்யஸித்தமான கல்யாண குணங்களையுடையவனை. (முன்கஞ்சைக்கடந்தானை நெஞ்சமே) கம் ஸன் நினைத்தவஞ்சனையை அவன் தன்னோடுபோம்படி முடித்து உப காரகனானவனை. பூமியடங்கலும் நின்றளந்தவருத்தத்தாலேயோ திரு வெஃகாவில் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும், திருவேளுக்கையி லிருக்கிற தும் என்று நெஞ்சே! அநுஸந்தி. ௩௪.

அரு.—முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அன்றுநின்று இவ்வுலகமளந்த வசைவேகொல். ௩௪.

காண்காணென விரும்புங்கண்கள், கதிரிலகு
பூண்டாரகலத்தான்பொன்மேனி— பாண்கண்
தொழில்பாடி வண்டறையுந்தொங்கலான், செம்பொற்
கழல்பாடி யாந்தொழுதுங்கை. ௩௫.

அந்.— கதிர் இலகு பூண் தார் அகலத்தான் பொன் மேனி கண்கள் காண்காணென விரும்பும். (10) தொழில் பாண்கண் பாடி வண்டு அறையும் தொங்கலான் செம் பொன் கழல் பாடி யாம் கை தொழுதும். (22)

அர்.— ஒளி வீசுகிற திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையும் திருமார்பிலணிந்தபுருஷோத்தமனுடைய அழகிய திருமேனியைக் கண்கள் ஸேவிக்கவேணும் ஸேவிக்கவேணுமென்றாசைப்படாநின்

றன. (௧௦) (அவனுடைய) திவ்யசேஷ்டிதங்களைப் பாட்டிலே (வைத்துப்) பாடி வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருமாலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய சிவந்த வழகிய திருவடிகளை காநம்செய்து நாம் கைகளா லாஶ்ரயிப்போம். (உஉ) ௩௫.

வ்யா.— அவ.— முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(காண்காணென' நெஞ்சமே! காணென்றுபதேசித்தார் கீழ். இந்த்ரியங்கள் தான் முற்ப்பட்டிவரை மூட்டுமளவாயிற்றென்கிறது.

(கதிரிலகு பூண்டாரகலத்தான் பொன்மேனி காண்காணென விரும்புங் கண்கள்) ஒளிவிடாநின்ற ஹாரத்தையுந்தாரையுமுடைத்தான திருமார்பை யுடையவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமேனியைக் கண்கள் காண்காணென விரும்பாநின்றது. (பாணித்யாதி)பாட்டிலேதொழிலுண்டாகப்பாடி ;பாண்தொழிலுண்டாகப்பாடியென்றுமாம். அவனுடைய தொழிலைப் பாட்டிலேவைத்துப் பாடியென்னவுமாம். (வண்டறையுந்தொங்கலான்) வண்டுகள் சப்தியாநின்றுள்ள மாலையையுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கையாலே தொழுவோம். ௩௫.

அரு.—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—பாண்கண்-பாட்டிடத்திலே. தொழிலுண்டாக - லக்ஷணமுண்டாக பாடியென்னுதல்; காநத்தை ஸ்வரத்தோடேபாடியென்னுதல் ; அவன் சரித்ரங்களைப்பாடி யென்னுதல். திருவடிகளைப்பாடித்தொழுவோம். ௩௫.

கையகனலாழி கார்க்கடல்வாய் வெண்சங்கம்
வெய்யகதைசார்ங்கம்வெஞ்சுடர்வாள்—செய்ய
படைபரவைபாழிபனிநீருலகம்
அடியளந்த மாயரவற்கு. ௩௬.

அ.— பனி நீர் உலகம் அடியளந்த மாயரவற்கு (5) கனல் ஆழி கார் கடல் வாய் வெண் சங்கம் வெய்ய கதை சார்ங்கம் (15) வெம் சுடர் வாள் செய்ய படை கைய. பரவை பாழி. (23)

அர்.— தண்ணீர் சூழ்ந்த லோகத்தைத் திருவடிகளாலாக்ரமித்தஆஶ்சர்யபூதனான அந்தஸ்ரியঃபதிக்கு, (௫) அனலுமிழ்கிற திருவாழி,கரிய ஸமுத்ரத்திலுண்டான வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் க்ரூரமான கௌமோதகியென்கிறகதை, சார்ங்கமென்கிறதநுஸ்ஸு. (௧௫) உஷ்ணமான ஜ்வாலையையுடைய நந்தகமென்கிறகத்தி ஆகிய அழகிய இவ்வாயுதங்கள் திருக்கைகளில் (விளங்குகின்றன). திருப்பாற்கடல் படுக்கையாயிருக்கிறது. (உ௩) ௩௬.

வ்யா.—முப்பத்தாறும்பாட்டு.—(கையகனலாழியித்யாதி) (செய்யபடையைய) இவ்வகையிலே யுள்ளன. "செய்ய" என்று ஆபரணமானபோது புகரைச்சொல்லுகிறது; ஆயுதமானபோது விதேயமான ஆயுதங்களைச் சொல்லுகிறது. (பாலைபாழி) திருப்பாற்கடல்படுக்கை. (பனிநீருலகமடியளந்த மாயரவற்கு) கடல்சூழ்ந்த பூமியளந்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு. ௩௬.

அரு.— முப்பத்தாறும்பாட்டு.— "படை" என்றாயுதம் - ஆபரணகோடியும் ஆயுதகோடியும். ௩௬.

> அவற்கடிமைபட்டேனகத்தான்புறத்தான்
> உவர்க்குங்கருங்கடல்நீருள்ளான்—துவர்க்கும்
> பவளவாய்ப்பூமகளும் பன்மணிப்பூணாரம்
> திகழுந்திருமார்பன்தான். ௩௭.

அ.— உவர்க்கும் கரும் கடல்நீர் உள்ளான் (4) துவர்க்கும் பவளம் வாய் பூமகளும் பல் மணி பூண் ஆரம் (12) திகழும் திருமார்பன்தான் அகத்தான்; புறத்தான். அவற்கு அடிமைபட்டேன். (18)

அ.— உப்புறைத்தும் கறுத்துமிருக்கிற ஸமுத்ர ஜலத்தில் பள்ளிகொண்டவனாய் (௪) சிவந்த பவளம்போன்ற திருவதரத்தையுடைய பிராட்டியையும் அநேகவித மணிகளிழைத்த திருவாபரணங்களையும் திருமாலையையுமுடையதாய் (௧௨) விளங்காநின்ற திருமார்பையுடைய ஸ்ரிய:பதி தான் உட்புறத்திலுமுள்ளவன். வெளிப்புறத்திலுமுள்ளவன். அந்த ஸ்ரிய:பதிக்கு தாஸனானேன். (௧௮) ௩௭.

வ்யா.— அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு.—(அவற்கு) நான் அடிமையிலே அந்வயிக்க ஸௌபரியைப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு புஜிக்கவாசைப்படாநின்றேனென்கிறது.

(உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்) திருப்பாற்கடலை வாஸஸ்தாநமாக உடையனாய் (துவர்க்கும்பவளவித்யாதி) பெரியபிராட்டியாரையும் அநேகம்மாணிக்கங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள பூணாரத்தாலே திகழாநின்றுள்ள திருமார்பையுமுடையவன். அவனுக்கடிமைப்பட்டேன். குறைவற்றமேன்மையையும் வடிவழகையுமுடைய ஸ்ரிய:பதியானவன் எனடிமையிலே அந்வயித்த மாத்ரத்திலே உள்ளும் புறம்பும்விட சக்தனாகிறிலன். ௩௭.

தானே தனக்குவமன் தன்னுருவே யெவ்வுருவும்
தானே தவவுருவும் தாரகையும்—தானே
எரிசுடரும்மால்வரையு மெண்டிசையும் அண்டத்
திருசுடருமாயவிறை. ௩அ.

அ.—எவ்வுருவும் தன்னுருவே தவவுருவும் தாரகையும் தானே (5) எரி சுடரும் மால் வரையும் எண்திசையும் (10) அண்டத்து இருசுடரும் தானேயாய் இறை தனக்கு தானே உவமன், (17)

அர்.—ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும்தனக்குச்சரீரமாகவுடையனாய் தபச்சரீரர்களானவஸிஷ்டாதிகளையும் நக்ஷத்ரங்களையும்தனக்குப்ப்ர காரமாகவுடையனாய் (ரு) உஜ்வலமான அக்நியையும் பெரியமலைகளையும் எட்டுத்திக்குக்களையும் (௧௦) அண்டத்துக்குள்ளிருக்கிற சந்த்ர ஸூர்யர்களாகிற இரண்டுதேஜஸ்ஸுக்களையும் சரீரமாகவுடையனான ஸ்வாமி தனக்குத் தானே உபமானபூதன். (௧௭) ௩அ.

வ்யா.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (தனக்குவமன் தானே) தனக்குபமான ரஹிதன். உபமானராஹித்யத்துக்கடி-ஸகலபதார்த் தங்களு மவனுக்குப்ரகாரமாய், தான்ப்ரகாரியாய், ப்ரகார்யந்தரமின் றிக்கே யிருக்கை.(தன்னுருவேயெவ்வுருவும்)எல்லாப்பதார்த்தங்களு மவனுக்குச் சரீரம். (தானே தவவுருவும்) தபஸ்ஸுபண்ணி, புண்யசரீ ரரான வதிகாரிகளும் அவனுக்குப் ப்ரகாரம். ௩அ.

அரு.— முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— தானேஎரிசுடரென்ற த்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (உபமாந ராஹித்யேத்யாதி). எரி சுடர் - அக்நி. இருசுடர்-சந்த்ராதித்யர்கள். ஏதாத்ருசமான இறையாகையாலே தானே தனக்குவமன், என்றுக்ரியை. ௩அ.

இறையாய் நிலனாகி யெண்டிசையுந்தானாய்
மறையாய்மறைப்பொருளாய் வானாய்—பிறைவாய்ந்த
வெள்ளத்தருவிவிளங்கொலிநீர் வேங்கடத்தான்
உள்ளத்தினுள்ளேயுளன். ௩௯.

அ.— இறையாய் நிலனாகி எண்திசையும் தானாய் மறையாய் மறைப்பொருளாய் வானாய் (7) பிறை வாய்ந்த வெள்ளத்து அருவி விளங்கு ஒலி நீர் வேங்கடத்தான் (15) உள்ளத்தின் உள்ளே உளன். (18)

அர்.—(ஸர்வ) ஸ்வாமியாய் பூமிக்கந்தர்யாமியாய் எட்டுத்திக் குக்களையும் தனக்குச்சரீரமாகவுடையவனாய் வேதத்துக்குநிர்வாஹக

னாய் வேதப்ரதிபாத்யனாய் பரமபதத்தைப்ரகாரமாகவுடையனாய் (எ) சந்த்ரமண்டலத்தைக் கிட்டின ப்ரவாஹத்தையுடைய அருவிக ளின் தெளிந்தும் சப்தியாநின்றுமிருக்கிற ஜலத்தையுடைய திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற திருவேங்கடமுடையான் (கரு) (என் னுடைய) ஹ்ருதயத்திற்குள்ளே வாஸம்செய்கிறான். (கஅ) ௩௯.

வ்யா.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (இறையாயித்யாதி) உபய விபூதியுக்தனாய் பூமியும் எட்டுத்திக்குகளும்வேதங்களும் தானிட்டவழக்கு. (மறைப்பொருளாய்) வேதப்ரதிபாத்யனாய். (பிறையித் யாதி) சந்த்ரபதத்திலேகிட்டின வெள்ளத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுர அவஸரப்ர தீக்ஷனாயிருக்கிறான். ௩௯.

அரு.— முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— திருமலை சந்த்ரபதத்த ளவு மோங்கியிருக்கையாலே அருவிகள் சந்த்ரனைக்கிட்டியிருக்கை.

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமனென்றும்
உளன்கண்டாய், உள்ளுவாருள்ளத்—துளன்கண்டாய்
விண்ணொடுங்கக்கோடுயரும் வீங்கருவி வேங்கடத்தான்
மண்ணொடுங்கத்தானளந்த மன். ௪௦.

அ.— நல் நெஞ்சே! உத்தமன் உளன்கண்டாய். என்றும் உளன்கண்டாய். உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன்கண்டாய். (௧)விண் ஒடுங்க கோடு உயரும் வீங்கு அருவி வேங்கடத்தான் மண் ஒடுங்க தான் அளந்த மன். (21)

அர்.— அநுகூலமான மநஸ்ஸே! புருஷோத்தம னிருக்கிறான் கிடாய். எப்போது மிருக்கிறான் கிடாய். த்யாநம்செய்யுமவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறான்கிடாய். (௧) ஆகாசம் (ஒருமூலையில்) அடங்கும்படி சிகரங்களினு யுயராநின்றும் வ்ருத்தியடையாநின்ற அருவிகளையுடைத்தாயுமிருக்கிற திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்கிற வன் பூமியைத் (தன்திருவடியில்) அடங்கும்படி தானளந்துகொண்ட ஸ்வாமி. (உக) ௪௦.

வ்யா.— நாற்பதாம்பாட்டு.— (உளன்கண்டாய்) அவனுடைய ஜீவநம் நம்முடைய ஸத்தாஹேது. "ஐஹ்வா தவனவ தவவிஶ்வஷாய ஸத்தா - இச்சாத எவதவவிஸ்வ பதார்த்தஸத்தா". (நன்னெஞ்சே) எம்பெருமான் நம்முடைய ஸத்தாஹேதுவென்று சொல்லுகைக்குப் பாங்கான நெஞ்சே! (உத்தமனென்று முளன்கண்டாய்) நம்முடைய

ஸத்தாஹேது அவனென்று நினைத்திராதவன்றும் என்றுமவனிருக்கும்படியிதுவே. (உள்ளுவாரித்யாதி) புகுரப்புக்கால் விலக்காதாருடைய ஹ்ருதயத்திலேயுளன். (விண்ணித்யாதி) "உத்தமனென்றுமுளன்கண்டாய்" என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது. உபரிதநலோகங்களும் சில வெல்லையுண்டென்றிராதே இவை வேண்டாவென்று கொண்டு உயராநின்ற-ஆகாசாதி லோகங்களெல்லாம் ஒடுங்கும்படிக்கீடாக உயராநின்ற சிகரத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமலையிலே நின்றவன் பரப்பின திருவடிகளிலே பூமிதோற்றதபடி யளந்து கொண்டமன்னன்-உடையவன். இந்த்ரனிழந்தது பெறுகையாலும் மஹாபலியைப்பறித்து வாங்கிக்கொடுக்கையாலும் இவனே உடையவனென்று தோற்றநின்றது. சய.

அரு.—நாற்பதாம்பாட்டு.—தோற்றதபடி—திருவடிகளேயாய் மண் தோற்றதபடி - வீங்கருவி -பெரியஅருவி. சக.

மன்னுமணிமுடிநீண்டண்டம்போயெண்டிசையும்
துன்னுபொழிலனைத்தும் சூழ்கழலே—மின்னை
உடையாகக்கொண்டன்றுலகளந்தான், குன்றம்
குடையாகவாகாத்தகோ. சக.

அங்.— குன்றம் குடையாக ஆ காத்த கோ (5) மன்னு மணி முடி நீண்டு அண்டம் போய் (11) எண்டிசையும் துன்னு பொழில் அனைத்தும் கழல் சூழ் (17) மின்னை உடையாகக்கொண்டு அன்று உலகு அளந்தான். (22)

அர்.— கோவர்த்தநமலையைக் குடையாகச்செய்து பசுக்களைக் காத்த ஸ்வாமி (ரு) பொருந்தியும் ரத்நங்களிழைத்துமிருக்கிற கிரீடம் நீண்டு அண்ட பித்திவரையில் போம்படியாகவும் (கக) எட்டுத்திக்குக்களையும் நிறைந்த பூமி யனைத்தையும் திருவடி வ்யாபிக்கும்படியாகவும் (கஎ) மின்னலை வஸ்த்ரமாகக்கொண்டு (மேகத்தளவும்வளர்ந்த இடுப்பையுடையனாய்) அக்காலத்தில் உலகங்களை யாக்ரமித்தான். (உஉ) சக.

வ்யா.— நாற்பத்தோராம்பாட்டு.—(மன்னுஇத்யாதி) (அண்டம் போயெண்டிசையும் மன்னுமணிமுடி நீண்டு) அண்டத்தையுமெட்டுத்திக்குக்களையும் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் வ்யாபிக்கவும். (துன்னித்யாதி) சேதநராலே செறியப்பட்ட பூமியடங்கலும் திருவடிகளேயாகவுமாம். (மின்னையித்யாதி) மேகபதத்துக்கவ்வருகே வளர்ந்தருளுகிறபோது மின்னைத்திருப்பீதாம்பரமாகக்கொண்டு உல

களந்தான். (குன்றமித்யாதி)த்ரைலோக்யத்தையுந்தன்னுடைய திரு மேனியிலே மறைத்தவன் ஒருமலையாலே தன்னுடைய திருமேனியை மறைத்துக்கொண்டான். சக.

கோவலனா யாநிரைகள் மேய்த்துக்குழலூதி
மாவலனாய்க்கீண்டமணிவண்ணன்—மேவி
* எரியுருவமாகி யிரணியனதாகம்
தெரியுகிரால்கீண்டான்சினம். சஉ.

அ்.— கோவலனாய் ஆ நிரைகள் மேய்த்து குழல் ஊதி (6) வலனாய் மா கீண்ட மணிவண்ணன் (10) மேவி எரியுருவமாகி இரணியனது ஆகம் உகிரால் கீண்டான் சினம் தெரி. (18)

அர்.— இடையனாய்க்கொண்டு பசுக் கூட்டங்களை மேய்த்து வேணு காநம்செய்து (கூ) ஸமர்த்தனாய், குதிரையாகிற கேசியைப் பிளந்தவனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய் (கo) அமர்ந்த அவயவங்களை யுடைய உஜ்வலமான நரஸிம்ஹாவதார மெடுத்து ஹிரண்யனுடையசரீரத்தை நகங்களினால் கிழித்தவனான புருஷோத்தமனுடைய கோபத்தை(மனமே!)அநுஸந்திக்கக்கடவாய். (கஅ)சஉ.

வ்யா.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (கோவலனித்யாதி) ப்ராஹ்மணனாய் ஓத்துச்சொல்லப்பெறுமாபோலே இடைஜாதிக்குசிதமாகப்பசுக்களையும் மேய்த்துக் குழலையுமூதி. (மாவலனித்யாதி) அப்பருவம் நிரம்பாமையிலே கேசியினுடைய வாயைக்கிழிக்கவல்லனாய் விரோதியைப்போக்குகையாலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன் (மேவியித்யாதி) மேவி- நரத்வஸிம்ஹத்வமான விரண்டுவடிவுகொண்டால் பொருந்தாதே யிருக்குமோ வென்னில் ஒருவடிவுபோலே பொருந்தினபடி. அன்றிக்கே, மேவியென்று ஹிரண்யனுடைய வரத்தைக்கிட்டி என்றுமாம். (எரியுருவமாகி) ஒளியுண்டான ரூபத்தையுடையனாய்ச் சினத்தாலே இரணியனாகத்தைக் கீண்டான். அன்றிக்கே, அருளன்று நமக்குத்தேஶ்யம்; ஆஶ்ரிதவிரோதிகள் பக்கல் அவனுக்குண்டான சினமே த்தேஶ்யம். அச்சினத்தைத் தெரி- அநுஸந்தியென்றுமாம். சஉ.

அரு.— நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— ரைத்தைக்கிட்டுகை- வரத்தையறிந்து அதுக்கநுரூபமான வடிவைக்கொள்ளுகை. "எரியுரு" என்று பாடாந்தரம். சினத்தாலே தெரியுகிரால் - கூரியவுகிராலே,

* (பா) அரியுருவமாகி.

மூன்றாந்திருவந்தாதி, சங-பா, சினமா, சச-பா, உலகமும். சக

கிண்டானென்று க்ரியையாதல். அன்றியே, கிண்டான் சினம்தெரி-விசாரியென்று க்ரியையாதல். சஉ.

சினமாமதகளிற்றின் திண்மருப்பைச்சாய்த்துப்
புனமேயபூமியதனைத்—தனமாகப்
பேரகலத்துள்ளொடுக்கும் பேராரமார்பனூர்
ஓரகலத்துள்ளதுலகு. சங.

அந்.— சினம் மதம் மா களிற்றின் திண் மருப்பை சாய்த்து (7) புனம் மேய பூமியதனை தனமாக (11) பேர் அகலத்து உள் ஒடுக்கும் பேர் ஆரம் மார்பனூர் (18) ஓர் அகலத்து உலகு உள்ளது.(22)

அர்.— கோபத்தையும் மதத்தையுமுடைய பெரிய குவலயாபீடமென்கிறயானையின் வலிய கொம்பை முறித்து (எ) சப்தாதிபோக்யபதார்த்தங்கள் நிறைந்த பூமியைத் தநமாகவங்கீகரித்து (கக) (அதை) விசாலமான ஹ்ருதயத்திற் குள் ளடக்கிய பெரிய ஹாரங்களையுடைய திருமார்புபடைத்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய (கஅ) அத்விதீயமான ஸங்கல்பத்திலுலகம் ஸத்தைபெற்றிருக்கிறது. (உஉ) சங.

வ்யா.—அவ.—நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.— (சினம்) அவன் ஸங்கல்பத்தாலேயன்றோ விந்தலோகங்கிடக்கிறதென்கிறார்.

(சினமித்யாதி) சினத்தையுடைத்தாய்ப் பெருத்து மதித்த குவலயாபீடத்தினுடைய விரண்டு மருப்புக்களையும் அநாயாஸேநபறித்து. (புனமித்யாதி)சேதநர்க்குபோக்யங்களை யுடைத்தான பூமியை. (தனமித்யாதி) தநம் போலே யிருக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காக்கும். (பேராரமார்பனூர்) தன்னுடைமையானது ரக்ஷிக்கப்பட்டதென்றத்தாலே யொருபடி ஆபரணம் பூண்டாற்போலே யிருக்கிறபடி. (ஓரகலத்துள்ளதுலகு)அம்சமான ஸங்கல்பத்துள்ளது லோகம், ஓரப்படுகிற ஸங்கல்பத்துள்ள தென்றுமாம். சங.

அரு.— நாற்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.— புனம் - புலமென்றாய் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. அகலம்- ஹ்ருதயம். ஓரகலம்-ஸங்கல்பத்தினுடைய ஏகதேசமென்னுதல். சங.

உலகமுமூழியுமாழியும், ஒண்கேழ்
அலர்கதிருஞ்செந்தீயுமாவான்—பலகதிர்கள்
பாரித்தபைம்பொன்முடியா னடியிணைக்கே
பூரித்தென்னெஞ்சேபுரி. சச.

அந்.— உலகமும் ஊழியும் ஆழியும் ஒண் கேழ் அலர் கதிரும் செம் தீயுமாவான் (9) பல கதிர்கள் பாரித்த பை பொன் முடியான் இணை அடிக்கே என் நெஞ்சே! பூரித்து புரி.(21)

அர்.—லோகங்களையும் ப்ரளயகாலத்தையும் ஸமுத்ரங்களையும் அழகிய நிறத்தையுடையதாய்ப் பரவாநின்ற கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனையும் சிவந்த அக்நியையும் சரீரமாகவுடையனாய் (௬) அநந்தமான கிரணங்களை விசிறுகின்ற ஸ்ப்ருஹணீயமான அழகிய கிரீடத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய இணைந்த திருவடிகளையே என்னுடைய மநஸ்ஸே! ஸந்தோஷித்து ஆஸ்ரயி. (உக) ௪௪.

வ்யா.— நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.— (உலகமுமித்யாதி) லோகமும், எல்லாம் ஸம்ஹ்ருதமாய்க்காலமே சேஷித்தகாலமும், *கடலும் அழகியதாய் அலராநின்றுள்ள ஒளியையுடைத்தான ஆதித்யனும், அக்நியும் தனக்குப்ரகாரமாகவுடையவன். இத்தால் ஜகதாகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (பலகதிரித்யாதி) பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கும்படி. (பலகதிர்கள்) "திவிஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்யபவேத்யுகபதுத்திதா" — திவிஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்யபவேத்யுகபதுத்திதா" என்னும்படியே நூறாயிரமாதித்யர்களை யோடவைத்த ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனுடைய திருவடிகளிலே.(என்னெஞ்சே பூரித்துப்புரி) ஸ்நேஹித்தாஸ்ரயி. ௪௪.

அரு.— நாற்பத்துநாலாம்பாட்டு.— ஆழி - வட்டமாய், அத்தாலே வளைய என்றாய், அடங்கலுமென்கிறது. ௪௪.

புரிந்துமதவேழம்மாப்பிடி யோடூடித்
திரிந்துசினத்தால்பொருது—விரிந்தசீர் [நாள்
வெண்கோட்டு முத்துதிர்க்கும் வேங்கடமே, மேலொரு
மண்கோட்டுக்கொண்டான் மலை. ௪ரு.

அந்.—மதம் வேழம் மா பிடியோடு புரிந்து ஊடி (6) திரிந்து சினத்தால் பொருது விரிந்த சீர் வெண் கோடு முத்து உதிர்க்கும் வேங்கடமே(16) மேலொருநாள் மண் கோடு கொண்டான் மலை. (21)

அர்.— மதித்த யானையானது ஸ்லாக்யமான பெண்யானையோடு ஸம்ஸ்லேஷித்துப் (பின்பு) ப்ரணயகலஹம்செய்து(௬) ஸஞ்சரித்துக் கோபத்தினால் (மணிச்சுவர்களில்) சண்டைசெய்து பரவாநின்ற வீரஸ்ரீயையுடைய வெண்மையான தந்தங்களில்நின்றும் முத்

* அடங்கலும் என்று அரும்பதத்தின் பாடம்.

துக்களை யுதிராநின்ற திருமலையே (கசு) முன்பொருகாலத்தில் பூமியைத்தந்தத்தின்மேலெடுத்துக்கொண்டுவந்தஸர்வேஶ்வரன் வாஸம் செய்யும்மலை. (உக) சரு.

வ்யா.— அவ.— நாற்பத்தைந்தாம்பாட்டு.—(புரிந்து) "பலகதிர்கள் பாரித்தபைம்பொன் முடியான்" என்று பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன் நமக்கு ஸுலபனுமோ வென்னில், நமக்காகவன்றோ திருமலையிலேவந்து ஸந்நிஹிதனுயிற்றென்கிருர்.

(மதவேழம்பிடியோடுபுரிந்து) மதித்திருந்துள்ள ஆனையானது பிடியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து. (ஊடி) ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரமூடி. (திரிந்துசினத்தால்பொருது)ஊடலாலே பிறந்த சினத்தாலே உலாவி ரத்நபித்திகளிலேபொருது. (விரிந்தசீரித்யாதி) பொருகையாலே வீரஶ்ரீயையுடைத்தான வெள்ளைக் கோட்டிலே யுண்டான முத்தையுதிராநின்ற திருமலை. (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை ஶ்ரீவராஹரூபியாய் எயிற்றிலேகொண்டவனுடையமலை. திருமலையில் ஆனைகளுக்குச் சேருமிறே ஶ்ரீவராஹ ரூபமான வடிவு. சரு.

மலைமுகடுமேல்வைத்து வாசுகியைச்சுற்றித்
தலைமுகடுதானொருகைபற்றி—அலைமுகட்
டண்டம்போய்நீர்தெறிப்ப வன்றுகடல்கடைந்தான்
பிண்டமாய் நின்றபிரான். சசு.

அந்.— முகடு மலை மேல்வைத்து வாசுகியை சுற்றி (5) முகடு தலை தான் ஒரு கை பற்றி (11) அலை முகடு அண்டம் போய் நீர் தெறிப்ப அன்று கடல் கடைந்தான் பிண்டமாய் நின்ற பிரான். (23)

அர்.— சிகரத்தையுடைய மந்தரபர்வதத்தைத் (தன்முதுகின்) மேலேவைத்து வாஸுகியைக்(கயிறாகச்சுற்றி) (ரு) சிகரத்தின் மேல் பாகத்தைத் தானொரு கைபாலே பிடித்து (கக) அலைகளினுச்சி அண்டபித்திவரையில் சென்று ஜலம் தெறிக்கும்படி அக்காலத்தில் ஸமுத்ரத்தை மதநம்பண்ணினவன், (ஜகத்) காரணமாய் நின்ற ஸ்வாமி. (உங) சசு.

வ்யா.— நாற்பத்தாறும்பாட்டு.— (மலைமுகடுமேல்வைத்து) ஓங்கியிருந்துள்ள மலையைத் தன்முதுகின்மேல் வைத்து. (வாசுகியைச் சுற்றி) அதிலேவாஸுகியைச்சுற்றி. (தலைமுகடுதானொருகைபற்றி) கீழ்கடைகிறது குலையாமல் ஆமையாய்த் தாங்கி மேலேவைத்த சிகர

மடிக்கிளர்ந்து போகாதபடி யொருகையாலேபற்றி. (அலைமுகட்டி த்யாதி) இத்திரண்ட திவலைபோய்த்தெறிப்ப. அலைமேல் நீர் அண்ட பித்தியில் போய்த்தெறிப்ப. (அன்றித்யாதி) இதுக்குபாதாநகாரண மானவன். "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்-ஏகோஹவைநாரா யண ஆஸீத்", சசு.

நின்றபெருமானே நீரேற்று, உலகெல்லாம்
சென்றபெருமானே செங்கண்ணா—அன்று
துரகவாய்கீண்ட துழாய்முடியாய், நங்கள்
நரகவாய்கீண்டாயும் நீ. சஎ.

அந்.— நீர் ஏற்று நின்ற பெருமானே! உலகெல்லாம் சென்ற பெருமானே! செம் கண்ணா! (9) அன்று துரகம் வாய் கீண்ட துழாய் முடியாய்! நங்கள் நரகம்வாய் கீண்டாயும் நீ. (18)

அர்.— தாநஜலத்தை வாங்கி (மஹாபலியஜ்ஞத்தில்) நின்ற ஸ்வாமி! லோகங்களையெல்லாம் போய் (அளந்த) ஸ்வாமி! சிவந்த நேத்ரங்களையுடையஸ்வாமி! (கூ) அக்காலத்தில் கேசியின் வாயை க்கிழித்தவனே! திருத்துழாய்மாலையைத்திருமுடியில் தரித்தவனே! எங்கள் நரகத்தைப் போக்கினவனும் நீதான். (கஅ) சஎ.

வ்யா.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு.— (நின்றபெருமானேநீரேற்று) மஹாபலிபக்கலிலேநீரேற்றுசேஷித்வம் தோற்றும்படி நின்றவனே! (உலகித்யாதி) லோகத்தை யெல்லாமளந்து உடையவனென்று தோற்றும்படி நின்றவனே ! (செங்கண்ணா) ஸ்நேஹந்தோற்றும் படி நின்றவனே ! (அன்றித்யாதி) வைத்தவளையம் வாடாமல் கேசி வாயைக்கிழித்தவனே ! (நங்களித்யாதி) ஒருகேசிவாயைக்கிழித்தது ஆஶ்சர்யமோ? எங்கள் நரகத்தின் வாயைக்கிழித்தவுனக்கு. சஎ.

நீயன்றே நீரேற்றுலக மடியளந்தாய்
நீயன்றே நின்று நிரைமேய்த்தாய்—நீயன்றே
மாவாயுரம்பிளந்து மாமருதினூடுபோய்த்
தேவாசுரம்பொருதாய் செற்று. சஅ.

அந்.— நீர் ஏற்று உலகம் அடி அளந்தாய் நீயன்றே? (6) நின்று நிரை மேய்த்தாய் நீயன்றே? (10) மா உரம் வாய் பிளந்து மா மரு தின் ஊடு போய் (18) தேவாசுரம் செற்று பொருதாய் நீய ன்றே? (22)

அர்.— தாநஜலம் வாங்கி லோகங்களைத் திருவடியினு லளந்த வன் நீயன்றோ? (சு) (இடையனாய்) இருந்து பசுக்களை மேய்த்தவன் நீயன்றோ? (கo) கேசியினுடைய வலிய வாயைப் பிளந்தும் பெரிய மருதமரத்தின் நடுவே சென்றும் தேவாஸுரயுத்தத்தில் (அஸுரரைக்)கொன்று சண்டைசெய்தவனும் நீயேயன்றோ! (உஉ) சஅ.

வ்யா.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு.—(நீயன்றேயித்யாதி) உன்னுடைமைக்கு மஹாபலிபக்கலிலே நீரேற்று அத்தைத் திருவடிகளாலே அளந்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) க்ருஷ்ணனாயவதரித்துப் பசுமேய்த்தாய். (நீயன்றேயித்யாதி) கேசிவாயைப்பிளந்து பெரியமருதினிடையே போய். (தேவாசுரமித்யாதி) ஜ்ஞாநஹீநமான அசேதநங்களைப் போக்கினதுவேயோ. சேதநரான விரோதிகளையும் போக்கிற்றில்லையோ. சஅ.

அரு.— நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு:— தேவாசுரம்பொருதாய் - தேவாஸுரயுத்தத்தைப்பண்ணி தேவர்கள் விரோதியைப் போக்கினுயென்றபடி. சஅ.

செற்றதுவும்சேரா விரணியனைச், சென்றேற்றுப்
பெற்றதுவும்மாநிலம் பின்னைக்காய்—முற்றல்
முரியேற்றின்முன்னின்று மொய்ம்பொழித்தாய், மூரிச்
சுரியேறுசங்கினுய் சூழ்ந்து. சகூ.

அந்.— பின்னைக்காய் முற்றல் முரி ஏற்றின் முன் நின்று சூழ்ந்து மொய்ம்பு ஒழித்தாய்! (9) மூரி சுரி ஏறு சங்கினுய் செற்றதுவும்; சேரா இரணியனை (16) சென்று ஏற்று பெற்றதுவும் மாநிலம். (21)

அர்.— நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக வலியதாய்த் திரியாநின்ற எருதின் முன்னே யிருந்து ஆலோசித்து (அதின்) பலத்தைப் போக்கினவனே! (கூ) விசாலமாய் சுழிகளை யுடையதுமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுடையவனே! (கூ) கொன்றதும் (தன்பக்தனோடு) பொருந்தாத ஹிரண்யனை; (கக) மஹாபலியிடம்போய் தாநம் வாங்கிப் பெற்றதும் பெரிய பூமியை. (உக) சகூ.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (செற்றதுவுமித்யாதி) ஆஸ்ரிதரோடு சேராத ஹிரண்யனைக்கொன்றது அவனிழவுக்காகவென்றுமாம். (சென்றித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே நீரேற்றுப்பெற்

றது பூமி. (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகத் திண்ணியதாயுலாவாநின்ற ஏற்றினுடைய மிடுக்கையழித்தாய். (சூழ்ந்து) இடம்பார்த்துநின்று. (மூரிச்சுரி யித்யாதி) கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடையவனே! சகூ

அரு.— நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— சேரா - தன்னைச்சேராதே, ஆஸ்ரயியாதே; அவனிழக்கையாலே விரோதியான தேஹத்தைப் போக்கினனென்றபடி. முற்றல்-திண்ணியதாய், மூரி-ஸஞ்சாரியாய், மொய்ம்பு - மிடுக்கையுடைய ஏற்றின். மூரிச்சுரியென்று மிடுக்கையும் துளையையுமுடையசங்கு. சகூ.

சூழ்ந்ததுழாயலங்கல் சோதிமணிமுடிமால்
தாழ்ந்தவருவித்தடவரைவாய்—ஆழ்ந்த
மணிநீர்ச்சுனைவளர்ந்த மாமுதலைகொன்றான்
அணிநீலவண்ணத்தவன். ருo.

அந்.— சூழ்ந்த துழாய் அலங்கல் சோதி மணி முடி மால் அணி நீலவண்ணத்தவன் (9) தாழ்ந்த அருவி தடம் வரைவாய் ஆழ்ந்த மணி நீர் சுனை வளர்ந்த மா முதலை கொன்றான். (21)

அர்,—வளைத்துச்சாத்தின திருத்துழாய் மாலையையுடையனாய் உஜ்வலமான மணிகளிழைத்த கிரீடமுடையனாய் ஸர்வாதிகனாய் அழகிய நீலவர்ணத்தையுடையவனான ஸர்வேஸ்வரன், (கூ) பெருகாநின்ற அருவிகளையுடைய விசாலமான மலையிலுண்டாய் அழகாய் நிர்மலமான ஜலமுடையதான மடுவில் வ்ருத்தியடைந்த பெரிய முதலையைக் கொன்றான். (உக) ருo.

வ்யா.— ஐம்பதாம்பாட்டு.— (சூழ்ந்தவித்யாதி) ஆகமுதலியாகவிட்ட திருத்துழாய்மாலையையும் ஆதிராஜ்யஸூசகமான மணிமுடியையுமுடையவன். (தாழ்ந்தவித்யாதி) தாழ்ந்த அருவிகளையுடைத்தாயிருந்துள்ளதடவரையிலே யாழ்ந்து, நிர்மலமானநீரையுடைத்தானசுனையிலே வளர்ந்த பெரியமுதலையை நீர்ப்புழுவென்றுபாராதே சினத்தோடே கொன்றான். (அணி நீலவண்ணத்தவன்) ஆஸ்ரித விரோதியான முதலை போயிற்றென்று ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். ருo.

அரு.— ஐம்பதாம்பாட்டு.— "ஆகமுதலியாகவிட்ட" என்று வார்த்தைப்பாடு. ருo.

அவனேயருவரையா லாநிரைகள்காத்தான்
அவனேயணிமருதஞ் சாய்த்தான்— அவனே
கலங்காப்பெருநகரம் காட்டுவான்கண்டீர்
இலங்காபுரமெரித்தானெய்து. ருக.

அந்.— அரு வரையால் ஆ நிரைகள் காத்தான் அவனே.(6) அணி மருதம் சாய்த்தான் அவனே. எய்து இலங்காபுரம்எரித்தான் அவனே. (14) கலங்கா பெரு நகரம் காட்டுவான் அவனேகண்டீர். (19)

அர்.— அசைக்கவொண்ணாத மலையினால் பசுக் கூட்டங்களைக் காத்தவனுமவனே. (கூ) இணைந்த மருதமரங்களை விழத்தள்ளினவனுமவனே. (பாணங்களினால்) அடித்து இலங்கையைக் கொளுத்தினவனும் (அழித்தவனும்) அவனே. (கச) குழப்பமற்ற விசாலமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை தர்சிப்பிக்கிறவனு மவனேகிடீர். (ககூ) ருக.

வ்யா.— ஐம்பத்தோராம்பாட்டு.— (அவனேயித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபட்ட பசுக்கள் தன்னுடையரக்ஷணத்துக்குத் தான் ப்ரவர்த்தித்ததுண்டோ? அவனேயன்றோவென்று ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யத்தைச்சொல்லுகிறது. (அவனேயணியித்யாதி) நிரபேக்ஷமாக மருதைச்சாய்த்தானுமவனே. (அவனே கலங்கா வித்யாதி) பரமபதம் அவனே காட்டக் காணுமத்தனை. ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது. (கண்டீரித்யாதி) லங்கையை யழித்துப் பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினானுந்தானே. ருக.

எய்தான்மராமரமேழுமிராமனாய்
எய்தானம்மான்மரியவேந்திழைக்காய்— எய்ததுவும்
தென்னிலங்கைக்கோன்வீழச்சென்றுகுறளுருவாய்
முன்னிலங்கைக்கொண்டான் முயன்று. ருஉ.

அந்.— இராமனாய் மராமரம் ஏழும் எய்தான். ஏந்திழைக்காய் அம்மான் மரிய எய்தான்.(8) எய்ததுவும். தென் இலங்கை கோன்வீழ முன் குறள் உருவாய் சென்று நிலம் முயன்று கைக்கொண்டான். (20)

அர்.— ஸ்ரீராமாவதாரமெடுத்து மராமரங்களேழையு மடித்தான். ஸீதாபிராட்டிக்காக அந்தமானைச் சாகவடித்தான். (அ) கீழே விழும்படி அடித்துத்தள்ளினது தென்திசையிலுள்ள இலங்கைக்

கரசனான இராவணனை. முற்காலத்தில் வாமந வேஷங்கொண்டு மஹாபலியிடம்சென்று பூமியை யத்நம்செய்து கைப்பற்றினன். (உ0)

வ்யா.— ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு.— (எய்தானித்யாதி) ராமனாய் ஆஸ்ரிதருக்காக மராமர மேழையுமெய்தான். (எய்தானம்மானித்யாதி) மான்குட்டியென்று பாராதே பிராட்டிசொன்னாளென்று எய்தான். (எய்ததித்யாதி) எய்ததுவும் ராவணனைக்கொல்லுகைக்காக. (சென்றித்யாதி) குறளுருவாய்ச்சென்று மூன்றுலோகத்தையடங்கலும் கைக்கொண்டான். ருஉ.

முயன்றுதொழுநெஞ்சே மூரிநீர்வேலை
இயன்றமரத்தாலிலையின்மேலால்—பயின்றங்கோர்
மண்ணலங்கொள்வெள்ளத்து மாயக்குழவியாய்
தண்ணலங்கல்மாலையான் தாள். ருங.

அந்.— மூரி நீர் வேலை இயன்ற ஆலமரத்து இலையின்மேல் பயின்று (7) மண் நலம் கொள் வெள்ளத்து அங்கு ஓர் மாயக்குழவியாய் (14) அலங்கல் தண் மாலையான் தாள் நெஞ்சே! முயன்று தொழு. (21)

அர்.—பரந்த ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தில் பொருந்திமுளைத்திருக்கிற ஆலமரத்தி னிலைமேல் சயனித்திருந்தும், (எ) பூ ஸாரத்தை யபஹரித்த ப்ரவாஹத்திலிருந்த அவ்வாலிலையில் அத்விதீயமாய் ஆஸ்சர்யகரமானகுழந்தையாயிருந்தும், (கச) அசையாநின்ற குளிர்ந்த திருமாலையையுடையவனுமான ஸ்ரியஃபதியினுடைய திருவடிகளை மனமே! ப்ரயத்நப்பட்டு ஆஸ்ரயி. (உக) ருங.

வ்யா.—அவ.—ஐம்பத்துமூன்றாம்பாட்டு—(முயன்று) துர்க்கடங்களைகடிப்பிக்க வல்லவன்; அவனை யாஸ்ரயியென்கிறார்.

(முயன்றுதொழுநெஞ்சே) யத்நம்பண்ணி யாஸ்ரயிக்கப்பார். (மூரிநீரித்யாதி)உலாவாநின்ற நீரையுடைத்தான கடலிலே யுண்டான மரத்தினுடைய * பல்லவமாயிருப்பதொரு ஆலிலையின்மேலே பயின்று சேதநர்க்குபோகோபகரண போகஸ்தாந போக்யமான பூமியை யழியாநின்ற வெள்ளத்திலே ஆஸ்சர்யமான பிள்ளையானவன். (தண்ணலங்கலித்யாதி) ஆலிலையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது பொகட்டமாலையுந்தானுமாய்க் கிடந்தபடி. அவனுடைய திருவடிகளை முயன்றுதொழுநெஞ்சே ருங.

* (பா) பவனான.

தாளால்சகடமுதைத்துப் பகடுந்தி
கிளாமருதிடைபோய்க்கேழலாய்—மீளாது
மண்ணகலங்கீண்டங்கோர் மாதுகந்தமார்பற்குப்
பெண்ணகலங்காதல்பெரிது. ௨௪.

அந்.— தாளால் சகடம் உதைத்து பகடு உந்தி கிளா மருது இடை போய் (9) கேழலாய் அங்கு மீளாது அகலம் மண் கீண்டு ஓர் மாது உகந்த மார்பற்கு அகலம் பெண் காதல் பெரிது. (23)

அர்.— திருவடிகளினால் சகடாஸுரனை யுதைத்துக் குவலயாபீடமென்கிறயானையைத் தள்ளி இணைபிரியாத மருதமரத்தின் நடுவே சென்று(அதைத்தள்ளி) (௯)வராஹாவதாரமெடுத்து அவ்வண்டபித்தியில் கீழேவிழாமலொட்டிக்கொண்டிருந்த பரந்த பூமியைப்பிரித்தெடுத்து அத்விதீயையான பூமிப்பிராட்டியை யாசைப்பட்ட அழகியதிருமார்பையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அபரிச்சிந்நமான குணங்களையுடைய பெரியபிராட்டியார்விஷயத்தில் ப்ரேம மதிகமாயிருக்கும். (௨௩) (௨௪)

வ்யா.— ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு.— (தாளால் சகடமுதைத்து) திருவடிகளாலே சகடாஸுரநிரஸநம்பண்ணி. (பகடுந்தி) குவலயாபீடத்தைத்தள்ளி. (கிளாமருதிடைபோய்) இரண்டாயருகே நின்ற மருதூடேபோய். (கிளா) பிளவாமருதிடைபோயென்றுமாம். (கேழலாயித்யாதி) ஸ்ரீவராஹரூபியாய் மீளாதபடிக்கீடாக பூமியைக்கீண்டு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யுகந்தமார்பற்கு. (பெண்ணகலங்காதல் பெரிது) பிராட்டிபக்கலிலே ஸ்நேஹம் பெரிது. ௨௪.

பெரியவரைமார்பில் பேராரம்பூண்டு
கரியமுகிலிடைமின்போலத்—* தெரியுங்கால்
பாணொடுங்கவண்டறையும்பங்கயமே, மற்றவன்தன்
நீணெடுங்கண்காட்டும்நிறம். ௨௫.

அக்.—பெரிய வரை மார்பில் பேர் ஆரம் பூண்டு தெரியுங்கால் (7) கரிய முகில் இடை மின்போல. (11) மற்று பாண் ஒடுங்க வண்டு அறையும் பங்கயம் (17) அவன் தன் நீள் நெடும் கண் நிறம் காட்டும். (23)

அர்.— விசாலமாய் மலைபோன்ற திருமார்பில் பெரிய முத்து மாலையை யணிந்த (ஸர்வேஸ்வரனை) த்யாநித்தால் (எ) கரு மேகத்தி

* (பா) திரியுங்கால்.

ணிடையில் மின்னற்போலிருக்கும். (கக) இன்னும், (உலகத்திலுள்ள) பாட்டுக்களெல்லாம் தோற்கும் படி வண்டுகள் பாடாநின்ற தாமர ஸபுஷ்பமானது (கஎ) அந்தஸர்வேஶ்வரனுடைய நீண்டு விசாலமாயிருக்கிற திருக்கண்களுடைய ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டாநிற்கும். (உரு) ருரு.

வ்யா.— ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு — (பெரியவரைமார்பில்) ஆரத்தால் பரிச்சேதிக்கப் போகாதமார்பில். (பேராரம்பூண்டு) மடித்துப்பூணவேண்டும் பெரியஹாரத்தைப்பூண்டு. (கரியமுகிலிடைமின்போல) மார்புக்குமாரத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தம். மேகத்திலே மின்னற்போலே ஶ்யாமமான திருமார்பிலே ஹாரங்கிடந்தபடி. (தெரியுங்கால்) அநுஸந்திக்கும்போது. "திரியுங்கால்" என்றுபாடமுமாம். (பாணொடுங்கவித்யாதி) பாண்சாதியாக ஒடுங்கும்படி பாடாநின்ற வண்டையுடைத்தான பங்கயமே. (மற்றவனித்யாதி.) அவனுடைய பரிச்சேதிக்கப்போகாத கண்ணினுடைய நிறத்தைக்காட்டா நின்றது. ருரு.

நிறம்வெளிதுசெய்து பசிதுகரிதென்று
இறையுருவம்யாமறியோமெண்ணில்—*நிறைவுடைய
நாமங்கைதானும் நலம்புகழவல்லளே
பூமங்கைகேள்வன்பொலிவு. ருசு.

அ.—இறை உருவம் நிறம் எண்ணில் (4) வெளிது செய்து பசிது கரிது என்று யாம் அறியோம். (11) நிறைவுடைய நாமங்கை தானும் பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு நலம் புகழ வல்லளே? (19).

அர்.— எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸௌந்தர்யத்தை யாராயில் (ச) வெளுத்திருக்கும்; சிவந்திருக்கும்; பசுமையாயிருக்கும்; கறுத்திருக்கும்; என்று நாம் அறியமாட்டோம். (கக) (ஜ்ஞாந) பூர்த்தியையுடைய வாக்தேவியானஸரஸ்வதிதான், பூமகளான பெரியபிராட்டியின் வல்லபனானஸர்வேஶ்வரன் பெருமையை நன்றாய்ப் புகழ சக்தையாவளோ? (ஆகமாட்டாள்). (கசு) ருசு.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தாறும்பாட்டு.— (நிறம்) என்னுடைய ஸ்வாமியினுடைய ரூபத்தை இன்னபடியிருக்குமென்று சொல்லப்போகாது. ப்ரயோஜகத்தைச் சொல்லுமித்தனையென்கிறார்.

* (பா) நிறமுடைய.

(திறமித்யாதி) இறையினுடைய வடிவானது வெளுப்பு, சிவப்பு, பசுமை, கறுப்பு, என்றெண்ணில் நாமறியோம். (இறையித்யாதி) நாமேமாட்டாதோமானால்மதிப்புடையளான ஸரஸ்வதிஅங்குத்தைக் குத்தரமாகப் புகழவல்லளோ. (பூமங்கைகேள்வன் பொலிவு) புகழப் போகாமை யென்னென்னில்; ஶ்ரிய:பதியுடைய ஸம்ருத்தியைச்சிலரால் பேசப்போமோ ? ருசு

பொலிந்திருண்டகார்வானில் மின்னேபோல்தோன்றி
மலிந்துதிருவிருந்தமார்பன்—பொலிந்து
கருடன்மேற்கொண்ட கரியான்கழலே
தெருடன்மேற்கண்டாய்தெளி. ருஎ.

அந்.—பொலிந்து இருண்ட கார் வானில் மின்போல் தோன்றி (6) திரு மலிந்து இருந்த மார்பன் (10) பொலிந்து கருடன்மேல் கொண்ட கரியான் கழல் தெருள்தன் மேல் தெளிகண்டாய். (18)

அர்.—திரண்டும் இருண்டுமிருக்கிற மழைகாலத்து மேகத்தில் மின்ன மின்னலைப்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு (சு) பெரியபிராட்டியார் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணையாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையவனாய் (கo) சிறப்பையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய திருவடியின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஶ்யாமநிறத்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளில் பண்ணின பக்திதான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமென்றறி. (கஅ) ருஎ.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.— (பொலிந்து) கருடவாஹநனுடைய திருவடிகளையாஶ்ரயி யென்கிறது.

(பொலிந்தித்யாதி) ஸம்ருத்தமாயிருண்ட கார்காலத்திலே மேகத்தின் மின்போலே தோற்றித் தண்ணீர்தண்ணீரென்றாசைப்படாநின்ற பெரியபிராட்டியாருகந்த திருமார்பையுடையவன். (பொலிந்தித்யாதி) மஹாமேருவிலே யொரு அஞ்ஜநகிரியிருந்தாற்போலே ஸம்ருத்தனான பெரியதிருவடிமேலே யிருந்தவனுடைய திருவடிகளிலேயுண்டான. (தெருடனித்யாதி) ஜ்ஞாநவிபாகை யானபக்தியை யெல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக்கொண்டநுஸந்தி, ஒலக்கவார்த்தையென்றிராதேகொள். ருஅ.

அரு.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு.—தெருடன்மேல் - தெருள்தன் மேலே, மேலான தெருள்-ஜ்ஞாநவிபாகையானபக்தி. தெருள்-ஜ்ஞாநமாய், ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியென்றபடி. கண்டாய் தெளி-திருவடிகளிலே யுண்டான பக்தியை மேலாகக்கொண்டநுஸந்தி யென்றபடி. ௫எ.

தெளிந்தசிலாதலத்தின் மேலிருந்தமந்தி
அளிந்தகடுவனையேநோக்கி—விளங்கிய
வெண்மதியந்தாவென்னும்வேங்கடமே,மேலொருநாள்
மண்மதியில்கொண்டுகந்தான் வாழ்வு. ௫அ.

அந்.—தெளிந்த சிலாதலத்தின்மேல் இருந்த மந்தி அளிந்த கடுவனை நோக்கி (7) வெண் விளங்கிய மதியம் தாஎன்னும் வேங்கடமே (12) மேலொருநாள் மண் மதியில் கொண்டு உகந்தான் வாழ்வு. (18)

அர்.—நிர்மலமான கற்பாறைமே லிருக்கிற பெண்குரங்கு (தன்னிடத்தில்) ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஆண்குரங்கைப் பார்த்து (எ) வெண்மையாயொளிவீசுகிற சந்த்ரனைக்(கொண்டு)கொடுவென்றுசொல்லாநின்ற திருமலையே (௧௨) முற்காலத்தில் பூமியை (த்தன்) யுக்தியினால் ஸ்வீகரித்து ஸந்தோஷித்தஸர்வேஶ்வரன் சிறப்புடனே வர்த்திக்கும் தேசம். (௧அ) ௫அ.

வ்யா.— அவ.— ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு.— (தெளிந்த) “ஈஷூிநுயாவாஸஃ— அஸ்மிந்மபாஸார்த்தம்” என்று பிராட்டி செய்த செயலைத் திருமலையில் திர்யக்குக்களும் அநுவர்த்தியா நின்றதென்கிறார்.

(தெளிந்தவித்யாதி)ஸ்படிகப்பாறையிலேயிருந்த பெண்குரங்கு. (அளிந்தவித்யாதி) தன்பக்கவிலே ஸ்நேஹித்த ஆண்குரங்கை நோக்கி. (விளங்கியவித்யாதி) ஊடினால் ஒருகடகர் பொருந்தவிடவேண்டாதே தானே சந்த்ரனுடைய மேற்புறமாகையாலே,களங்கமற்று உஜ்வலமாயிருந்துள்ள சந்த்ரமண்டலத்தைத் தாவென்றுநின்றது. இழிந்துவாங்கவேண்டுங்காணும் திருமலையினுடைய உயர்த்தி (மேலித்யாதி) பண்டொருநாள் பூமியை மதியாலேகொண்டு அலப்யலாபம்பெற்றுஉ யுகந்தவனுடைய ஐஶ்வர்யம். ௫அ)

வாழும்வகையறிந்தேன்மைபோல் நெடுவரைவாய்
தாழுமருவிபோல்தார்கிடப்ப—சூழும்
திருமாமணிவண்ணன் செங்கண்மால், எங்கள்
பெருமானடிசேரப்பெற்று. ருகூ.

அந்.—மைபோல் நெடு வரைவாய் தாழும் அருவிபோல் தார் கிடப்ப (7) சூழும் திரு மா மணி வண்ணன் செம் கண் மால் (15) எங்கள் பெருமான் அடி சேரப்பெற்று வாழும்வகை அறிந்தேன்.(21)

அர்.—அஞ்ஜநம்போலிருண்ட பெரிய மலைப்புறத்தில் வழிகிற அருவியைப்போல் திருமாலை ப்ரகாசிக்க (எ) (அதைக்கண்டாசைப்பட்டு அங்கே)நித்யவாஸம்செய்கிறபெரியபிராட்டியாரையுடையனாய் ஶ்லாக்யமான நீலமணிபோன்ற திருமேனியையுடையனாய் சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய் ஸர்வாதிகனாய் (கரு) எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைப் பற்றி வாழ்கைக்கு உபாயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். (உக) ருகூ.

வ்யா.— ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வாழும்வகையறிந்தேன்) ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்றி ஆத்மாவுக்குவகுத்த ஸம்பத்தென்று வ்யுத்பத்திபண்ணினேன். (மைபோலித்யாதி) அஞ்ஜநகிரியிலே பாயாநின்ற அருவிபோல் திருமார்பிலே சாத்தினதோள்மாலை கிடப்ப. (சூழுந்திருமாமணிவண்ணன்) அதிலே ஆசைப்படாநின்ற பெரிய பிராட்டியாரையுடையனாய் ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். (செங்கண்மால்) ஈஶ்வரத்வத்தை ஸூசிப்பியாநின்ற கண்களையுடையவன். (எங்களித்யாதி) போக்யபூதனாய் என்னையுடையவனாய் வகுத்தவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்று. "बुद्धिनाशात्प्रणश्यति - புத்திநாசாத்ப்ரணஶ்யதி" என்று சப்தாதிகளைப் பற்றாதே வாழும் ப்ரகாரமறிந்தேன். ருகூ.

பெற்றம்பிணைமருதம் பேய்முலைமாச்சகடம்
முற்றக்காத்தூடுபோ யுண்டுதைத்துக்—கற்றுக்
குணிலைவிளங்கனிக்குக்கொண்டெறிந்தான், வெற்றிப்
பணிலம்வாய்வைத் துகந்தான்பண்டு. கூo.

அந்.—பெற்றம் முற்ற காத்து பிணை மருதம் ஊடு போய் (7) பேய் முலை உண்டு மா சகடம் உதைத்து (13) கன்று குணிலை

கொண்டு விள்ங்கனிக்கு எறிந்தான் பண்டு வெற்றி பணிலம் வாய் வைத்து உகந்தான். (23)

அர்.—பசுக்களை யெல்லாம் ரக்ஷித்து இணைந்த மருதமரத்தின் நடுவே சென்று (எ) பூதனையின் ஸ்தநத்தைப் பாநம்செய்து பெரிய சகடாஸுரனை யுதைத்து (௧௩) வத்ஸாஸுரனாகிய குறுந்தடியை எடுத்துக் கபித்தாஸுரன்மேல் எறிந்த ஸர்வேஶ்வரன் முன்பு ஜயப்ரதமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்தில்வைத்தூதிஸந்தோஷித்தான். (௨௩) ௬௦.

வ்யா.— அவ.— அறுபதாம்பாட்டு.— (பெற்றம்) ப்ரதிபந்தகங்கள்போனாலன்றோ வாழும்படி யாவதென்னில்; அவன் தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமென்கிறது.

(பெற்றமித்யாதி) இது நிரல்நிறை. கன்றாகிய எறிகருவியைக் கொண்டு விளங்கனிக்குக் கொண்டெறிந்தவன். வென்றியைவிளைப்பதான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத் துகந்தவன், பண்டுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களை யெல்லாம்போக்கும். ௬௦.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாற்கடல்வைகுந்தம்
கொண்டங்குறைவார்க்குக் கோயில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும் நீள்சோலைவண்பூங்கடிகை
இளங்குமரன்தன் விண்ணகர். ௬௧.

அந்.—பண்டெல்லாம் வைகுந்தம் கொண்டு அங்கு உறைவார்க்கு (5) வேங்கடம் பாற்கடல் வண்டு வளம் கிளரும் நீள் சோலை வண் பூ கடிகை (15) இளங்குமரன்தன் விண்ணகர் கோயில் போல். (18)

அர்.—முன்பெல்லாம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு அங்கு நித்யவாஸம் செய்கிறஸர்வேஶ்வரனுக்கு, (௫) (இப்போது) திருமலை திருப்பாற்கடல் வண்டுகள் கும்பல்கும்பலாய்க் கிளம்புகிற விசாலமான தோப்புகளையும் அழகிய புஷ்பங்களையுமுடைய திருக்கடிகை (௧௫) நித்யயௌவநமுடையஸ்ரியঃபதிக்கிருப்பிடமான திருவிண்ணகர் (ஆகிய இவைகள்) கோயில்போலே யிருக்கின்றன. (௧அ) ௬௧.

வ்யா.— அவ.— அறுபத்தோராம்பாட்டு.—(பண்டெல்லாமித்யாதி) ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்குமளவேயோ? பரமபதத்தைக்கல

விருக்கையாகவுடையவன் ஸம்ஸாரத்திலே உகந்தருளின திருப்பதிகளைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொள்ளுகிறது ஆஶ்ரிதார்த்தமாகவன்றோ வென்கிறார்.

(வேங்கடம்பாற்கடல் வைகுந்தம் கொண்டங்குறைவார்க்கு) "திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமே" என்று பரமபதத்தோபாதியாகத் திருமலையைச்சொல்லுகிறது. வைகுந்தங்கோயிலாகக்கொண்டு அங்குறைவார்க்கு, வேங்கடம், பாற்கடல், வண்டுவளங்கிளரும் நீள்சோலைவண்பூங்கடிகை, விண்ணகரானவிவை இளங்குமரனுனதனக்கு இப்போது கோயில்போல். ௬௧

அரு.— அறுபத்தோராம்பாட்டு.— வேங்கடப்பாற்கடல் வைகுந்தம் கோயில் பண்டெல்லாம்; இப்போதிந்த திருப்பதிகள் கோயிலென்றபடி. வைகுந்தத்தோடு வேங்கடத்தைக் கூட்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருமாலித்யாதி). இது கீழும்மேலுங் கூடும். ௬௧

விண்ணகரம்வெஃகாவிரிதிரைநீர் வேங்கடம்
மண்ணகரம்மாமாடவேளுக்கை—மண்ணகத்த
தென்குடந்தைதேனார்திருவரங்கம் தென்கோட்டி
தன்குடங்கைநீரேற்றான் தாழ்வு. ௬௨.

அந்.—விண்ணகரம் வெஃகா விரி திரை நீர் வேங்கடம் (6) மண் நகரம் மா மாடம் வேளுக்கை (11) மண் அகத்த தென் குடந்தை தேன் ஆர் திருவரங்கம் (18) தென் கோட்டி தன் குடங்கை நீர் ஏற்றான் தாழ்வு. (25)

அர்.—திருவிண்ணகர் திருவெஃகா பரந்து அலைமோதுகிற ஜலத்தையுடைய திருமலை (௬) பூலோகத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டம்போல்விளங்குகிற பெரிய மண்டபங்களையுடைய வேளுக்கை (௧௧) பூலோகத்திலிருக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்குடந்தைதேனினால் பூர்ணமான சோலைகளையுடைய திருவரங்கம் (௧௮) தென்திசையிலுள்ள திருக்கோட்டியூர் (இவைகள்) தன் சிறங்கையில் தாநஜலத்தை வாங்கின ஶ்ரியஃபதிஸௌலப்யத்துடனெழுந்தருளியிருக்கும்தேசங்கள். (௨௫)

வ்யா.— அவ.— அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (விண்ணகரம்) கேவலம் ஸம்ஸாரத்திலே நின்றமாத்ரமோ? பரமபதத்திலிருப்புமனிச்சுக்கீழ்த்தாழ்ச்சியோடே கூடவிருப்பது உகந்தருளின தேசத்திலே யன்றோவென்கிறார்.

(விண்ணகரமித்யாதி) விண்ணகரம், வெஃகா, விரிதிரைநீர் வேங்கடம். திருமலையென்றுலொரு விசேஷணரஹிதமாகச் சொல்லமாட்டார். (மண்ணகரமித்யாதி) போக்யதைகுறைவற்றகோயில். (தன்குடங்கையித்யாதி) மஹாபலிபக்கலிலே தன்னுடைமைபெறுகைக்கு அர்த்தித்வம் தோற்றும்படி அர்த்தியாய் நின்றாற்போலே உகந்தருளின தேசங்களிலே தாழ்வுதோற்றும்படி நின்றான். சுஉ.

அரு.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— மனிச்சுக்கு—ஹர்ஷத்துக்கு; ஸௌஜந்யத்துக்காக வென்றபடி. மண்ணுக்கு நகரமென்கையாலே மண்ணிலுண்டான போக்யதையால் குறைவில்லை யென்றபடி. சுஉ.

தாழ்சடையுநீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்சக்கரமும்
சூழரவும்பொன்னாணுந்தோன்றுமால்—சூழும்
திரண்டருவிபாயுந்திருமலை மேலெந்தைக்கு
இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து. சுஙு.

அந்.— சூழும் திரண்டு அருவி பாயும் திருமலைமேல் எந்தைக்கு (6) தாழ் சடையும் நீள் முடியும் ஒண் மழுவும் சக்கரமும் (13) சூழ் அரவும் பொன் நாணும் இரண்டு உருவும் இசைந்து ஒன்றாய் தோன்றும். ஆல். (23)

அர் — நாற்புறத்திலும்சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற திரண்ட அருவிகள் பாயாநின்ற திருமலைமேலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு (சு) தொங்குகிற சடையும் நீண்ட திருவபிஷேகமும் அழகிய மழுவென்கிறஆயுதமும் திருவாழியும் (கங) (இடுப்பில்) சுற்றியிருக்கிற பாம்பும் ஸுவர்ணமயமான கடிஸூத்ரமும் ஆகியஇவ்விரண்டு ஹரஹரிரூபமும் அமர்ந்து ஒருபடியாய்த் தோற்றுநின்றது. ஆஶ்சர்யம். (உங)   சுஙு.

வ்யா'— அவ.— அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(தாழ்சடையும்) ஸித்தமானவேஷத்தையும் ஸாதகமான வேஷத்தையும் ஒக்கதரிப்பதே! இதொருசீலவத்தையே! என்கிறார்.

(தாழ்சடையித்யாதி) சூழத்திரண்டருவி பாயாநின்றதிருமலைமேலே நிற்கிற என்னுடைய ஸ்வாமிக்கு. (இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து) ஒன்று ஸாதகமாய் ஒன்று ஸித்தமானால் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்னில்; இரண்டுருவுமிசைந் தொன்றாயிருக்கும். பொருந்தியிருக்கும். சுஙு.

இசைந்தவரவமும் வெற்புங்கடலும்
பசைந்தங்கமுது * படுப்ப—அசைந்து
கடைந்தவருத்தமோ கச்சிவெஃகாவில்
கிடந்திருந்துநின்றதுவுமங்கு. கூச.

அந்.—கச்சி வெஃகாவில் கிடந்து அங்கு இருந்து நின்றதுவும், (5) இசைந்த அரவமும் வெற்பும் கடலும் அங்கு அமுது படுப்ப (12) பசைந்து அசைந்து கடைந்த வருத்தமோ? (16)

அர்.—காஞ்சீநகரத்திலுள்ள திருவெஃகாவில் பள்ளிகொண்டு அக்கச்சியில் (ஹஸ்திகிரியில்) எழுந்தருளியிருந்து (திருப்பாடகத்தில்) நின்றதும், (ரு) (ஸமுத்ரமதநத்தில், ஒருப்பட்ட வாஸுகியையும் மந்தரபர்வதத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் (சேர்த்து) அந்தஸமுத்ரத்தில் அம்ருதத்தை யுண்டாக்குகைக்காக (கஉ) விருப்புற்று ஆடியாடிக் கடைந்த ஶ்ரமத்தினுலேயோ! (கசூ) கூச.

வ்யா.— அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— (இசைந்தவித்யாதி) கடலிலே ஒருமலையை நட்டு ஒருபாம்பைச்சுற்றிக் கடையாநின்றால் சேராச்சேர்த்தியாயிருக்குமோவென்றால்; (இசைந்த) தன்னில் பொருந்தியிருந்தபடி. (பசைந்தங்கமுதுபடுப்ப) அதிலேயம்ருதம்படும்படிக் கீடாகப்பசைகொடுத்து. (அசைந்தித்யாதி) உலாவிக்கடைந்த வருத்தமோ? (கச்சியித்யாதி) திருக்கச்சியிலும் திருவெஃகாவிலும் கிடப்பது இருப்பது நிற்பதாகிறது தனியே கடலைக்கடைந்தத்தாலே திருமேனியிலே பிறந்த ஆயாஸமோ? கூச.

அரு.— அறுபத்துநாலாம்பாட்டு.— பசைகொடுத்து – பக்வம் பண்ணி. அம்ருதமுண்டாம்படி அதுக்குவேண்டும் ஸாதநங்களையெல்லாமுண்டாக்கியென்றபடி. கூச.

= அங்கற்கிடரின்றியந்திப்பொழுதத்து
மங்கவிரணியனதாகத்தைப்—பொங்கி
அரியுருவமாய்ப்பிளந்தவம்மானவனே
கரியுருவங்கொம்பொசித்தான்காய்ந்து. கூரு.

அந்.—அங்கற்கு இடர் இன்றி அந்திப்பொழுதத்து அரி யுருவமாய் பொங்கி (6) இரணியனது ஆகத்தை மங்க பிளந்த அம்மான் அவனே கரியுருவம் கொம்பு காய்ந்து ஒசித்தான். (16)

* (பா) படைப்ப. = (பா) அங்கக்கிடரின்றி.

அர்.—பிள்ளையாகிய ப்ரஹ்லாதனுடைய துயரைப் போக்குகைக்காக ஸந்த்யாகாலத்தில் நரஸிம்ஹனாய் வ்ருத்தியடைந்து (கூ) ஹிரண்யாஸுரனுடைய சரீரத்தை யழியும்படி கிழித்துப்பொகட்ட ஸ்வாமியான அந்தஸ்ரியஃபதியே குவலயா பீடத்தின் தந்தத்தைக் கோபித்து முறித்தவன். (கசு) சுடு.

வ்யா.—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(அங்கற்கிடரின்றியித்யாதி) பிள்ளையுடைய விடாய்தீர "அங்கக்கிடரின்றி" என்று பாடமாகில், அவ்விடத்தில்விடாய்தீர.(அந்திப்பொழுதத்து)அஸுரர்க்குபலம்வர்த்திக்கும் காலத்திலே.(மங்கவிரணியனதாகத்தை) ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயமானது மங்கிப்போம்படிக்கீடாக.(பொங்கியித்யாதி)"பிறையெயிற்றன்றடலரியாய்ப் பெருகினனை" என்னும்படி. (அவனேயித்யாதி) அவனேகுவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை யொசித்தான். (காய்ந்து) சீற்றமில்லாதவன்சீறி. சுடு.

அரு.— அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—அங்கர்-அங்கத்தையுடைய பிள்ளை. அங்கு அக்கிடர்-அவ்விடத்திலந்தவிடாய்தீரவென்று பாடாந்தரம். சுடு.

காய்ந்திருளைமாற்றிக்கதிரிலகுமாமணிகள்
ஏய்ந்தபணைக்கதிர்மேல்வெவ்வுயிர்ப்ப--வாய்ந்த
மதுகைடபரும்வயிறுருகிமாண்டார்
அதுகேடவர்க்கிறுதியாங்கு. சுசு.

அந்.—இருளை காய்ந்து மாற்றி கதிர் இலகு மா மணிகள் ஏய்ந்த பணம் கதிர்மேல் வெவ்வுயிர்ப்ப (11) வாய்ந்த மதுகைடபரும் வயிறு உருகி மாண்டார். ஆங்கு அது அவர்க்கு கேடு இறுதி. (21)

அர்.—இருளைக் கோபித்துப் போக்கி ஒளி வீசுகிற ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்கள் சேர்ந்த படத்தினுடைய கிரணங்களின்மேலே (ஸர்வேஸ்வரன்) பெருமூச்சு விட (கக) (அப்போது) அங்குவந்த மதுகைடபர்களென்கிறஇரண்டரக்கர்களும் உடல் கரைந்து செத்தார்கள்; அவ்விடத்தில் வந்தது அவர்களுக்கு (உண்டான) வாழ்வுக்கும் கெடுதி. (பிழைப்புக்கும) கெடுதி. (உக) சுசு.

வ்யா.— அவ.— அறுபத்தாறாம்பாட்டு.— (காய்ந்து) உணர்த்தியுண்டானபோது விரோதிநிரஸநம்பண்ணினதோரேற்றமோ! அவதாநமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே விரோதிகளை முடிக்கவல்லவனுக்கென்கிறார்.

(காய்ந்திருளைமாற்றி) சிறியிருளைப்போக்கி. (கதிரிலகித்யாதி) ஒளிவிடாநின்றுள்ள மணிகள்சேர்ந்த பணத்திலுண்டான தேஜஸ்ஸின்மேலே நெடுமூச்சுவிட.(வாய்ந்தவித்யாதி)கிட்டினமதுகைடபர்கள் வயிறுருகிமுடிந்தார்கள். (அதுகேடித்யாதி) "என்றுமென்பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களங்ஙனமாவர்களே". ௬௬.

அரு.— அறுபத்தாறும்பாட்டு.— கண்வளர்ந்தருளுகிறபோது ஸ்வாஸத்தாலே முடிக்கையாலே அவதாநமின்றியென்கிறது. திருவநந்தாழ்வானுடைய ஸ்வாஸத்தாலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். இவ்விடத்துக்குப் பெருமாளுடைய ஸ்வாஸமேயாகக்கடவது. ஆங்கு-அந்த அவஸ்தையிலே. இறுதியானகேடு-முடிவானகேடு.இதெப்படியென்ன, இவ்விடம்போலே என்கிறார் (என்று மென்பிள்ளைக்கித்யாதி). ௬௬.

ஆங்குமலரும் குவியுமாலுந்திவாய்
ஓங்குகமலத்தினொண்போது—ஆங்கைத்
திகிரிசுடரென்றும்வெண்சங்கம், வானில்
பகருமதியென்றும்பார்த்து. ௬௭.

அந்.—மால் உந்தி வாய் ஓங்கு கமலத்தின் ஒண்போது(7) ஆம் கை திகிரி சுடர் என்றும் (12) வெண் சங்கம் வானில் பகரும் மதி என்றும் பார்த்து ஆங்கு மலரும்; குவியும். (22

அர்.—ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநாபியில் முளைத்து உயர்ந்து வளராநின்ற தாமரையினழகிய பூவானது, (௭) அழகியதிருக்கையிலிருக்கிற திருவாழியை ஸூர்யனென்றும் (௧௨) வெண்மையான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஆகாசத்தில் விளங்குகிற சந்த்ரனென்றும் பார்த்து அப்போது விகஸிக்கும்; மூடிக்கொள்ளும். (௨௨) ௬௭.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—(ஆங்கு)ஹிரண்யனும் மதுகைடபர்களும் முடிந்தபின்பு கண்வளரும் போதையழகையநுபவிக்கிறார்.

(உந்திவாயித்யாதி) திருநாபிகமலத்திலே ஓங்கியிருந்துள்ள அழகியதான தாமரைப்பூ.(ஆங்கையித்யாதி)கையில்திருவாழியை ஆதித்யனென்றும. (வெண்சங்கமித்யாதி) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை-ஆகாசத்திலே விளங்காநின்றுள்ள சந்த்ரனென்றும்பார்த்து - அநுஸந்தித்து, (ஆங்குமலருங்குவியுமால்) இரண்டுகாலத்திலே பிறக்கக்கடவ அவ்விரண்டவஸ்தையானது யுகபத் உண்டாகாநின்றது. ௬௭.

அரு.— அறுபத்தேழாம்பாட்டு.— ஆங்கை-அங்கை என்றாய், அழகியகை-திகிரி. திருவாழி-ஆங்கு - அந்த அவஸ்த்தையிலே. ஆல்-ஆஸ்சர்யம். ௬எ.

பார்த்தகடுவன்சுனைநீர்நிழற்கண்டு
பேர்த்தோர்கடுவனெனப்பேர்ந்து—கார்த்த
களங்கனிக்குக்கைநீட்டும்வேங்கடமே, மேனாள்
விளங்கனிக்குக்கன்றெறிந்தான்வெற்பு. ௬அ.

அ௩.—சுனை நீர் பார்த்த கடுவன் நிழல் கண்டு (6) பேர்த்தோர் கடுவன் என பேர்ந்து கார்த்த களங்கனிக்கு கைநீட்டும் வேங்கடமே (14) மேல்நாள் விளங்கனிக்கு கன்று எறிந்தான் வெற்பு. (19)

அர்.— மலையூற்றின் ஜலத்தைப்பார்த்த குரங்கு (அதில்தன்) நிழலைப்பார்த்து (௯) தனக்கெதிரியாகிய குரங்கென்று நினைத்து (இதற்குள்) கறுத்த களாப்பழத்துக்காகக் கைநீட்டாநிற்கிற திருமலையே (௧௪) முற்காலத்தில் விளாம்பழத்துக்காகக் கன்றை வீசிப்பொகட்ட க்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்மலை. (௧௯) ௬அ.

வ்யா.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—(பார்த்தவித்யாதி) சுனைநீரிலேகடுவனானது தன்னுடைய நிழலைக்கண்டு. (பேர்த்தோரித்யாதி) வேறே தனக்கெதிரியானி கடுவனென்று பெயர்த்து, (கார்த்தவித்யாதி) பின்னையும் தன்னுடைய சாபலத்தாலே அருகில்களாப்பழத்தையறுத்துத்தாவென்று கைநீட்டாநிற்கும் திருமலை. (மேனாளித்யாதி) பண்டுகன்றைக்கொண்டு விளங்கனிக்கெறிந்தவனுடையமலை.

அரு.—அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு.—கடுவன்-ஆண்குரங்கு. பேர்ந்து-பயத்தாலே அப்புறத்தே பேர்ந்து. கார்த்த-கறுத்த."அறுத்துத்தா" என்று, அந்தநிழலிலேகண்ட தன்னையே நீட்டிக்கிடக்குமென்றபடி. களங்கனியும் அதினண்டையிலே நிழலிலேதோற்றும். ௬அ.

வெற்பென்றுவேங்கடம்பாடும், வியன்துழாய்
கற்பென்றுசூடுங்கருங்குழல்மேல்—மற்பொன்ற
நீண்டதோள்மால்கிடந்தநீள்கடல்நீராடுவான்
பூண்டநாளெல்லாம்புகும். ௬௯.

அ௩.—வெற்பு என்று வேங்கடம் பாடும் (4) வியன் துழாய் கற்பு என்று கரும் குழல் மேல் சூடும். (11) மல் பொன்ற நீண்ட தோள் மால் கிடந்த நீள் கடல் நீராடுவான் பூண்ட நாளெல்லாம் புகும். (23)

அர்.—"மலை" என்றுசொல்லப்புகில் திருவேங்கடத்தைப் பாடுங்கோள். (௪) ஆஸ்சர்யகரமான திருத்துழாய் வகுத்தது என்றுநினைத்து கறுத்த மயிர்முடிமேல் சூடுங்கோள். (௧௧) மல்லரைக் கொன்ற நீண்ட புஜங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் பள்ளிகொண்ட விசாலமான திருப்பாற்கடலில் நீராடுகைக்காக விடிந்த தினமெல்லா மாசைப்படுங்கோள். (௨௩) ௬௯.

வ்யா.—அவ.—அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (வெற்பென்று) ஆழ்வாரானவவஸ்த்தைபோய் ஒருபிராட்டியவஸ்த்தையை பஜித்து அவளுடைய தசையைத்தாயார் சொல்லுகிறாள்.

(வெற்பித்யாதி) லோகயாத்ரையுமிவளுக்கு பகவத்விஷயத்திலே. திருமலையொழிய வேறொருமலையுமறியாள். (கருங்குழல்மேல் வியன்றுழாய்கற்பென்றுசூடும்) நாட்டுப்பூச்சூடாள். "தொடுத்ததுழாய்மலர்சூடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்" என்கிறபடியே, விஸ்மயமானதிருத்துழாயல்லது குழலில்வையாள். "கற்பு" என்றுபாதிவ்ரத்யம். (மற்பொன்றவித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்துக்காக வளர்ந்ததோளையுடையனாய் வ்யாமுக்த்தனானவன் கிடந்த நீள்கடலிலே விடிந்தநாளெல்லாம் புகாநின்றாள். திருப்பாற்கடலொழிய வேறொன்றில் குளித்தால் விடாய்கெடாதென்றிரா நின்றாள். இப்ப்ரகரணத்தில் கீழும்மேலும்அந்யாபதேசமின்றிக்கேயிருக்க இப்பாட்டொன்றுமிப்படிகொள்ளுகிறதென்னென்று நிர்வஹிப்பர்கள். அம்மலை இம்மலையென்று ஒன்றைச்சொல்லக்கடவிகோளிறே; ஆனபின்பு, திருமலையைப்பாடுங்கோள். (வியன்துழாயித்யாதி) ஒருபூவைச் சூடக்கடவிகோளிறே; ஆனபின்பு வகுத்தவனுக்குமதிருத்துழாயைச் சூடுங்கோள். (மற்பொன்றவித்யாதி) ப்ராதஸ்ஸ்நாநம் பண்ணக்கடவிகோளிறே. ஆனபின்பு விரோதிநிரஸநசீலனானவன்கிடந்த திருப்பாற்கடலிலேமுழுகுங்கோள். ௬௯.

அரு.— அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— பாதிவ்ரத்யம் - அவன் ஸ்பர்சித்த பூவொழிய வேறொன்று சூடாமை. பூண்ட-விடிந்த. கற்பென்று ப்ராப்தமென்று. இது இரண்டாவதுக்கு. ௬௯.

புகும்மதத்தால்வாய்பூசிக்கீழ்தாழ்ந்து, அருவி
உகும்மதத்தால்கால்கழுவிக்கையால் —மிகுமதத்தேன்
விண்டமலர்கொண்டுவிறல்வேங்கடவனையே
கண்டுவணங்கும்களிறு. ௭௦

அந்.—புகு மதத்தால் வாய்பூசி கீழ் தாழ்ந்து (5) அருவி உகு மதத்தால் கால் கழுவி (10) மிகு மதம் தேன் விண்ட மலர் கையால் கொண்டு (17) விறல் வேங்கடவனையே களிறு கண்டு வணங்கும். (உஉ)

அர்.—(பெருகிவந்து வாயில்) புகுகிற மதஜலத்தினால் வாயைக்கொப்பளித்து, கீழே வந்து (டு) அருவிகள்போல் விழாநின்ற மதஜலத்தினாலே கால்களை யலம்பி (சo) மிக்க மதகரமான தேனையுடைத்தாய் மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்களைத் தும்பிக்கையினாலெடுத்து (ஸமர்ப்பித்து) (கள) பலிஷ்டனான திருவேங்கடமுடையானையே யானையானது கண்டு ஆஶ்ரயிக்கும். (உஉ) எo.

வ்யா.— அவ.— எழுபதாம்பாட்டு.—(புகுமதத்தால்) அநுகூலருடைய தேஹயாத்ரையெல்லாம் தன் ஸமாஶ்ரயணத்துக்குடலாகக் கொள்ளுமவனுடைய திருமலையென்கிறது.

(புகுமதத்தாலித்யாதி) வாயிலே புகுகிறமதஜலத்தாலேகால்கழுவி. (கீழித்யாதி) கீழேதாழ்ந்த வருவிபோல வுகாநின்ற மதஜலத்தாலே கால்கழுவி. (கையித்யாதி) கையாலே மிக்கமதுவையுடைத்தாய் அலராநின்ற பூவைக்கொண்டு களிறானது விறல்வேங்கடவனையே கண்டு வணங்கும். விறல்வேங்கடவனென்று-திருமலையில் திர்யக்குக்களும் தன்னை வணங்கும்படி ஜ்ஞானத்தைக்கொடுக்கவல்லசக்தியையுடையவனென்கிறது·ஜ்ஞானகார்யமான ஸமாஶ்ரயணத்தைதேசவாஸத்தாலே பண்ணிவைக்கும். எo.

அரு.—எழுபதாம்பாட்டு.—கீழ்தாழ்ந்தவருவி—மேட்ரஜலம்.

களிறுமுகில்குத்தக்கையெடுத்தோடி
ஒளிறுமருப்பொசிகையாளி—பிளிறி
விழக்கொன்றுநின்றதிரும்வேங்கடமே, மேனாள்
குழக்கன்றுகொண்டெறிந்தான்குன்று· எக·

அந்.—களிறு கை எடுத்து ஓடி முகில் குத்த (6) ஒளிறு மருப்பு ஒசி கை யாளி பிளிறி விழ கொன்று (14) நின்று அதிரும் வேங்கடமே மேல்நாள் குழக்கன்று கொண்டு எறிந்தான் குன்று. (22)

அர்.—யானையானது தனது தும்பிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டோடி மேகத்தைக் குத்த, (கூ) (அப்போது) ஒளிவிடாநின்ற (அவ்யானையின்) தந்தங்களை முறியாநின்ற கைகளையுடைய யாளியானது

(அவ்யானையைக்) கூய்ச்சலிட்டுக்கொண்டு விழும்படி கொன்று (கச) அருகேநின்று கர்ஜநம்செய்யாநின்ற திருமலேயே முற்காலத்தில் சிறியகன்ருய்வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பிடித்து விசிப்போகட்டக்ருஷ்ணன் நித்யவாஸம்செய்யும்பர்வதம். (உஉ) எக.

வ்யா,— எழுபத்தோராம்பாட்டு.— (களிறித்யாதி) கையையெடுத்துக்கொண்டோடிக்களிறனது முகிலேக்குத்த. (ஒளிறித்யாதி) ஆனையினுடைய வெண்மருப்பை முறியாநின்றயாளி. கையெடுத்தோடியென்று யாளிக்காகச் சொல்லவுமாம். (பிளிறியித்யாதி) ஆனையானது பிளிறிக்கொண்டு விழும்படிக்கீடாகக்கொன்று சினத்தாலே நின்றதிராநின்ற திருமலே. (மேனளித்யாதி) ஸஹஜசத்ருக்களே முடித்து விரோதிபோகப்பெற்றதென்று உகந்துநிற்குமவனுடைய திருமலேயிறே. திருமலேயில் பின்னையொன்றுக்கொன்று பாதகமாகுமோ வென்னில். அக்ஷேஷாமீய ஹிம்ஸையோபாதியிறே அவற்றுக்கும். எஉ

அரு.—எழுபத்தோராம்பாட்டு.—ஒளிறு-ஒளியையுடைய கொம்பு-இவற்றுக்கு பாதகங்கூடுமோவென்ன; அவனைப்போலே அவனூரிலுள்ளது மென்கிறுர் (ஸஹஜசத்ருக்களேயித்யாதி). ஆனுலும் திவ்யதேசத்திலே பாதகமாமோ வென்றபிப்ராயமாக (அக்ஷேஷாமீய மித்யாதி). எக.

குன்றென்றிஞயகுறமகளிர்கோல்வளேக்கை
சென்றுவிளேயாடுந்தீங்கழைபோய்—வென்று
விளங்குமதிகோள்விடுக்கும்வேங்கடமே; மேலே
இளங்குமரர்கோமானிடம். எஉ.

அந்.—குன்று ஒன்றிஞய குறமகளிர் சென்று (4) கோல் வளேக்கை விளேயாடும தீ கழை போய் (10) வென்று விளங்கும் மதி கோள் விடுக்கும் வேங்கடமே (16) மேலே இளங்குமரர் கோமான் இடம். (20)

அர்.—திருமலே யொன்றையேப்ராப்யமாகவுடைய குறப்பெண்கள் போய் (ச) அழகிய வளேகளேயுடைய கைகளாலே (பிடித்து) விளேயாடாநின்ற அழகிய மூங்கில்கள் மேற்புறம்வளர்ந்து (ராஹுவை) ஜயித்து (அதிஞல்) ப்ரகாசியாநின்ற சந்த்ரனுடைய ஆபத்தைப் போக்காநின்ற திருமலேயே (கசு அண்டத்துக்குமேலுள்ளபரமபத

த்திவ்வாஸம்செய்கிற யௌவநாரம்பத்தையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வர னெழுந்தருளியிருக்கும்தேசம். (௨௦, எக.

வ்யா.— எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— (குன்றித்யாதி) திருமலைக்குக்கீழ் ழியில்குடிப்பழியாங்குறவருடையபெணகள். (கோல்வளைக்கையித்யாதி) குறவருடையபெண்கள் கோல்வளையையுடைத்தானகையாலே சென்றுவிளையாடுகிற கழையானதுபோய் உஜ்வலமான சந்த்ரனை ராஹுவானது க்ரஹிக்க வொண்ணுதென்று வென்று சந்த்ரனுக்கு அந்தவ்யஸநத்தைப்போக்குமதிருமலை. பரமபதத்தில் தன்னோடொக்க த்வாதசவார்ஷிகரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷியானவனிடம். "திங்களை" என்று இவர்கள் ஊஞ்சலாடுகைக்குப் பிடித்து விளையாடும் மூங்கிலாகவுமாம், எ௨.

அரு.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு.— "திங்களை" என்றுபாடமாய், வளைக்கையாலே எறிந்து விளையாடுகிற களையென்னுதல். திங்களை மூ மூங்கிலென்னுதல் பிழை. எ௨.

இடம்வலமேழ்பூண்டவிரவித்தேரோட்டி
வடமுகவேங்கடத்துமன்னும்—குடநயந்த
கூத்தனாய்நின்றான்குரைகழலேகூறுவதே
நாத்தன்னாலுள்ளநலம். எ௩.

அந்.—இடம் வலம் ஏழ் பூண்ட இரவி தேர் ஓட்டி (7) வடமுகம் வேங்கடத்து மன்னும் நயந்த குடம் கூத்தனாய் நின்றான் (14) குரை கழல் கூறுவதே நாதன்னால் உள்ள நலம். (20)

அர்.—இடதுபக்கத்திலும் வலதுபக்கத்திலுமாக ஏழுகுதிரைகள் கட்டியிருக்கிற ஸூர்யனுடைய தேரை (அந்தர்யாமியாயிருந்து) நடத்துமவனாய், (எ) வடதிசையிலுள்ள திருமலையிலே பொருந்தியெழுந்தருளியிருக்குமவனாய் விருப்பத்துடனே குடமெடுத்துக் கூத்தாடினவனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஶ்ரிய:பதியினுடைய (கச) ஆபரணத்வநிகளையுடைய திருவடிகளைச் சொல்வதே நாவினால் பெறத்தக்க பயன். (௨௦) எ௩.

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—(இடமித்யாதி) இடத்திலும் வலத்திலுமாக ஏழுகுதிரைபூண்ட ஆதித்யனுடைய தேரையோட்டி. ஏழ்பூண்ட ஆதித்ய ரதத்தை மஹாமேருவுக்கு வலமே இடமாக-பார்சுமாக ஓட்டி என்றுமாம். இரவியினுடைய தேராபாரதஸமரத்திலே

நடத்தியென்றுமாம். (வடமுகவித்யாதி) வடக்கில்திக்கிலே யுண்டான திருமலையிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (குடநயந்தவித்யாதி) குடமாடி-நின்றவனுடைய ஆபரணவொலியையுடைத்தான திருவடிகளைக்கூறுகை நாவால்படைக்கும் ஸம்பத்து. குடக்கூத்தாடினை இளைப்பாறத் திருமலையிலே வந்து நின்றான்போலே. எங.

அரு.—எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு.—வலமே இடமாக-மஹாமேருவைவலமாகவருகையே வழியாக. இடம்-வழி. பாரதத்திலும் ஆதித்யன் தேரைநடத்தின. குடநயந்த—குடக்கூத்தை விரும்பின. எங.

நலமேவலிதுகொல் நஞ்சூட்டுவன்பேய்
நிலமேபுரண்டுபோய்வீழச்—சலமேதான்
வெங்கொங்கையுண்டானைமீட்டாய்ச்சியூட்டுவான்
தன்கொங்கைவாய்வைத்தாள்சார்ந்து. எச.

அ.—சலமேதான் நஞ்சு ஊட்டு வன் பேய் நிலமே புரண்டு போய் வீழ (8) வெம் கொங்கை உண்டானை ஆய்ச்சி சார்ந்து மீட்டு ஊட்டுவான் (15) தன் கொங்கை வாய் வைத்தாள். நலமே வலிது கொல். (21)

அர்.— கபடத்தினால் (தாய்வேஷங்கொண்டு) விஷத்தைப் பாநம்செய்விக்கைக்காகவந்த கொடியபூதனை பூமியில் புரண்டு விழும்படி(அ)(அவளுடைய) விஷயுக்தமான முலைப்பாலை யமுதுசெய்தக்ருஷ்ணனை யசோதாதேவி கிட்டவந் தெடுத்துப்பால்கொடுக்கைக்காகத் (கரு) தன்னுடைய ஸ்தநத்தைத் திருப்பவளத்தி லமர்த்தினள். (இதுக்குக்காரணம்)ப்ரேமமே பெரிதாயிருந்தது. (உக) எச.

வ்யா.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.—(நலமேவலிதுகொல்) ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான அச்சத்திற்காட்டில் ஸ்நேஹமேவலிதாகாதே. (சலமேதான்நஞ்சூட்டுவன்பேய்) தாய்வேஷத்தைக்கொண்டு நஞ்சூட்டுவதாக வந்தவலியபேயானது. (நிலமேபுரண்டுபோய்வீழ) நிலத்திலேபுரண்டு விழும்படிக்கீடாக. (வெங்கொங்கையித்யாதி) விஷமுலையுண்டதுக்குப் பரிஹாரமாக அமருதத்தையுடைத்தான தன்கொங்கையைக் கால்நடைதந்து சென்று அவன்வாயிலேவைத்தாள். (நலமேவலிதுகொல்) அச்சமும் ஸ்நேஹமுங்கூடினால் ஸ்நேஹமேவலிதாகாதே. எரு.

அரு.— எழுபத்துநாலாம்பாட்டு.— சலம்-ச(ஹ)லமாய், கபடமென்றபடி. சார்ந்து-கிட்டி. கால்நடைதந்து-சென்றுகிட்டி என்றபடி. எச.

சார்ந்தகடுதேய்ப்பத்தடாவியகோட்டுச்சிவாய்
ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினெண்முயலைச்—சேர்ந்து
சினவேங்கைபார்க்குந்திருமலையே, ஆயன்
புனவேங்கைநாறும்பொருப்பு. எ௫.

அ்.—தடாவிய கோடு உச்சிவாய் அகடு தேய்ப்ப சார்ந்து ஊர்ந்து இயங்கும் (8)வெண் மதியின் ஒண் முயலை வேங்கை சேர்ந்து சினம் பார்க்கும் திருமலையே (17) வேங்கை நாறும் ஆயன் புனம் பொருப்பு. (22)

அர்.—பரந்த சிகரத்தின் நுனியில் வயிறு தேயும்படி கிட்டி மெள்ளப் போகாநின்ற (அ) வெண்மையான சந்த்ரனிடத்திலிருக்கிற அழகிய முசலை வேங்கைப்புலி கிட்டி கோபித்துப் பார்க்கும் திருவேங்கடமே (௧௭) வேங்கைப்பூவின் பரிமளம்வீசுகிற க்ருஷ்ணனுடைய வாஸஸ்தாநமான திருமலை. (௨௨) எ௫.

வ்யா.—எழுபத்தைந்தாம்பாட்டு.—(சார்ந்தகடு) (தடாவியகோட்டுச்சிவாய் சார்ந்தகடுதேய்ப்ப) பரந்தகொடுமுடியிலே கிட்டிக்கீழ் வயிறுதேய்ப்ப. (ஊர்ந்தியங்கும்வெண்மதியினெண்முயலை) போக்யதையாலே மெள்ள ஸஞ்சரியாநின்ற சிகரத்திலே தேய்கையாலே ஒளியையுடைத்தான சந்த்ரன்பக்கல் முயலை.(சேர்ந்தித்யாதி)கிட்டிச் சினத்தாலே புலிபடப்பார்க்குந்திருமலை. (ஆயனித்யாதி) இடையர்க்குக்காட்டில் மரங்களுடைய நாற்றம் சாலப்ப்ரியமிறே. எ௫.

பொருப்பிடையேநின்றும்புனல்குளித்தும், ஐந்து
நெருப்பிடையேநிற்கவும்நீர்வேண்டா-விருப்புடைய[ல்
வெஃகாவேசேர்ந்தானைமெய்ம்மலர்தூய்க்கைதொழுதா
அஃகாவேதீவினைகளாய்ந்து. எ௬.

அ்.—நீர் பொருப்பு இடையே நின்றும் புனல் குளித்தும் (6) ஐந்து நெருப்பு இடையே நிற்கவும் வேண்டா. (11) விருப்புடைய வெஃகாவே சேர்ந்தானை மெய் மலர் தூய் கைதொழுதால் "தீவினைகள் ஆய்ந்து அஃகாவே. (21)

அர்.—(ஜநங்களே!) நீங்கள் (தவம்செய்கைக்காக) மலை யிடையில் நிற்கவும் பொய்கைகளில் முழுகவும் (கூ) பஞ் சாக்நி மத்தியில் நிற்கவும் வேண்டாம். (கக) ப்ரேமத்துடனே திருவெஃகாவில் பள்ளி கொண்டயதோக்தகாரிக்கு அநந்யப்ரயோஜநமாகப் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து அஞ்சலிபண்ணினால் பாபங்கள் (இவ்விடம்தனக்கிருக்கத் தகாதென்று) ஆலோசித்து(த்தாங்களே) விட்டுப்போகாவோ? (உக)

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.— (பொருப்பிடை) ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரத்திலே புகுந்து தன்னுடம்பைப்பேணாதே நங் கார்யம் செய்யாநின்றான். நீங்களுடம்பையொறுக்க வேண்டாவென்கிறார்.

(பொருப்பித்யாதி) பனிநாள்மலைகளில், பொய்கைகளிலே புக்குக்குளித்து. (ஐந்தித்யாதி) கோடைநாள்பஞ்சாக்நி மத்யஸ்தனுய் நிற்கவும் வேண்டா. (விருப்பித்யாதி) விரும்பப்படுவதான திருவெஃகாவிலே சேர்ந்தவனை. (மெய்ம்மலரித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநனாய் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆய்ந்து-அநுஸந்தித்துக் கைதொழுதால் அசேதநமான கொடியபாபங்கள் தான் தன்னையாஶ்ரயிக்க நிற்கவற்றோ? தீவினைகள்தாமே ஆராய்ந்து நமக்கு நிலமன்றென்று போகாவோவென்றுமாம். "வ்ருஷ்டிப்ரதீக்ஷாஸ்ஸாலயஃ - வ்ருஷ்டிப்ரதீக்ஷாஸ்ஸாலயஃ" என்னும் ந்யாயத்தாலே "சும்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே" என்கிறபடியே. எசு.

அரு.—எழுபத்தாறும்பாட்டு.— சாலயஃ - ஸஸ்யங்களானவைகள் வர்ஷத்தைப்பார்க்குமாப்போலே பாபங்களு மிவனைவிட்டுப் போகைக்கு பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அஃகாவே-கிட்டாவே. ஆய்ந்து-இரண்டிடத்திலுமந்வயம். எசு.

ஆய்ந்தவருமறையோன்நான்முகத்தோன்நன்குறங்கில்
வாய்ந்தகுழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த
முடிப்போதுமூன்றேழென்றெண்ணினான், ஆர்ந்த
அடிப்போதுநங்கட்கரண். எஎ.

அர்.—ஆய்ந்த அரு மறையோன் நான்முகத்தோன் நல் குறங்கில் வாய்ந்த குழவியாய் (8) வாள் அரக்கன் ஏய்ந்த போது முடி மூன்றுமூஏழு எண்ணினான் (15) ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கு அரண். (19)

அர்.—அர்த்தவிசாரபுரஸ்ஸரமாகஓதப்பட்டும் பெறுதற்கரியதுமான வேதங்களையுடைய சதுர்முகப்ரஹ்மாவினுடைய அழகிய மடியில் அமைந்துபள்ளிகொண்ட சிறுகுழந்தையாய்க்கொண்டு (அ) வாளாயுதத்தையுடைய ராவணஸுரனுடைய (அறுக்கைக்குத்) தகுதியான புஷ்பம்போன்ற தலைகளை "மூன்றுஏழு" என்று எண்ணினஸர்வேஸ்வரனுடைய (கூ) கல்யாணகுணபூர்ணமான திருவடித்தாமரையே நமக்கு ரக்ஷகம். (கக) எஎ

வ்யா.—அவ.— எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— (ஆய்ந்தவருமறையோன்) கீழ்ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவே உங்கள் பாபங்களெல்லாம் போமென்றது. இதில் அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வழிகேடாகப்புக்கால் பரிஹரிப்பானவனென்கிறது.

(ஆய்ந்தவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனாலே ஓதுவிக்கப்பட்டு வேதார்த்தநிரூபணம் பண்ணவல்ல ப்ரஹ்மாவினுடைய குறங்கிலே, ஸ்வாபாவிகமான சேஷித்வமில்லாமையாலே புதுக்கும்பிடைக்கண்டிருமாந்து தங்களநர்த்தமறியாதே ராவணனுக்குத் தெடுத்தெல்லாம் கொடுக்கப்புக இவனாலே நோவுபட்டாலும் நமமுடைய பாடேயிறே இவர்கள் வந்து விழுவதென்றுபார்த்து. (வாய்ந்தகுழவியாய்) அழகியபிள்ளையாய். (வாளரக்கன்) ஸாயுதனான ராக்ஷஸனுடைய. (ஏய்ந்தவித்யாதி) ராக்ஷஸனுடைய தலைகளை மௌக்த்யத்தாலே மூன்றேழென்றெண்ணினவனுடையஅபேக்ஷிதத்தைச் செய்யவற்றாய் போக்யமான திருவடிகள் நமக்குரக்ஷை. எஎ.

அரு.—எழுபத்தேழாம்பாட்டு.— வழிகேடாக- துர்மார்க்கராகப்புக்கால், தப்புவரப்புக்காலென்றபடி. தெடுத்தெல்லாம் - அவனபேக்ஷித்ததெல்லாம். (ஆர்ந்தவடி) ஆருகை-பூர்ணமாய், அவரவரபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கவற்றாகை. எஎ.

அரணாநமக்கென்று மாழிவலவன்
முரனாள்வலம்சுழிந்தமொய்ம்பன் —சரணாமேல்
ஏதுகதியேதுநிலையேதுபிறப்பென்னாதே
ஓதுகதிமாயனையே யோர்த்து. எஅ.

அந்.—ஆழி வலவன் முரன் நாள் வலம் சுழிந்த மொய்ம்பன் சரணாமேல் (8) கதி ஏது, நிலை ஏது, பிறப்பு ஏது, என்னாதே நமக்கு என்றும் அரணாம். (18 கதி மாயனையே ஓர்த்து ஓது. (22)

அர்.— திருவாழியை வலதுதிருக்கையிலேந்தினவனாய் முராஸுரனுடைய வயஸ்ஸினால் (சிரஜீவித்வத்தால்) வந்த பலத்தைப் போக்கின பலிஷ்டனானைஶ்வரியபதி ரக்ஷகனிடத்தில் (அ) ஜ்ஞாநமெது, அநுஷ்டான மெது, ஜந்ம மெது, என்றாலோசியாதே நமக்கெப்போதும் ரக்ஷகனாகும். (கஅ) (ஆகையால்) (மனமே!) சரண்யனாய் ஆஶ்சர்யபூதனானவனையே த்யாநித்துச் சொல்லு. (உஉ) எஅ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அரணும்) அவன் ஸர்வரக்ஷகனாகிலும் நம்முடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்த ஜந்மங்களினுடைய கொற்றைபார்க்கவேண்டாவோவென்ன; வேண்டாவென்கிறது.

(அரணமித்யாதி) ஸர்வசக்தி நமக்குரக்ஷையாம். வலவருகே திருவாழிபிடிக்குமவன் போலேகாணும் ரக்ஷகனாவான். தன்னைப்புரஸ்கரித்திறே, "மாஶுச:" என்றது. இவனுடைய அஹம்புத்தி சோகநிமித்தம்; அவனுடைய அஹம்புத்தி சோகநிவர்த்தகம். (முரனாள்வலஞ்சுழிந்த மொய்ம்பன்) விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷிக்க வல்லனென்னு மிடத்தைபுபபாதிக்கிறது. முரனுடைய ஆயுஸ்ஸாகிற மிடுக்கை முடிக்கவல்ல மிடுக்கன். (சரணமேலித்யாதி) அவன் ரக்ஷகனமிடத்தில் ஜ்ஞாநமேது, வ்ருத்தமேது, ஜந்மமேது; என்றாராயாதே. (ஆழிவலவனரணம்) ஆஶ்ரயணீயனும் "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:" ஸமோஹம்ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:" "யேவிஸ்ருஜ்ய... யோநய:-யேபிஸ்யு:பாபயோநய:" எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளு·சண்டாளர்களாகிலும்". (ஓதுகதிமாயனையே யோர்த்து) சரண்யனாய் ஆஶ்சர்யபூதனானவனை அநுஸந்தித்து அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லு.　　　　எஅ.

அரு.— எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு.— சக்தியைக் காட்டியே ரக்ஷிப்பதோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி). ஈஶ்வரனிவனுடைய ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள் ஆராயாதேரக்ஷகனென்னுமதுக்குப்ப்ரமாண மருளிச்செய்கிறார் (ஸமோஹமித்யாதி), கதி - சரண்யன்.　　　　எஅ.

ஓர்த்தமனத்தரா யைந்தடக்கியாராய்ந்து
பேர்த்தால்பிறப்பேழும்பேர்க்கலாம்—கார்த்த
விரையார்நறுந்துழாய் வீங்கோதமேனி
நிரையாரயார்பனையே நின்று.　　　　(எகூ)

அ.—கார்த்த விரை ஆர் நறு துழாய் வீங்கு ஓதம் மேனி (8) நிரை ஆரம் மார்பனையே நின்று ஓர்த்த மனத்தராய் (14) ஐந்து அடக்கி ஆராய்ந்து பேர்த்தால் ஏழ் பிறப்பும் பேர்க்கலாம். (21)

அர்.—பசுமையாய் ஸௌந்தர்ய பூர்ணமாய் பரிமளயுக்தமான திருத்துழாயையுடையனாய் பொங்குகிற கடல்போன்ற திருமேனியுடையனாய் (அ) ஒழுங்கான ஹாரத்தையுடைய திருமார்பையுடையனை ஸர்வேஶ்வரனையே ஸ்திரமாயிருந்து த்யாநித்த மனமுடையவர்களாய்க்கொண்டு (கச) பஞ்சேந்த்ரியங்களை நிக்ரஹித்து (விஷயங்களின்தோஷத்தை) ஆலோசித்து (அதில்நின்றும்மநஸ்ஸைத்) திருப்பினால் மேல்வரப்போகிற ஜந்மங்களையெல்லாம் போக்கலாம்.(உக)எகூ.

வ்யா.—அவ.—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (ஓர்த்தமனத்தராய்) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபத்தைப்போக்கும் போது அநந்தகாலம் வேண்டாவோ வென்னில்; அவனையநுஸந்தித்து சப்தாதிகளிலே அநாதரம்பிறக்கச் சடக்கெனப்போக்கலாமென்கிறது.

(கார்த்தவித்யாதி) அழகியதிருத்துழாய் மாலையையுடையவனுமாய், தேங்கினகடல் போலே யிருக்கும் திருமேனியை யுடையவனுமாய், சப்தாதிகளை நாக்குவளைக்கலாம்படி ஆபரணவழகையுடையவனை. (நின்று ஓர்த்தமனத்தராயித்யாதி) நின்று அநுஸந்தித்த மநஸ்ஸையுடையராய் இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி யடக்கி, அவைபொல்லாதென் றாராய்ந்து ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கப்புக்கால் போக்கலாம். ஏழ்பிறப்பென்றது உபலக்ஷணம் ; ஜந்மமடங்கப் போக்கலாமென்றபடி. எகூ.

நின்றெதிராயநிரைமணித் தேர்வாணன்தோள்
ஒன்றியவீரைஞ் ஞூறுடன்துணிய—வென்றிலங்கும்
ஆர்படுவான்நேமியரவணையான் சேவடிக்கே
நேர்படுவான்தான்முயலும் நெஞ்சு. அ0.

அ.—நின்று நிரை மணி தேர் எதிராய (5) வாணன் தோள் ஒன்றிய ஈரைஞ்ஞூறு உடன் துணிய வென்று (12) இலங்கும் ஆர்படுவான் நேமி அரவணையான் சே அடிக்கே நேர்படுவான் நெஞ்சு தான் முயலும். (22)

அர்.—(ஸர்வேஶ்வரனென்றறியாமல்) இருந்து அழகிய மணிகளிழைத்த தேரின்மேலேறி எதிராகவந்த (ரு) பாணாஸுரனுடைய

தோளில் சேர்ந்திருக்கிற ஆயிரம்கைகளை உடனே அறும்படி (வெட்டி) ஜயித்து (கஉ) ப்ரகாசியாநின்ற கூர்மையான திருவாழியையுடையனாய் திருவநந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய சிவந்த திருவடியை யடைகைக்காக மநஸ்ஸு தானே ப்ரயத்நம்செய்யும். (உஉ)　　அ௦.

வ்யா.—அவ.— எண்பதாம்பாட்டு.— (நின்றெதிராய) நம்மால் இந்த்ரியஜயம்பண்ணி அவனை யநுஸந்தித்து ஸம்ஸாரஸம்பந்த மறுக்கப்போகாது; அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்க அவனை யநுஸந்திக்க வாசைப்படாநின்றது நெஞ்சென்கிறார்.

(நின்றெதிராயவித்யாதி) தாமஸதேவதையை ஆஶ்ரயிக்கையாலே ஸர்வேஶ்வரனென்றறியாதே எதிரிட்டுத் தேரையுடையனான பாணனுடையதோளோடே தோளொன்றியவல்லாதஆயிரந்தோளுந் துணியும்படிக் கீடாக வென்று. ஒளியையுங் கூர்மையையு முடைய திருவாழியையுடைய அநந்தசாயியுடைய திருவடிகளிலே யணைய நெஞ்சானது தானே ப்ரவர்த்தியாநின்றது.　　அ௦.

அரு.—எண்பதாம்பாட்டு.— ஆர்படுகை - கூர்மையுண்டாகை. ஆர் - கூரிசு. வான் - பெருமை. நேர்படுவான்-நேர்படுகைக்காக; அணைய வென்றபடி.　　அ௦.

நெஞ்சால்நினைப்பரியனேலும், நிலைப்பெற்றென்
நெஞ்சமேபேசாய், நினைக்குங்கால்—நெஞ்சத்துப்
பேராதுநிற்கும்பெருமானை யென்கொலோ
ஓராதுநிற்பதுணர்வு.　　அக.

அந்.—நெஞ்சால் நினைப்பரியனேலும் என் நெஞ்சமே! நிலைபெற்று பேசாய். (6) நினைக்குங்கால் நெஞ்சத்து பேராது நிற்கும் பெருமானை உணர்வு ஓராது நிற்பது என்கொலோ? (15)

அர்.—மநஸ்ஸினால் நினைக்கதுர்லபனாகிலும் எனது மனமே! ஸ்திரமாயிருந்து (அவனைச்) சொல்லப்பாராய். (சு) (ஒருகால்) நினைக்கில் மனதை விட்டுப்போகாமல் ஸ்திரமாய்வாஸம்செய்யும் ஸர்வேஶ்வரனை அறிவு நினையா திருப்பது எந்தக்காரணத்தினாலிருக்கலாம்? (கரு)　　அக.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.—(நெஞ்சால்) கீழ்ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லாதது நமக்குண்டானவாறே நெஞ்சு பகவத்விஷயத்

திலே மண்டிற்றென்று கொண்டாடினர். விஷயத்தைப்பார்த்த வாறே அடியிட்டிலராயிருந்தாரென்கிறது.

(நெஞ்சாலித்யாதி) நெஞ்சமே உன்னால் நினைக்கப்போகாதாகிலும். (நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சமேபேசாய்) ஐஸ்வர்யங்கண்டு பிற்காலியாதே அநுபவியாய். (நினைக்குங்காலித்யாதி) ஒருகால் நினைக்கில் நாக்குண்டாநாவெழாவென்று நெஞ்சுவிட்டுப் போகவறியாத ஸர்வேஸ்வரனை. "கண்ணுள்ளேநிற்குங்காதன்மையாற்றொழில்" என்கிறபடியே. (என்கொலோவித்யாதி) அவனை நினையாதே மணலைமுக்கப்பார்க்கிறதோ? அவனை நினையாதே தானுண்டாமபடி எங்ஙனே. "ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு". அக.

அரு.—எண்பத்தோராம்பாட்டு.— உணர்வானது ஓராதுநிற்பதென்கொலோ-ஸத்தையுண்டாம்படிநிற்பது; எங்ஙனேயென்றபடி.

உணரிலுணர்வரியனுள்ளம்புகுந்து
புணரிலுங்காண்பரியனுண்மை—இணரணைய
கொங்கணைந்துவண்டறையுந் தண்டுழாய்க்கோமானை
எங்கணைந்துகாண்டுமினி. அ௨.

அந்.—உணரில் உணர்வரியன். உள்ளம் புகுந்து புணரிலும் உண்மை காண்பரியன். (7) இனி இணர் அணைய வண்டு கொங்கு அணைந்து அறையும் தண் துழாய் கோமானை (17) எங்கு அணைந்து காண்டும். (20)

அர்.— (தானே) அறியப்பார்க்கில் அறிகைக்கஸாத்யன். ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்துச் சேர்ந்திருந்தாலும் உள்ளபடியாகக் காண்கைக் கஸாத்யன். (எ) இப்போது, பூங்கொத்துத் தாழும்படி வண்டுகள் தேனில் சேர்ந்து பாடாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸ்வாமியை (௧எ) எங்கே போய்க் காண்போம்.(௨0)அ௨.

வ்யா.— எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு — (உணரிலுணர்வரியன்) தன்னாலுமறியப்போகாது; இவனாலுமறியப்போகாது. "தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியானை" ஸ்வயத்நத்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது. (உள்ளமித்யாதி) தானேவந்து ஹ்ருதயத்திலே புணர்ந்தானேயாகிலும் அவனுடைய உண்மையறியப்போகாது. (இணரணையவித்யாதி) காணவரியனென்று கைவாங்கப்போகாதென்கிறது. பூங்கொத்துக்கள் தாழும்படிக்கீடாக மதுவைப்பாநம்பண்ணி

வண்டுகள் சப்தியாநின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனையெங்கேகிட்டிக்காண்போமினி. அ௨.

அரு.—எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு.—புணரிலுமென்னும்பாடம்; உள்ளத்தேபுகுந்தபின்பும், உணரிலுமென்னும்பாடம். இணர்-பூங்கொத்து. கொங்கு-தேன். அணைய-தாழ. அ௨.

இனியவன்மாயனெனவுரைப்பரேலும்
இனியவன்காண்பரியனேலும்—இனியவன்
கள்ளத்தால் மண்கொண்டுவிண்கடந்தபைங்கழலான்
உள்ளத்தினுள்ளே யுளன். அ௩.

அ்.—இனி அவன் மாயன் என உரைப்பரேலும் இனி அவன் காண்பரியனேலும் (8) கள்ளத்தால் மண் கொண்டு விண் கடந்த பை கழலான் இனியவன் உள்ளத்தின் உள்ளே உளன். (19)

அர்.—இப்போது அந்தஸர்வேஶ்வரன் (காணவரிய) மாயாவி என்று சொன்னார்களேயாகிலும் இப்போது அந்த ஶ்ரியஃபதி ஸாக்ஷாத்கரிக்கதுர்லபனாகிலும் (அ) வஞ்சனையினால் பூமியை ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்டு ஆகாசத்தையு மளந்த அழகிய திருவடியையுடைய போக்ய பூதனான அந்த ஸர்வேஶ்வரன் ஹ்ருதயத்திற் குள்ளே வாஸம்செய்கிறான். (கக) அ௩.

வ்யா.—எண்பத்து மூன்றாம்பாட்டு.—(இனியவனித்யாதி) வர்த்தமான தசையில் ப்ரக்ருதியிலே ஸம்பந்தித்து "மம மாயா துரத்யயா" என்னும்படி காணவரியனானாலும், (இனியித்யாதி) நெஞ்சுக்கினியனுமாய்த் தன்னுடைமையை மஹாபலிபக்கலிலே வஞ்சித்தாயைக் கொண்டளந்தவன் ஹ்ருதயத்திலே நின்று மறக்கவொட்டான். அ௩.

அரு—எண்பத்துமூன்றாம்பாட்டு.— (இனிஇத்யாதி) மாயன்-சேதனரைப் ப்ரக்ருதியிலே யிடு மவனென்றாலும், ஒருவர்க்குங்காணப்போகாதவனென்றாலும் மாவலிக்குக்காட்டினாற்போலேதானே காட்டக்கண்டவனுக்கு ஸுலபனென்றபடி. அ௩.

உளனாயநான்மறையினுட்பொருளை, உள்ளத்
துளனாகத்தேர்ந்துணர்வரேலும்—உளனாய
வண்டாமரைநெடுங்கண் மாயவனையாவரே
கண்டாருகப்பர்கவி. அ௪.

அ்.—நால் மறையின் உள் பொருள் உளனாயனை (5) உள்ளத்து உளனாகதேர்ந்து உணர்வரேலும் (9) வண் தாமரை நெடும் கண் மாயவன் உளனாயனை சவி உகப்பர் கண்டார் யாவர். (19)

அர்—நால்வகையான வேதங்களி னுட்பொருளாக உள்ளவனை (ரு) ஹ்ருதயத்தி லிருக்கிறவனாக ஆராய்ந்து அறிந்தார்களேயாகிலும் (கூ) அழகிய தாமரைபோல் நீண்ட திருக்கண்களையுடையனாய் ஆஸ்சர்யபூதனா யுள்ளவனைக் கவிபாடுகைக் காசைப்படுவாரல்லது ஸாக்ஷாத்கரிப்பவர் எவர். (கக) அச.

வ்யா.—எண்பத்துநாலாம்பாட்டு.—(உளனித்யாதி) நிர்த்தோஷ ப்ரமாணஸித்தனாகையாலே தானுளனாய் வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டவனை. (உள்ளத்தித்யாதி) கர்மயோகத்தாலே ஜ்ஞாநயோகம் கைவந்து ஜ்ஞாநயோகத்தாலே காணவாசைப்பட்டாரேயாகிலும். (உளனாயவித்யாதி) "யஸ்யாகுவ ஜ்ரவஸஂவ-ணூ௱கடுேவஃகூிணீ-யதா கப்யாஸம்புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான கண்ணழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை ஆர்காணவல்லார். (உகப்பர்கவி) பின்னைக்காணும்படி எங்ஙனேயென்னில் அவனுடைய ஸ்தோத்ரத்தையுகக்குமத்தனை. அச.

கவியினார்கைபுனைந்துகண்ணார்கழல்போய்ச்
செவியினார்கேள்வியராய்ச்சேர்ந்தார்—புவியினார்
போற்றியுரைக்கப்பொலியுமேபின்னைக்காய்
ஏற்றுயிரையட்டானெழில். அரு.

அ்.—கவியினார் கை புனைந்து கண் ஆர் கழல் போய் (7) செவியின் ஆர் கேள்வியராய் சேர்ந்தார் புவியினார் (12) பின்னைக் காய் ஏற்று உயிரை அட்டான் எழில் போற்றி உரைக்க பொலியுமே? (20)

அர்.— ஸ்தோத்ரம்செய்கிறவர்களாய்க்கொண்டு கைகளைக் கூப்பிக் கண்களை யழகிய திருவடிகளிலே போம்படிசெய்து (எ) காதில் நிறைந்த (ததியகுண) ஸ்ரவணத்தையுடையரா யடைந்த பூலோகத்தார் (கஉ) நப்பின்னைபபிராட்டிக்காக எருதி னுயிரைப் போக்கின ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை ஸ்துதித்துச் சொல்லில் ஸம்ருத்தமாகுமோ? (அதைப்பூர்ணமாகச் சொல்லப்போமோ)? உ௦.அரு

வ்யா.— அவ.— எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு;— (கவியினார்) ஒருத்தராலறியப்போகாதாகில் "வாழ்த்துவார்பலராக" என்னும்படியே பூமியிலுள்ளாரெல்லாருங் கூடினாலும் அறியவும் ஏத்தவும் போமோவென்னில், ஒண்ணாதென்கிறது.

(கவியினார்கைபுனைந்து) ஸ்தோத்ரத்தாலே அபிமாநசூந்யராய்த்தொழுது. (கண்ணார்கழல்போய்) கண்விலக்ஷணமான திருவடிகளையடைந்து. (செவியினாரித்யாதி) செவிநிறைந்த கேள்வியையுடையராய்ச்சேர்ந்தாரான பூமியிலுள்ளாரெல்லாம். (போற்றியுரைக்கப்பொலியுமே) எல்லாருங்கூடப்போற்றியுரையாநின்றால் அங்குத்தைக்கேதேனும் அதிசயத்தைப்பண்ணப்போமோ? (பின்னைக்காயித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டி கலவிக்கு ப்ரதிபந்தகமான வ்ருஷபங்களையடர்த்தவொருசெயலையும் வடிவழகையும் முடியச்சொல்லப்போமோ. அடு.

அரு.— எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு.— பொலியுமே - இவர்களாலே ஏத்தி அதிசயத்தை யுண்டாக்கப்போமோ? ஏத்தி முடியாதென்றபடி. அடு.

எழில்கொண்டுமின்னுக்கொடியெடுத்து, வேகத்
தொழில்கொண்டுதான்முழங்கித்தோன்றும் — எழில்
நீர்மேகமன்னநெடுமால்நிறம்போலக் [கொண்ட
கார்வானங்காட்டுங்கலந்து. அசா.

அ.— எழில்கொண்டு மின் கொடி எடுத்து வேகம் தொழில் கொண்டு (6) தான் முழங்கி தோன்றும் கார் வானம் (11) எழில் கொண்ட நீர் மேகமன்ன நெடுமால் நிறம்போல கலந்து காட்டும். (16)

அர்.— அழகை யுடையதாய் மின்னலை த்வஜமாக வெடுத்து அதிவேகமான கமநவ்யாபாரத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு. (சு) தானே கர்ஜநம்செய்துகொண்டுவிளங்காநின்ற மழைக்காலத்து மேகமானது (கக) அழகுபடைத்த ஜலபாநம்செய்திருக்கிற மேகம்போன்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப்போல் ஒத்துக் காட்டாநிற்கும். (கசு) அசா.

வ்யா.— அவ.—எண்பத்தாறும்பாட்டு.— (எழில்) ஸ்வரூபரூபங்கள் பரிச்சேதிக்கப்போகாது; உபமாநத்திலே சிறிதுசொல்லலாமித்தனையென்கிறது.

(எழிலித்யாதி) எழிலையுடைத்தான மின்னைக்கொடியாகவெடுத்து. (வேகத்தொழிலித்யாதி) வேகத்தையுடைத்தான தொழிலைக்கொண்டுதானே முழங்கித் தோன்றாநின்றகார்வானம்.(எழிலித்யாதி) ஆகளமாக நீரைப்பாநம்பண்ணின காளமேகம்போலே யிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிறம்போலே. (காரித்யாதி)சார்காலத்திலே மேகமானது கலந்து காட்டும். அசு.

அரு.— எண்பத்தாறும்பாட்டு,— ஆகளம் - ஆகண்டம்-கழுத்துமட்டாக வென்றபடி. கலந்துகாட்டும் – ஒத்துக்காட்டுமென்றபடி.

கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணா, நின்மேனி
மலர்ந்துமரதகமேகாட்டும்—நலந்திகழும்
கொந்தின்வாய்வண்டறையும் தண்டுழாய்க்கோமானை
அந்திவான்காட்டுமது. அஎ.

அங்.—கண்ணா! மணி கலந்து இமைக்கும் நின் மேனி மரதகம் மலர்ந்து காட்டும்.(9)நலம் திகழும் கொந்தின்வாய் வண்டு அறையும் தண் துழாய் கோமானை அது அந்தி வான் காட்டும். (21)

அர்.—கண்ணனே! கௌஸ்துபமணியோடு சேர்ந்து ப்ரகாசியாநின்றுள்ள உன்னுடைய் திருமேனியை மரதகமணி சுற்றும் பரவாநின்றகாந்தியையுடையதாய்கொண்டு தர்சிப்பிக்கும். (க) ஸௌந்தர்யத்தினால் விளங்காநின்ற பூங்கொத்தி லிருந்து வண்டுகள் சப்தியாநின்ற குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸ்வாமியை அந்தஸந்த்யாகாலத்திலுண்டானமேகமானது தர்சிப்பியாநிற்கும்.(உக)அஎ

வ்பா,— அவ.—எண்பத்தேழாம்பாட்டு.—(கலந்து) பின்னையுமுபமாநத்திலே பார்க்கிறார்.

(கலந்தித்யாதி) ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடேகலந்து ப்ரகாசியாநின்ற உன்னுடைய திருமேனியை, ப்ரகாசியாநின்ற ஸ்ரமஹரமான மரதகமே காட்டாநின்றது. (நலந்திகழுமித்யாதி)அழகுதிகழாநின்ற கொத்திலே வண்டறையாநின்ற திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை ஸந்த்யாராகத்தாலே சிவந்தமேகங்காட்டாகின்றது. அஎ.

அரு.— எண்பத்தேழாம்பாட்டு — கண்ணா - கண்ணனே; கலந்து மணியிமைக்கும-மணியோடே கலந்து,மணியோடே கூட. இமைக்கும்-ப்ரகாசிக்கும். அஎ.

அதுநன்றிதுதீதென்றையப்படாதே
மதுநின்றதண்டுழாய்மார்பன்—பொதுநின்ற
பொன்னங்கழலேதொழுமின், முழுவினைகள்
முன்னங்கழலும் முடிந்து. அஅ.

அங்.—அது நன்று இது தீது என்று ஐயப்படாதே(6)மது நின்ற தண் துழாய்மார்பன் (11) பொது நின்ற பொன் அம் கழல் தொழுமின் (17) முழுவினைகள் முன்னம் முடிந்து கழலும். (21)

அர்.—அந்தபகவத்விஷயம் நல்லது, இந்தஸம்ஸாரம் தீயது, என்று (என்ற அம்சத்தில்) ஸம்சயியாமல்(கூ)தேன் நிறைந்த குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையைத்திருமார்பிலுடைய ஸ்ரியஃபதியினுடைய (கக) (ஸமஸ்த ஜநங்களுக்கும் (ஆஸ்ரயிக்க) ஸாதாரணமாயிருக்கிற பொன்போலழகிய திருவடியை யாஸ்ரயியுங்கோள். (கஎ) ஸமஸ்தபாபங்களும் ஆஸ்ரயிப்பதற்கு முன்னமே (ஆஸ்ரயிக்கவொருப்பட்டபோதே) நசித்து (உங்களைவிட்டு) நீங்கும். (உக) அஅ.

வ்யா.—அவ.—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— (அதுநன்று) அது நன்றிதுதீதென்று ஸம்சயியாதே ஸர்வேஸ்வரனையாஸ்ரயியுங்கோள்; உங்களுடைய ப்ரதிபந்தகங்கள் வேறொருவ்யக்திக்காகாதபடி போமென்கிறார்.

(அதுநன்றித்யாதி) பகவத் ப்ராவண்யம் நன்று, விஷயப்ராவண்யம் பொல்லாதென்று ஸம்சயப்படாதே. (மதுநின்றவித்யாதி) ஸம்சயிக்கவொண்ணாதபடி ஆதிராஜ்யஸூசகமானதிருத்துழாயையுடையவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள். (முழுவினையித்யாதி) நீங்கள் பண்ணின பாபம் வ்யக்த்யந்தரத்துக்கு ஆகாதபடி நசிக்கும். அஅ.

அரு.— எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு.— ஸம்சயப்படாதே - பொல்லாதது பொல்லாததே நல்லது நல்லதே; இதில்சம்சயமில்லை என்றபடி. முடிந்துகழலும். அஅ.

முடிந்தபொழுதில்குறவாணர், ஏனம்
படிந்துழுசால்பைந்தினைகள்வித்தத்—தடிந்தெழுந்த
வேய்ங்கழைபோய்விண்திறக்கும்வேங்கடமே, மேலொருநாள்
தீங்குழல்வாய்வைத்தான்சிலம்பு. அகூ.

அந்.—முடிந்தபொழுதில் குறவாணர் ஏனம் படிந்து உழு சால் பை தினைகள் வித்த (9) தடிந்து எழுந்த வேய் கழை போய் விண் திறக்கும் வேங்கடமே (17) மேலொருநாள் தீ குழல் வாய்வைத் தான் சிலம்பு. (உஉ)

அர்.— கிழத்தனத்திலுள்ள குறவர்கள், பன்றி யூன்றி யுழுத சாலிலே ஸ்லாக்யமான தினைகளை விரைக்க, (அ) (அச்சாலில்) வெட்டுண்டு (பின்னும்) முளைத்த மூங்கிலின் நுனி உயர்ந்து ஆகாசத்தைப் பிளவாநின்ற திருமலையே (கஎ) பூர்வகாலத்தில் ஸுந்தரமான வேணுவைத் திருப்பவளத்திலமைத்த க்ருஷ்ணனுடைய பர்வதம். (உஉ) அகூ.

வ்யா.— அவ.— எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— (முடிந்த) திருமலையில் குறவரோடு திருவேங்கடமுடையானோடு வாசியற எல்லா முத்தேஶ்யமாயிருக்கிறபடி.

(முடிந்தவித்யாதி) சரமாவஸ்த்தையிலே வர்த்திக்கிற குறவர்க்கு நிர்வாஹகர். (ஏனமித்யாதி) தங்களுக்கு பலமின்றிக்கே பன்றியுழுத சாலிலே அழகியதினைகளை வித்த. (தடிந்தித்யாதி) தினைவிரைக்கைக்காக வெட்டியெழுந்த வேய்ங்கழைபோய் விண்ணைத்திறக்கும் திருமலை. (மேலித்யாதி) புண்டொருநாள் இனியகுழலை வாயிலேவைத்துத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரை வசீகரித்தாற்போலே யொரு மலையிலேநின்று ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்க நிற்குமவன் சிலம்பு. அகூ.

அரு — எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.— முடிந்தகாலம் - வ்ருத்தாப்யமாய், அத்தால் சரமாவஸ்த்தை யென்கிறது. மூங்கில் - அலர்ந்து வெட்டிப்பொகட்டது நிலப்பண்பாலே கிழங்கு குருத்திட்டு கழைநுனி ஆகாசத்தைக்கிட்டக்கிளருமென்றபடி. சிலம்பு - மலைக்கும்பேர். அகூ.

சிலம்பும் செறிகழலும் சென்றிசைப்ப, விண்ணு
றலம்பியசேவடிபோய், அண்டம்—புலம்பியதோள்
எண்டிசையுஞ்சூழ விடம் போதாதென்கொலோ
வண்டுழாய் மாலளந்தமண். கூ0.

அந்.— சிலம்பும் செறி கழலும் விண் ஆறு அலம்பிய சே அடி போய் (9) அண்டம் சென்று இசைப்ப அண்டம் புலம்பிய தோள்

(15) எண்திசையும் சூழ வண் துழாய் மால் அளந்த மண் இடம்போதாது. என்கொலோ? (24)

அர்.— கால் சலங்கையையும் பொருந்தச் சாத்தின வீரத்தண்டையையுமுடையதாய் ஆகாசகங்கையினால் விளக்கப்பட்ட அழகிய திருவடி வளர்ந்து (௯) அண்டபித்திவரையில் சென்று சப்திக்க, (அப்போது) அண்டத்திலுள்ள தேவர்கள் ஸ்தோத்ரஞ் செய்யாநின்ற திருத்தோள் (கரு) எட்டுத்திக்குகளையும் வ்யாபிக்க, ஸுந்தரமான திருத்துழாய்மாலையை யுடைய ஸர்வேஸ்வர னளந்த பூமியானது (அளக்கைக்கு) இடம்போராமலிருந்தது. (உச) ௯0.

வ்யா.— அவ.— தொண்ணூறாம்பாட்டு.— (சிலம்பும்) திருமலையில் மூங்கில்களகப்பட உத்தேஶ்யமானவிடத்தில் அதில் நின்றவன் உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே என்கிறார்.

(சிலம்பித்யாதி) சிலம்பையும் செறிகழலையுமுடைத்தாய் கங்கையிலே விளக்கின திருவடிபோய் அண்டம் சென்றிசைப்ப. (புலம்பியதோள்) "ஸஜைஹஸ்ராண்ய்-ஸங்கைஸ்ஸுராணும்" என்று தேவர்களாலே திரள் திரளாகநின்றேத்தப்பட்டதோள். எட்டுத்திக்கும்சூழ விடம்போராது. (என்கொலோவித்யாதி) அளக்குமவன் அளக்கப்படுமத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டன்றோ அளப்பது. ௯0.

அரு.—தொண்ணூறாம்பாட்டு.— "திருவடி அண்டம் சென்றிசைப்ப" என்றுகீழும் "அண்டம்புலம்பியதோள்" என்றுமேலும அண்டசப்தம்கூட்டுவது; அப்போது அண்டத்திலுள்ளார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டதோளென்றபடி. (அளப்பது)இடம்போராததை எப்படி அளந்தானென்றபடி. ௯0.

மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டும், ஆற்றாதாய்
வெண்ணெய்விழுங்கவெகுண்டு, ஆய்ச்சி— கண்ணிக்
கயிற்றினால்கட்டத்தான் கட்டுண்டிருந்தான்
வயிற்றினோடாற்றாமகன். ௯௧.

அந்.— வயிற்றினோடு ஆற்றா மகன் மண் உண்டும் பேய்ச்சி முலை உண்டும் (8) ஆற்றாதாய் வெண்ணெய் விழுங்க ஆய்ச்சி வெகுண்டு கண்ணி கயிற்றினால் கட்ட தான் கட்டுண்டு இருந்தான்(19)

அர்.—வயிற்றைக்கொண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாத பிள்ளையாகிய க்ருஷ்ணன் மண்ணை யமுதுசெய்தும் பூதனையின் முலைப்பாலைய

முதுசெய்தும் (கூ) த்ருப்தியில்லாதவனாய்க்கொண்டு வெண்ணெயை யமுதுசெய்ய அதற்கு யசோதாதேவி கோபித்து முடிகளையுடைய கயிற்றினால்கட்டினபோது தான் பந்தப்பட்டிருந்தான். (கக). கூக.

வ்யா.—அவ.— தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு.— (மண்ணுண்டு) ஸாயாங்யேந ஜகத்தை உண்டும் ப்ரதிகூலருடைய ப்ராணனையும் அநுகூலர் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யத்தையுண்டும் பர்யாப்தமாயிற்றில்லை யென்கிறது.

(மண்ணுண்டு பேய்ச்சிமுலையுண்டு மாற்றாதாய்) ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்தும், பூதனையுடைய ப்ராணனையுண்டும், இரண்டாலும் அபர்யாப்தனாய். (வெண்ணெய்விழுங்க வெகுண்டாய்ச்சி)இவனுக்கு வெண்ணெய் களவுகாண்கையிலுள்ள ஸ்நேஹம் போருமிறே அவளுக்கு ரக்ஷிக்கையிலும். வெண்ணெய் களவுபோயிற்றென்ற மாத்ரத்திலே இவன்முகத்தில் பையாப்பைக்கண்டு தாயார்சீறி. (கண்ணிக்கயிறித்யாதி) பலபிணையுடைத்தான கயிற்றிலேயவள் கட்டுவதற்குப் பரிஹாரமின்றிக்கே கட்டுண்டிருந்தான். "தாயெடுத்த சிறுகோலுக்குளைந்து" "மையுண்வார்த்தையுளன்னை கோல்கொள்ள நீயுந் தாமரைக்கண்கள் நீர்மல்கப் பையவேநிலையும்" "முழுதும்வெண்ணெயளைந்துதொட்டுண்ணும் முகிழிளஞ் சிறுத் தாமரைக்கையும்" (வயிற்றினோடாற்றாமகன்) இதுக்குப் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் வயிற்றை வண்ணானுக்கிட்டாலோவென்று பணித்தார். கூக.

அரு.—தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு.— அவதாரிகை (ஸாயாங்யேந இத்யாதி). வெகுள்வேண்டுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கித்யாதி). பயப்பட்டிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தாயெடுத்த இத்யாதி). ரஸோக்தி யருளிச்செய்கிறார் (இதுக்குப் பிள்ளையித்யாதி). கூக.

மகனொருவர்க்கல்லாத மாமேனிமாயன்
மகனாமவன்மகன்தன்காதல்—மகனைச்
சிறைசெய்தவாணன்தோள் செற்றான்கழலே
நிறைசெய்தென்னெஞ்சே நினை. கூஉ.

அ—ஒருவர்க்கு மகன் அல்லாத மா மேனி மாயன் (6)மகனாம் அவன் மகன்தன் காதல் மகனை சிறைசெய்த (12) வாணன் தோள் செற்றான் கழல் என் நெஞ்சே! நிறைசெய்து நினை. (20)

அர்.—(நித்யஸித்தனாகையாலே ஒருவர்க்கும் பிள்ளையாக ஆகாதவனாய் ஶ்லாக்யமானதிருமேனியையுடையனாய் ஆஶ்சர்யகரமானகுணசேஷ்டிதங்களையுடையனாய், (சு) தேவகீவஸுதேவர்களுக்குப் பிள்ளையாகிய அந்தக் க்ருஷ்ணனாகிய தனக்குப் பிள்ளையாகிய ப்ரத்யும்நனுக்கு ப்ரேமாஸ்பதமான பிள்ளையாகிய அநிருத்தனைச் சிறையில்வைத்த (கஉ)பாணாஸுரனுடைய தோள்களைத் துணித்தவனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை என்னுடைய மநஸ்ஸே! பூர்ணமாக த்யாநம்செய். (20) கூஉ.

வ்யா.— தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு.— (மகனித்யாதி) "பிதாபுத்ரேண பித்ருமான்" என்னும்படி யில்லாமையாலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அலப்ய லாபமிறே. புத்ரலாபம். தனக்கில்லாத தொன்றிலேயிறே ஸ்நேஹம் ஜநிப்பது, புத்ரனிற்காட்டில் பௌத்ரன்பக்கல் ஸ்நேஹமுண்டிறே. ஸ்நிக்தனுமாய் பௌத்ரனுமான அநிருத்தாழ்வானைச் சிறைசெய்த சீற்றத்தாலே பாணனுடைய தோளைக்கழித்தவனுடைய திருவடிகளை, நெஞ்சே! அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்க ஸ்நேஹித்தநுபவி. கூஉ,

அரு.—தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு.—ஒருவர்க்கும் மகனல்லாத ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மகனாமென்கைக்கு அதிசயமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பிதாபுத்ரேணேத்யாதி) பிதா-லோகபிதாவானஸர்வேஶ்வரன்; புத்ரேண-புத்ரபூதரான சேதநராலே, பித்ருமாந்-பித்ருமானே. இவர்கள் வயிற்றிலேபிறந்து அந்தப்பிறப்பைத்தனக்கதிசய [illegible]த்திருக்குமென்று ஶ்ருதிக்கர்த்தம். புத்ரலாபம்-புத்ரனாகை. புத்ரனாகை அலப்யலாபமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தனக்கில்லாதஇத்யாதி) கூஉ.

நினைத்துலகிலார்தெளிவார் நீண்டதிருமால் [துலவு
அனைத்துலகுமுள்ளொடுக்கி யால்மேல்—கனைத்
வெள்ளத்தோர்பிள்ளையாய் மெள்ளத்துயின்றானை
உள்ளத்தேவைநெஞ்சேயுய்த்து. கூங.

அந்.— நெஞ்சே! நீண்ட திருமால் உலகில் நினைத்து தெளிவார் ஆர். கனைத்து உலவு வெள்ளத்து ஆல்மேல் ஓர் பிள்ளையாய் (13) அனைத்து உலகும் உள் ஒடுக்கி மெள்ள துயின்றானை உய்த்து உள்ளத்தே வை, (22)

அர்,— மனமே! (த்ரிவிக்ரமனாய்) வளர்ந்த ஸர்வேஶ்வரனை லோகத்தில் த்யாநஞ்செய்து அறியுமவர் யார்! (ஒருவருமில்லை). (ஆயினும்)(ப்ரளயகாலத்தில்)கர்ஜித்துத் திரியாநின்ற ப்ரவாஹத்தில் ஆலிலையின்மேலே அத்விதீயனான பிள்ளையாயிருந்து (கரு) ஸமஸ்த லோகங்களையும் வயிற்றிலே யடக்கிக்கொண்டு மெள்ளக் கண்வளர்ந்த அந்த ஸர்வேஶ்வரனை யாராய்ந்து ஹ்ருதயத்திலிருத்து. (உஉ) கூங.

வ்யா.— தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.— (நினைத்துலகிலார் தெளிவார்) அவனையநுபவித்துத் தந்தாமுக் குரியராக வல்லாருண்டோ? (நீண்டவித்யாதி) லோகத்தையெல்லா மளக்கைக்காகவளர்ந்து அளந்தலோகத்தை ஒருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலிலையிலே, (கனைத்துலவித்யாதி) சப்தித்துப்பரந்து வளரா நின்றுள்ள வெள்ளத்திலே யுளனான பிள்ளையாய், (மெள்ள வித்யாதி) வயிற்றிலேபுக்க லோகம்தளராதபடிக் கீடாக மெள்ளக் கண்வளர்ந்தவனை. (நெஞ்சே யுய்த்துள்ளத்தேவை) கொடுவருகையாவது-அவனை புகுரப்புக்கால் விலக்காதொழிகை. கூங.

அரு.— தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு.—(உய்த்து) உய்கை-நடத்துகையாய் அவனைக்கொண்டு வருகை. கூங.

உய்த்துணர்வென்னு மொளிகொள்விளக்கேற்றி
வைத்தவனைநாடி வலைப்படுத்தேன்—மெத்தெனவே
நின்றானிருந்தான் கிடந்தானென்னெஞ்சத்துப்
பொன்றாமைமாயன் புகுந்து. கூசு.

அந்.—உணர்வு என்னும் ஒளிகொள் விளக்கு ஏற்றி வைத்து அவனை உய்த்து நாடி வலைப்படுத்தேன். (10) மாயன் என் நெஞ்சத்து பொன்றாமை புகுந்து மெத்தெனவே நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான். (19)

அர்.—ஜ்ஞாந மென்கிற ப்ரகாசத்தையுடைய திருவிளக்கை(ஹ்ருதயத்தில்) ஏற்றி வைத்து அந்த ஸர்வேஶ்வரனை யாராய்ந்து கிட்டி வலையிலகப்படுத்தினேன். (எனக்குவசமாக்கிக்கொண்டேன்). (௰) ஆஶ்சர்யபூதனான அவனும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே விட்டுப் பிரியாமல் ப்ரவேசித்து மெள்ள எழுந்தருளி நின்றான்; வீற்றிருந்தான்; பள்ளிகொண்டான். (௧௯) கூசு.

வ்யா.— தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு:— (உணர்வென்னுமொளிகொள்விளக்கேற்றி) உணர்வாகிற ஜ்ஞாநவர்த்திகளா லுண்டான

அழுக்கின்றிக்கே திணுங்கினதேஜஸ்ஸை ஒளிவிளக்கேற்றி உய்த்து வைத்து. (அவனை நாடி வலைப்படுத்தேன்) கொடுவந்துவைத்து அநு ஸந்தித்து ஆநுகூல்யமாகிற வலையிலே யகப்படுத்தினேன். (மெத்தெ னவேயித்யாதி) அவனுமிவ்வலையிலே யகப்பட்டு விச்சேதமின்றிக்கே என்னுடைய நெஞ்சிலே நிற்பதிருப்பது கிடப்பதானான். "பொன் றுமை" என்றது - நான் நசியாமலென்னவுமாம்; ஹ்ருதயத்திலே ஸ்திதியாதிகளுக்கு விச்சேதமின்றிக்கே யென்னவுமாம். கூசு

புகுந்திலங்குமந்திப்பொழுதத்து, அரியாய்*
இகழ்ந்தவிரணியனதாகம்—சுகிர்ந்தெங்கும்
சிந்தப்பிளந்ததிருமால் திருவடியே
வந்தித்தென் னெஞ்சமேவாழ்த்து. கூடு.

அ.—புகுந்து இலங்கும் அந்திப்பொழுதத்து அரியாய் இகழ்ந்த இரணியனது ஆகம் சுகிர்ந்து (8) எங்கும் சிந்த பிளந்த திருமால் திருவடியே என் நெஞ்சமே! வந்தித்து வாழ்த்து. (17)

அர்.— ப்ரவேசித்து விளங்காநின்ற ஸந்த்யாகாலத்தில் நாஸிம் ஹரூபியாய்க்கொண்டு, (தன்னை) நிந்தித்த ஹிரண்யனுடைய சரீரத் தைப் பிளந்து (அ) எங்கும் சிதறும்படியாகத் துண்டித்த ஸ்ரியːபதி யினுடைய திருவடியையே என்னுடைய மனமே! தண்டன் ஸமர்ப்பி த்து மங்களாசாஸநம் பண்ணு, (கள) கூடு.

வ்யா.— அவ.— தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு.— (புகுந்து) தம்முடைய பக்கலவன் ஸுலபனானபடியைக்கண்டு ஸ்ரீ ப்ரஹ்லா தாழ்வானுக்கு ஸுலபனானபடியைச்சொல்லுகிறார்.

(புகுந்தித்யாதி) ஹிரண்யன் வரங்கொள்ளாத ஸந்த்யையிலே. "புகுந்திலங்கும்" என்றது - ஸந்த்யையினுடைய ப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிறது. (அரியாயித்யாதி) ஆஸ்ரித விரோதி யாகையாலே கொன்றதென்ற மாத்ரமின்றிக்கே சீற்றத்தினுடைய உரமிருந்த படி. (திருமால்திருவடியே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஓரத்துக்கடி பிராட்டி யருகே யிருக்கை யென்கிறது. (வந்தித்தென்னெஞ்சமேவாழ்த்து) வந்திக்கைக்கும் விஷயமவளோடேகூடினவன்போலே. கூடு.

ஸ்ரீ.—தொண்ணூற்றைந்தாம்பாட்டு— சுகிர்ந்து எங்கும்சிந் தப்பிளந்த - அவயவத்தை வகிர்ந்து எங்கும்சிந்தும்படிபிளந்த. இப்

படிவிசேஷிப்பானென், கொன்றென்ன வமையாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதரித்யாதி). கூரு.

வாழ்த்தியவாயராய்வானோர்மணிமகுடம்
தாழ்த்திவணங்கத்தழும்பாமே—கேழ்த்த
அடித்தாமரைமலர்மேல்மங்கைமணாளன்
அடித்தாமரையாமலர். கூசு.

அந்.— கேழ்த்த அடி தாமரை மலர்மேல் மங்கை மணாளன் அலராம் அடித்தாமரை (8) வானோர் வாழ்த்திய வாயராய் மணி மகுடம் தாழ்த்தி வணங்க தழும்பாமே. (16)

அர்.—அழகிய தாளையுடைய தாமரைப் பூமேல்நித்யவாஸம்செய்கிற பிராட்டிக்கு வல்லபனான ஸ்ரியஃபதியினுடைய மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடியை (அ) நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸனம் செய்த திருப்பவளத்தையுடையராய்க்கொண்டு ரத்நங்களிழைத்த கிரீடங்களை வணக்கி நமஸ்கரிக்கில் (அதினால் திருவடியில்) தழும்புண்டாகாதோ? (கசு) கூசு.

வ்யா.— அவ.— தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு.— (வாழ்த்திய) நித்யஸூரிகளுடையபரிமாற்றம் பொறாதஸௌகுமார்யத்தையுடையவனென்கிறது.

(கேழ்த்தவித்யாதி) நிறத்தையுடைத்தான தாமரைமேலேயிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய திருக்கைகளாலே வருடும்போதும் கூசிப்பரிமாறவேண்டும் ஸ்ரியஃபதியுடைய திருவடிகளை நித்யஸூரிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பட்டவாயையுடையராய் முடிகளை தாழ்த்தி வணங்க அது பொறாமே தழும்பாம். கூஎ.

அரு.—தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு.—கேழ்-நிறம். அடித்தாமரை அடிக்கொண்டிருக்கிற தாமரை. கூஅ.

அலரெடுத்தஉந்தியானங்கெழிலாய
மலரெடுத்தமாமேனிமாயன்—அலரெடுத்த
வண்ணத்தான்மாமலரான்வார்சடையான், என்றிவர்கட்
கெண்ணத்தானாமோவிமை. கூஎ.

அந்.— அலர் எடுத்த உந்தியான் எழிலாய மலர் எடுத்த மா மேனி மாயன் ஆங்கு (10) அலர் எடுத்த வண்ணத்தான் மாமலரான் வார் சடையான் என்று இவர்கட்கு இமை எண்ணத்தானாமோ? (21)

அர்.— தாமரைப்பூவைத் தூக்கி தர்சிப்பிக்கிற திருநாபியையுடையனாய் அழகிய புஷ்பத்தைக் காண்பியாநின்ற ஸ்லாக்யமான திருமேனியையுடையனாய் ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனான ஸர்வேஸ்வரன் செய்த வ்யாபாரங்களில் (கo) புஷ்பத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஸௌந்தர்யத்தையுடைய இந்த்ரன், ஸ்லாக்யமான கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற ப்ரஹ்மா, தொங்குகிற சடையையுடைய ருத்ரன் என்கிற இவர்களுக்கும் கொஞ்சமாகிலும் நினைக்கத்தான்போமோ (உக) கூஎ.

வ்யா.— தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு — (அலரெடுத்த வுந்தியான்) அலரைக்காட்டாநின்ற திருநாபியையுடையனாய். (ஆங்கித்யாதி) எழிலையுடைத்தாயிருக்குள்ள மலர்காட்டாநின்றதிருமேனியையுடைய ஆஸ்சர்யபூதன். (அலரித்யாதி) இந்த்ராதிகளுக்கும் அவனை மநோரதிக்கத்தான்போமோ ? (இமை) விசர்ரி; சற்றுப்போதென்றுமாம். கூஎ.

அரு.— தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு,— அலரெடுத்தவண்ணத்தான்-தாமரைமலர்போலே நிறத்தையுடைய இந்த்ரன்.எடுக்கை-உயர்த்துகையாகையாலே காட்ட என்கிறது. கூஎ.

இமம்சூழ்மலையு மிருவிசும்புங்காற்றும்
அமஞ்சூழ்ந்தறவிளங்கித்தோன்றும்—நமன்சூழ்
நரகத்துநம்மைநணுகாமற்காப்பான்
துரகத்தைவாய்பிளந்தான்தொட்டு. கூஅ.

அந்.—இமம் சூழ் மலையும் இரு விசும்பும் காற்றும் (6) அமம் சூழ்ந்து அற விளங்கி தோன்றும் துரகத்தை தொட்டு (13) வாய் பிளந்தான் நமன் சூழ் நரகத்து நணுகாமல் நம்மை காப்பான். (21)

அர்.— பனியினால் வ்யாப்தமான ஹிமவத்பர்வதத்தையும் பெரிய ஆகாசத்தையும் காற்றையும்(கூ) இவையெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து (கீழ்ப்படுத்தி) மிகவும் திகழ்ந்து தோற்றுகின்ற கேசியாகிய குதிரையைப் பிடித்து (கந) (அதின்) வாயைக் கிழித்தவன், யமனால் ஆளப்பட்ட நரகத்தில் கிட்டாதபடி நம்மை ரக்ஷித்தருளுவன். (உக)

வ்யா.— தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.— (இமஞ்சூழித்யாதி) ஹிமவானிலும்வாயுவின்பக்கலிலும் அமைத்துப் பரந்து அறப்ப்ரகாசித்துத் தோன்றுகிற துரகத்தைத்தொட்டு வாய்பிளந்தான். (நமன்சூழ் நரகத்து நம்மை நணுகாமல்காப்பான்) கேசியை ஆஸ்ரிதவிரோதி

யென்றுகைதொட்டுப் பிளந்தவன் நமனாலே சூழ்க்கப்பட்டுள்ள [illegible]கத்தில் நம்மைக்கிட்டாமல் காக்குமவன். ௯௮.

அரு.—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு.—ஹிமவான், [illegible], வாயு, இவைகள் கேசியுடைய பருமனுக்கும் உயர்த்திக்கும் [illegible]துக்கு மொப்பாகாமையாலே இவற்றையமைத்து-தாழவிசாரித்[illegible], அறவிளங்கி-இவற்றுக்கு மேலாக ப்ரகாசித்து· சூழ்கல[illegible] - விசாரிக்கை. ௯௮.

தொட்டபடையெட்டும்தோலாதவென்றியான்
அட்டபுயகரத்தானந்நான்று—குட்டத்துக்
கோள்முதலைதுஞ்சக்குறித்தெறிந்தசக்கரத்தான்
தாள்முதலேநங்கட்டுச்சார்வு. ௯௯

அர்.— தொட்ட படை எட்டும் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான் அந்நான்று (7) குட்டத்து கோள் முதலை துஞ்ச குறித்து எறிந்த சக்கரத்தான் தாள்முதலே நங்கட்கு சார்வு. (17)

அர்.— (திருக்கையில்) எடுத்த ஆயுதங்க ளெட்டினாலும் தோராமல் ஜயசீலனாய் அட்டபுயகரமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்குமவனாய் பூர்வகாலத்தில்(எ)மடுவிலுள்ள பிடுக்கையுடைய முதலை சாகும்படியாகக் குறிவைத்துப் பொகட்ட திருவாழியையுடையனான ஶ்ரியஃபதியினுடைய பாதமூலமே நமக்கு ப்ராப்யம். (கள)

வ்யா.— தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.— (தொட்ட வித்யாதி) ஏதேனுமொரு ஆயுதத்தைத்தொட்டால் அவ்வாயுதத்தாலே [illegible]ரிகளுக்குத்தோராதேவெற்றியையுடையனாய் திருவட்டபுயகரத்திலே நின்றவன். (குட்டத்தித்யாதி) "[illegible]த்வத்பாதமூலம்சரணம்ப்ரபத்யே" என்னும்படியே ஶ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குதவினவனுடைய திருவடிகளே நமக்கபாஶ்ரயம். ௯௯.

அரு.—தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு.—தோலாத—தோராத. ரலயோரபேதஃ. ௯௯.

சார்வுநமக்கென்றும்சக்கரத்தான், தண்டுழாய்த்
தார்வாழ்வரைமார்பன்தான்முயங்கும்—காரார்ந்த
வானமருமின்னிமைக்கும்வண்டாமரைநெடுங்கண்
தேனமரும்பூமேல்திரு. ௧00

அந்.—சக்கரத்தான் தண் துழாய் தார் வாழ் வரை மார்பன் தான் முயங்கும் (9) கார் ஆர்ந்த வான் அமரும் மின் இமைக்கும் வண் தாமரை நெடும் கண் (19) தேன் அமரும் பூமேல் திரு நமக்கு என்னும் சார்வு. (26)

அர்.—திருவாழியையுடையனாய் குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலை விளங்காநின்ற மலைபோன்ற திருமார்பையுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் தானே ஸம்ஶ்லேஷிக்குமவளாய் (௯) மேகம் நிறைந்த ஆகாசத்தில் பொருந்தியிருக்கிற மின்னலைப்போல் ப்ரகாசிக்குமவளாய் அழகியதாமரஸ புஷ்பம்போல் விசாலமான திருக்கண்களையுடையளாய் (௧௯) தேன் நிறைந்த தாமரைப்பூமேல் வஸிக்கிறவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி நமக்கு எப்போதும் பரமப்ராப்யை. (உ௬) ௧00.

மூன்றாந்திருவந்தாதி முற்றிற்று,

பேயாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா.—நூறாம்பாட்டு.—(சார்வுநமக்கென்றும்) ஆபத்துக்கு ஸர்வேஸ்வரன்; ஆபத்துள்ளபோதும் எற்றைக்கும் நமக்கபாஶ்ரயம் பெரியபிராட்டியார். (சக்கரத்தானித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்குபகரணமான திருவாழியைக்கையிலே உடையவனுமாய், போகோபகரணமான திருத்துழாயையுடையவன் தானே ஸம்ஶ்லேஷியாநின்றுள்ளவளான. இதுக்குபமாநம் மேல். (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகங்கள் செறிந்துள்ள ஆகாசத்திலே அமர்ந்தமின்னைக்காட்டாநின்றுள்ளாளுமாய், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்திலே குளிரநோக்காநின்ற கண்ணையுடையாளாய், தேன் செறிந்தபூவின்மேலே யிருக்கிற திரு. (சார்வுநமக்கென்றும்) பெரியபிராட்டியார் நமக்கெல்லாக்காலத்துக்கு மபாஶ்ரயம். ௧00,

மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—நூறாம்பாட்டு.—கீழே "குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்" என்கையாலே ஆபத்துக்குஸர்வேஸ்வரனென்கிறது. மின்னிமைக்கும்-மின்னைப்ரகாசிப்பிக்கை,மின்னைக்காட்டுகை;மின்போலேயிருக்கிறாளென்றபடி. ௧00,

மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யாந அரும்பதம்,

முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

